

FLACĂRA

FLACĂRA

ÎNSURAT
cu dea
SURORI

**Experimentul
Cucuteni**

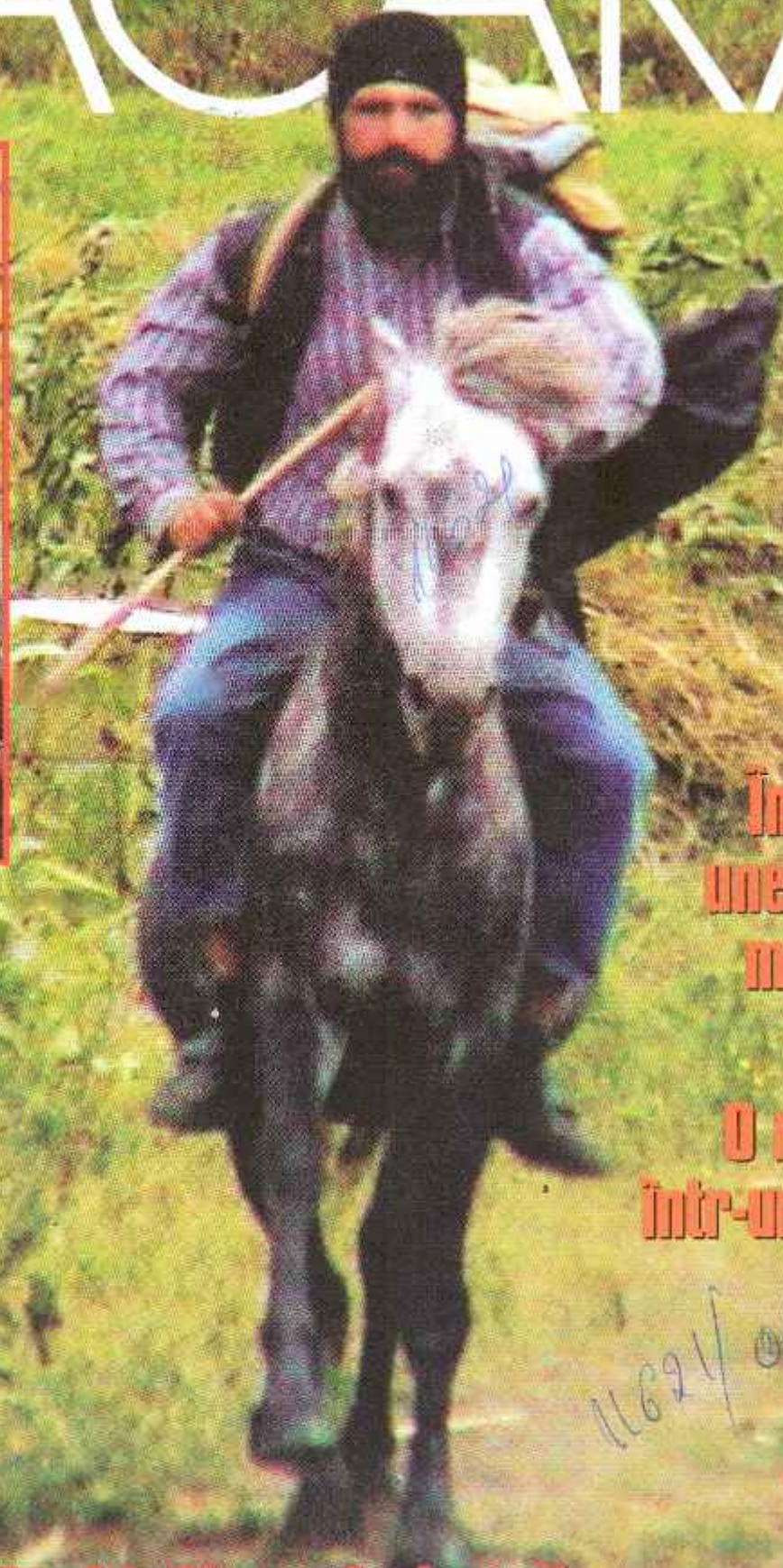
**Indonezia
vrea arme
românești**

Beslan: zonele fierbinți explodează

**În brațele
unei torturi
medievale**

**O româncă
într-un templu
hindus**

**Andreea
Bănică
contraatacă**

11624/06

Fără garant!

www.bancatiriac.ro

Cheltuiеști atât cât îți dorești!

Produse de creditare

Creditul Personal

Când ai **Credit Personal** de la Banca Țiriac, faci cumpărături cu inima ușoară. Ți poți permite orice, oricând. Deoarece Banca Țiriac te creditează cu până la de 6 ori valoarea salariului tău, fără să îți solicite un garant, bani pe care îi cheltuiеști așa cum dorești, plătind dobândă doar pentru suma folosită.

Contact: (021) 302.57.12; info.client@cbt.ro

P/11621

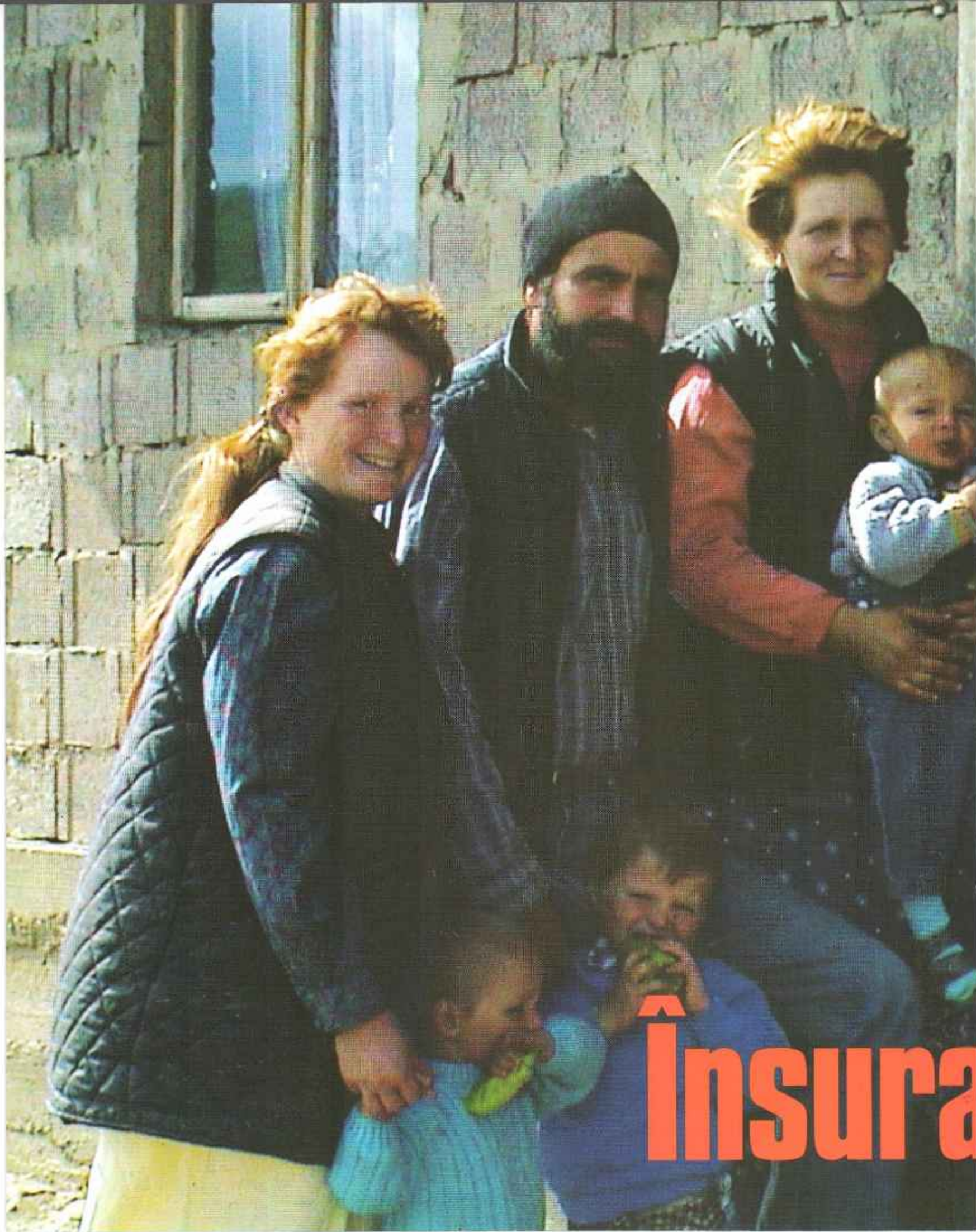

Banca Țiriac

Privește înainte

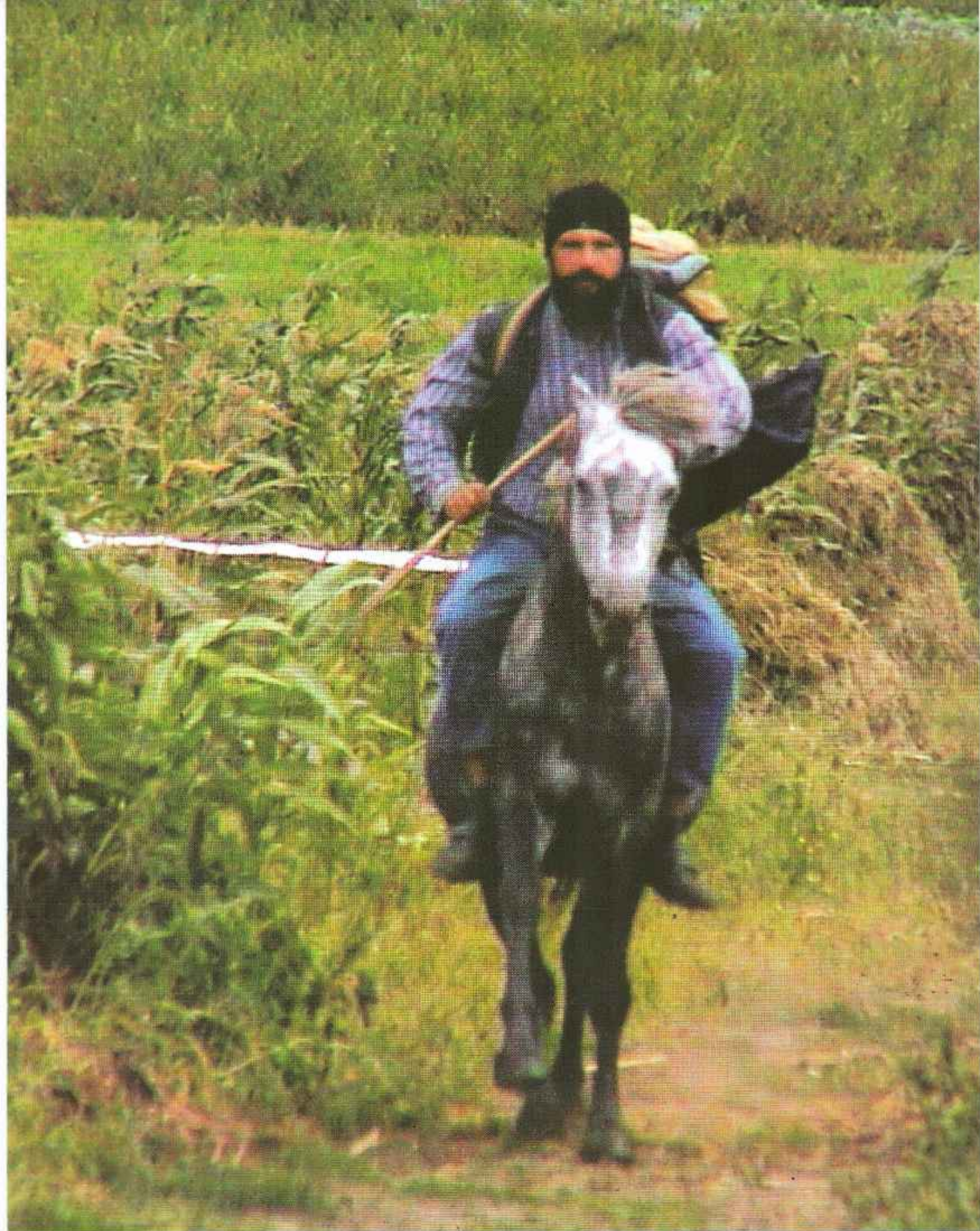
De fiecare dată
când te urci la volan, ești altul ...
... dar nu știi când se poate rupe filmul.
Ar fi bine să treci mai întâi
pe la noi!

ASIGURAREA DE CARE AVEȚI NEVOIE

Undeva, la vreo 30 de kilometri de Iași, într-un sat cu oameni posomorâți, umblă vestea că s-ar ascunde luda, cum îi spun sătenii, un bărbos desfrânat care pângărește legile lui Dumnezeu și aduce blestemul asupra satului. Este bărbatul cu două „neveste” și nouă copii: cinci cu una, patru cu cealaltă. Iar „nevestele” lui sunt surori. Cu toții trăiesc sub același acoperiș, departe de sat, pe culmea unui deal. Nu e o ficțiune, nu e o legendă a locului. E povestea halucinantă a unor oameni care au fugit de rânduielile lumii și s-au ascuns undeva, dincolo de hotarele ei.

t cu două surori

Iuda de la Iași

Mihail Kogălniceanu, un sat cu oameni amărâți și mult praf în bățatură. Aici, singura nădejde stă în mila Domnului, dar nici asta nu prea se arată. De-atâta sărăcie, oamenii n-au bani să dea la biserică. De-aia, de ani de zile, nu au un preot paroh. Și poate de-aia, zic ei, s-a aciuat și Necuratul pe-aici.

Oamenii din sat nu-mi par deloc prietenoși. Când dau ziua bună, n-aud de la ei decât un mormăit. Apoi îmi întorc spatele sau își pleacă privirea. Sunt bănuitori și misterioși. Știu ei bine cam ce caut pe-aici și nu par prea îngăduitori cu intențiile mele. Ba chiar se arată supărați și încep să-și dea cu năduf drumul la limbă. Pe ei nu-i întreabă nimeni de viața lor amărată. Nimeni nu i-a întrebat vreodată dacă și-au primit pământul, dacă au ce să muncească sau din ce să trăiască. Asta e. O să moară satul și nimeni n-o să afle vreodată de ei. Așa, ca și cum n-ar fi existat niciodată. Păi, e corect așa? Ei, niște oameni normali, cu frică de Dumnezeu, să nu fie băgați în seamă, iar unul ca „Iuda”, bărbosul ăla nelegiuit care trăiește cu două neveste, să ajungă mare vedetă? Măcar de-ar ieși ceva din asta, dacă s-ar sesiza cineva, să vină și să-l alunge din sat, că-i prea mare blestemul pe care-l aduce. „E un păcătos, domnule, nu se poate așa ceva, să te dai mare credincios și să ai două neveste. Țsta e desfrâu, e o nebunie.” Aflu că bărbosul ăsta păcătos n-a făcut rău nimănui din sat, ba chiar a ajutat pe ici, pe colo, cu bani, niște familii nevoiașе. Mai aflu că e băiat destepț, citit, că a făcut trei ani de medicină veterinară. Și totuși, oamenii se tem de el. Povestea lui ciudată îi îngrozește. „Uite, o iei pe drum și urci dealul din față. Vezi casa aia din vârful dealului? Aia e casa lor. Dar în locul dumitale, n-aș avea curaj să bat la ușa lor.” Li las pe oameni bodegănind și pornesc pe drumul ăla

nenorocit, plin de hârtoape și noroi. În fața mea, ceva mai departe, se înalță un deal uriaș, îmbrăcat într-un verde ireal care-ți ametește privirea. Acolo, sus, tocmai pe culmea din zare, se vede parcă atârând din cer conturul unei case. Drumul până acolo e lung și locurile sunt pustii. O teamă stranie îmi înmoaie genunchii, parcă aș intra pe un tărâm interzis. O voință neștiută mă îndeamnă totuși să merg mai departe. Ușor-ușor, fără să-mi dau seama, pășesc peste hotarul unei lumi ircale în care totul avea să-mi pară o fantasmă. Aici mă aflu pe tărâmul Bărbosului cu două neveste. Pe măsură ce urc, liniștea e tot mai apăsătoare. De după deal, un nor mare și negru își arată colții. Se pogoară spre sat și aduce cu el un vânt rece, ca de ploaie. Rafale scurte îmi biciuie fața și scutură lanul de porumb. Aud un zgomot. Tresar, ridic privirea și nu văd pe nimeni. Pesemne e frosnetul cocenilor. Aud din nou ceva, acum mai puternic, ca și cum s-ar fi rupt o tulpină. Mă întorc iar și văd printre frunzele late de porumb un chip cu barbă care mă taie cu privirea. Un fior rece îmi inunda tot corpul. Nu poate fi decât el, Bărbosul, stăpânul acestui tărâm. Se apropie de mine ferm, dar deloc amenințător. E doar precaut, sunt un străin, nu știe ce gânduri am. Încerc să-i explic că sunt ziarist și că vin de la București, atâta cale, special pentru povestea lui. Nu prea ține. A mai venit unul de la un ziar local și l-a făcut harcea-parcea. A scris că-i nebun, că e om rău, că e sectant, că mănâncă doar carne de cal și alte bazeconii. Urmează un monolog, al meu. Încerc din răspuneri să-i câștig încrederea. De ce îl condamnă oamenii? Pentru că sunt neputincioși și nu înțeleg mai nimic pe lumea asta. Și tot ce e de neînțeles, ieșit din tipare, e josnic, murdar, urât. Prostia nu iartă nimic. Prejudecățile sunt ca niște săgeți otrăvite. Nimic nu poți să faci altfel, că te-au și țintit. Așa s-a ajuns ca babele să confunde adesea credința cu superstiția năroadă. De-aia, cred eu, îl condamnă lumea pe el, Bărbosul cu două neveste. Privirea i s-a mai îndulcit, se pare că discursul meu l-a convins cât de cât. Eu nu fac un lucru de mântuială. Vreau să aflu povestea lui și să o scriu întocmai așa cum mi-o spune. Poate se mai găsesc și oameni care să o înțeleagă. „Bun, zice, eu sunt George Chirilă. Hai să mergem acasă la mine.” Vorbele lui au venit ca un semn magic care a deschis ușa spre o lume uluitoare.

Este stăpân peste 13 hectare de pământ. Are porumb, făină, livadă, legume, zarzavaturi, vaci, viței, iepuri, albine. În sălbăticia de aici, o asemenea avere e greu de păzit. Iar hoți sunt destul, mai ales într-un sat amărât ca acela de la poalele dealului. Bărbosul umblă călare. Din când în când dă o raită să vadă dacă totul e în ordine. Odată, cineva i-a furat tocmai calul. Era la pascut, undeva, mai departe de casă. În noaptea care a urmat a avut un vis. Un om cu pelerină și chipul acoperit de o glugă l-a dus pe un drum cunoscut până la marginea unei păduri. Acolo, legat de un copac, era calul lui. Dimineata, până să răsăre soarele, s-a îmbrăcat, și-a luat un ciomag și a pornit spre locul visat. Acolo, legat de un copac, era calul lui. Ceva mai încolo, într-o căruță, dormeau doi țigani. N-a vrut să-l deranjeze, și-a dezlegat calul și-a dat să plece. Țiganii însă s-au trezit și au sărit la bătaie. Nu-și aminteste cum, dar i-a culcat pe amândoi la pământ. A ridicat apoi ciomagul și-a vrut să lovească. Glasul lui Dumnezeu l-a oprit însă s-o facă. Țiganii erau din sat, îi cunoștea. După un an, unul dintre ei a paralizat, iar mai târziu celălalt a murit alcoolic. „Vezi?, imi zice Bărbosul, Dumnezeu nu dă niciodată cu parul.”

Bărbosul, prietenul lui Dumnezeu

Casa lui se află chiar pe marginea drumului. Nu are gard și nici curent electric. Ar putea să le aibă, dar nu-l interesează. Aici iernile sunt nemiloase, când bate viscolul parcă ar lua casa cu totul. E totuși o casă zdravănă, cu ziduri vâșoase. N-are decât trei camere și o bucatărie. Acolo se înghesuie 11 oameni. Afară mai e un grajd mare, un cuptor de piatră și, în rest, verdeată cât vezi cu ochii. Porumb, făină, straturi nesfârșite de zarzavaturi și, ceva mai departe, o pădure de fag. Adică, aproape tot ce-i trebuie omului să trăiască. Tot ce se vede e al lui sau, mă rog, lăsate în arendă de un român plecat în Germania. Sunt 13 hectare de pământ, cinci vaci, zece juninci și vitei, doi cai și 42 de familii de albine. O adevărată fermă. E convins că până la urmă totul va rămâne al lui. O să cumpere, va avea cu ce. Toată munca e pe spinarea lui, așa că-l cam țin din treabă. Mai fac și nevestele câte ceva, mai mult în grădină, pe lângă casă. Copiii ies afară și ne dau târcoale. Ies pe rând, unu, doi... cinci, șapte. Cel mai mic are un an jumate, cel mai mare șapte. Umblă desculți, cu pantalonii în vine, murdari din cap până-n picioare. Mă măsoară atenți cu privirea. Nu-mi cer nimic, sunt doar curioși, nu s-a întâmplat până acum să vadă un om de la oraș. Doar cel mare, Petru, a fost odată la Brăila. Acolo a văzut un televizor, dar nu i-a plăcut. S-a speriat rău, era un film cu monștri și s-a zvârcolit toată noaptea. Bărbosul, adică George, vrea să-mi arate grădina, e locul cu care se mândrește cel mai tare. Pe drum, îmi povestește

despre copilăria lui. A fost elev eminent, a intrat primul la liceu. Dar încă de-atunci n-a prea fost de acord cu sistemul școlar. I se părea că totul e fals, că profesorii se prefac, că elevii mimează învățatul și că de fapt totul era o bătaie de joc. Părinții lui i-au lăsat, cum zice Moromete, o absolută libertate. Taică-său era de părere că nu e bine să strivești personalitatea copilului. Amândoi erau bapțiști. Într-o zi i-au pus copilului o *Biblie* în mână și i-au zis: „numai aici vei găsi adevărul.” El însă n-a îmbrățișat aceeași religie. A îndrăgit mult *Biblia*, i-a găsit înțelesuri ascunse și s-a născut în el o dragoste uriașă față de Iisus. Restul nu-i decât deșertăciune, ne amăgim cu false modele și cu o mare impostură. A început să se înstrăineze de oameni, taică-său îi spunea adesea că trăiește ca un străin în casă. El însă nu dădea nimănui socoteală, în afară de Dumnezeu. Toată tinerețea și-a dorit să-L cunoască, să afle un semn de la El. Luat de valul vieții, a intrat printre primii la Medicină Veterinară, în Iași. În trei ani știa tot ce se poate învăța la facultatea asta: zootehnie, viticultură, pomicultură, apicultură. Tot atunci a avut și marea revelație. Undeva, într-o pădure unde obișnuia să iasă singur aproape zilnic, i s-a arătat Dumnezeu. Nu vrea să spună mai multe, e secretul lui cel mai intim. Atunci a luat hotărârea să lase școala și să aplice tot ce-a învățat. „Și uite ce-am învățat”, îmi zice arătând cu mâna către grădina imensă care ni se așterne la picioare.

Toți copiii au fost născuți acasă, fără nici o asistență medicală. Nici unul dintre ei n-a fost botezat. Nici unul n-a fost luat în evidența populației. Formal, ei nu există. Așa a hotărât tatăl lor, să nu-i „înroleze” într-o lume bolnavă și plină de păcate.

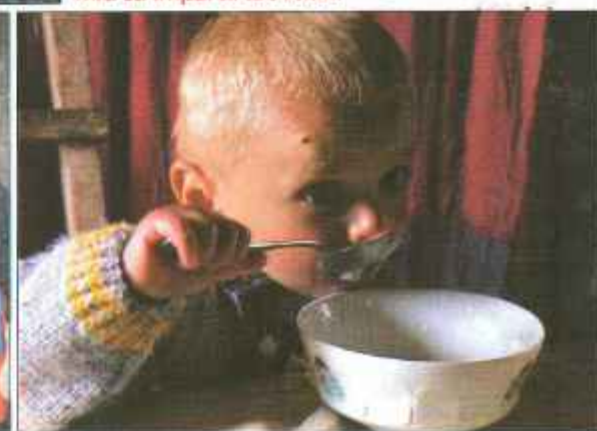

Surorile gătesc împreună. Se sfătuiesc ce mâncăruri să facă și apoi își împart treburile. Masa lor e o adevărată cantină. Nu cumpără de la magazin decât atunci când fac vreo prăjitură, sau tort de ziua vreunui copil. Și, slavă Domnului, sunt destule zilele astea.

Surorile Nicoleta și Mariana au primit într-o zi o „propunere indecentă”: să împartă pentru tot restul vieții același bărbat. Mai întâi li s-a părut ciudat, dar în scurt timp au acceptat propunerea ca pe ceva normal. „E un adevăr scripturistic care spune că bărbatul poate să trăiască cu mai multe femei și adevărul ăsta ne-a dat slobozenie să trăim amândouă cu George.” De atunci, relația cu părinții lor s-a stricat, dar cu timpul s-au obișnuit și cu asta. Atâta vreme cât ei trăiesc împreună aici, departe de lume, restul nu mai contează. Vreodată geloase una pe alta? Nici vorbă. Niciodată. S-au învățat de mici să împartă tot ce au.

Cel mai mare dintre copii, Petru, are șapte ani și mama lui e Nicoleta, prima „nevestă”. Pe ea o strigă „mama”, iar pe cealaltă femeie, care îi este mătușă, o strigă Ana. Când era mic nu putea să spună tot numele, adică Mariana. Tot ce putea să zică era „Ana”. Așa a rămas și pentru ceilalți copii. Pentru toți, indiferent ai cui sunt, Nicoleta e „mama” iar Mariana e doar Ana.

Două neveste și nouă copii: o familie fericită

Ne întorcem apoi spre casă și, fără să-l stănesc eu, își reia cumințe povestea. Tot atunci când a renunțat la școală, cam prin '93, a cunoscut-o pe Nicoleta, prima nevestă. Obişnuia să meargă vara la Brăila, la bunicii lui de la țară, să-i ajute la muncă. De-acolo e ea. Se întâlneau în fiecare vară, cu timpul au descoperit reciproc aceeași dragoste și smerenie în fața lui Dumnezeu și asta a însemnat totul. După câțiva ani, au venit amândoi la Iași, au luat în arendă ferma de-aici, au făcut primul copil, pe Petru, și totul părea normal. Femeia însă, mai avea o soră, Mariana, cu un an mai mare decât ea și ele nu prea puteau trăi despărțite. Așa că a venit și Mariana aici și s-a aciuat în casa lor. Lui George îi cam plăcea și de ea, era mai temperamentală, așa cum e el, nu ca Nicoleta, fragilă și mai înceată. A început să le îndrăgească pe amândouă, în mod egal, și atunci a apărut ispita. Și cum ele de mici copile și-au împărțit totul, au hotărât să accepte propunerea lui de a trăi cu amândouă. Iar hotărârea lui n-a fost tocmai ușoară. După ce i-a încolțit gândul ăsta, s-a gândit mult dacă e bine să facă așa ceva. Știa bine că pe unii i-a terminat o singură femeie. Sunt călugări la mănăstire care au ales calea asta din ură și scârbă față de femeie. Și când ți-or descrie ei femeia, păi nu-ți mai trebuie niciodată. Cum să trăiască el cu două? Solomon a avut 1.000 de femei, dar zice că n-a găsit în nici una dintre ele un om. Așa gândea George până atunci, că mai amară decât toate e femeia. Dar când intră duhul lui Dumnezeu în sufletul ei, e aproape ca omul și ea. Iar Nicoleta și Mariana purtau în ele acest duh. Și așa a avut el curajul să facă pasul ăsta. Nu s-a căsătorit cu nici una, dar trăiesc toți trei, laolaltă cu copiii, ca într-o familie.

Ele gătesc împreună, îngrijesc de copii și în casă domnește o armonie perfectă. Un singur neajuns au avut la început: oprobiul oamenilor și, în primul rând, al părinților. Dar s-au învățat repede și cu asta și nu mai dau socoteală nimănui. Oricum, legăturile lor cu oamenii nu există, ei nu depind de nimeni și de nimic din afară. De-aici se hrănesc, aici lucrează, aici se distrează. În rest, totul e desertăciune, cum spune Ecclésiastul. Chiar și biserica e o instituție pe care o resping. Prea mulți popi păcătoși, prea mare ipocrizie în slujbele lor. Biserica lor e aici, în casa în care trăiesc. Și mai e una pe care o are fiecare în sufletul lui. De-aia n-au botezat nici unul dintre copii. Nici despre instituția medicală n-au o părere prea bună. El, care a făcut trei ani în domeniu, e îndreptățit să spună asta. Tehnologia a dat peste cap medicina. Nimic nu se compară cu leacurile naturale, moștenite de la strămoși. De-aia toate nașterile „nevestelor” au avut loc aici, în casă, și singura moașă a fost el, cel care „a primit facerea” ca pe o minune, fără să facă nimic. N-au dus niciodată vreun copil la doctor. Toate bolile, destul de rare, s-au vindecat tot aici, în casă. Copiii însă sunt sănătoși tun. Mănâncă de rup toate roadele pământului și beau lapte de la țâța vacii. Nici școala nu le inspiră încredere. E un loc în care copilul se strică, învață mai întâi ce e rău, își tulbură personalitatea și e îndrumat pe căi greșite. Nimic nu-i mai presus decât școala vieții. De-aia se gândesc să nu-l lase pe Petru să meargă în clasa întâi. Oricum, e deja om de nădejde la treburile casei.

Asadar, ei nu acceptă nimic pe lumea asta. Toate câte sunt fac parte dintr-un „sistem bolnav, putred și corupt”, cu modele și valori false.

De-aia e atâta ură, atâta teroare și atâtea războaie. „La ce bun să trăim într-o veșnică vrăjmășie cu o lume pe care n-o putem accepta?”, mă privește zâmbind și simte parcă în ochii mei o urmă de îndoială. Îi spun că nu sunt de acord cu felul în care impune copiilor teoria asta. Cum îi silește să aibă același mod de viață. De ce să nu aibă și ei aceeași „absolută libertate” de care s-a bucurat și el în copilărie? De ce nu-i lasă să iasă în lume și să aleagă apoi singuri calea? Răspunsul lui vine prompt: pentru că nu vrea să-i „contamineze”, vrea să-i plămădească într-o formă pură, lipsită de mizeriile care bântuie lumea. Simte că nu m-a convins, dar nu se ostenește să-mi explice mai mult.

El nu dă socoteală nimănui, în afară de Dumnezeu. Și nici Dumnezeu nu-l constrânge. El doar îl sfătuiește, e singurul lui prieten. În fiecare noapte, Bărbosul iese în grădina din spatele casei și stă de vorbă cu El. E o relație specială, aparte, la fel cum este și viața lui. Bărbosul nu este un sihastru, de vreme ce nu trăiește singur, nu este nici ortodox sau de-o altă religie, de vreme ce refuză orice legătură cu Biserica. El spune că e doar un simplu credincios.

Pornesc iar pe drumul ăla plin de hârtoape și cobor în sat. Oamenii cu care am vorbit la început vin curioși să mă întrebe ce-am văzut, ce-am aflat. Îi mint, le spun că Bărbosul n-a vrut să stea de vorbă cu mine. „Ți-am spus că-i nebun. Faceți, dom'ne, ceva să-l alunge de-aici!” Mă urc în mașină și plec. Mă întorc iar la ale mele, în lumea mea, și simt cum deja mă încearcă o mare îndoială. Voi fi oare în stare să pun pe hârtie toată această halucinantă poveste?

text și foto: Cătălin Apostol

Din punct de vedere legal, George Chirilă și „nevestele” lui n-au greșit cu nimic. Nimeni nu-i poate obliga să-i boteze copiii sau să-i înscrie în acte. Și el n-ar avea nimic împotrivă să-l înscrie, dar știe prea bine ce înseamnă asta: drumuri multe și milogeală pe la uși. Așa că să poftescă dănzii să se ocupe de toate astea, că de-aia sunt plătiți. Și parcă cei de la primărie i-ar fi ascultat gândul. Într-o zi, s-a pomenit cu ei la ușa. O asistentă socială, un medic și șeful de post. I-au pus niște întrebări, au vizitat casa. Au văzut copiii, au completat niște acte și-au plecat. La întoarcerea mea în sat, am stat de vorbă cu Florentina Pricop, asistentă socială care s-a ocupat de caz: „Legea nu-i poate pedepsi pe cei care nu-și declară copiii. N-am reușit să facem deocamdată acte decât pentru cei doi bebeluși, născuți acum două luni. În rest, acolo am găsit totul în regulă. Copiii sunt sănătoși, trăiesc în condiții acceptabile, deci nu prea avem ce face.”

FLACĂRA®

Înființată în 1911 de Constantin Bănu

Publicație auditată BRAT

Publicație cu beneficiu de rezultate de audit, conform
Studii Naționale de Audit, măsurate în perioada mai 2003 - mai 2004

DIRECTOR: ALEXANDRU ARION

alexandru.arion@publicatiileflacara.ro

REDACTOR-ŞEF - Mihai Gălbene - mihai.galbene@publicatiileflacara.ro
redactie@publicatiileflacara.ro

SECRETAR GENERAL DE REDACȚIE - Petru Ștefan
petrus@publicatiileflacara.ro

SENIOR EDITORI - Liliana Perle - liliana.perle@publicatiileflacara.ro

Adrian Zărnescu - adrian.zarnescu@publicatiileflacara.ro

EDITORI - Alina Ghemari - alina.ghemari@publicatiileflacara.ro, Dan Tamas

SPORT - Pongele Ionescu - Pongele.ionescu@publicatiileflacara.ro

COLABORATORI PERMANENȚI

Cătălin Apăroa, Horia Gălbene, Giani Gălbene, Marius Mărgărit

Mihail Onuț, Horia Păcurar, Alina Ștefan, Brăduț Ștefan

SENIOR EDITOR FOTO - Claudiu Tătar - claudiu.tatar@publicatiileflacara.ro

FOTOREPORTERI - Robert Hologhea - robert.hologhea@publicatiileflacara.ro

TEHNOREDACTOR - Valeriu Tătar - valeriu.tatar@publicatiileflacara.ro

de@publicatiileflacara.ro

CULEGERE COMPUTERIZATĂ - Angela Ciocanaru

CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE - ROMĂNI - Gelu Vășin (Medellin)

Căseli Tanc, Vasile Comăneanu (Roma), Alina Măgălin (Knox), Eugeniu Fărță

Cătălin Adina Dobro, Bogdan S. Căpă (SUA), STRĂINI - Feri Ionescu (Serbia)

Monica Jorj (Căpă de Sud), Răzvan Flăcău (Londra), Marius Ștefan (București)

IN TERITORIU - Marius Căpă (Sua), Dan Măgălin (Galați)

Grădina, tehnoredactare
și prelucrare imagine

**PUBLICAȚIILE
FLACĂRA**

Societate cu caracteristică
Căseli Tanc, Constantin Bănu
SUA 140/588/1991 și 0407 1991
Cod unic de înregistrare: SR2226

S.C. PUBLICAȚIILE FLACĂRA S.A. este membru al
Asociației Române de Audit al Presei - ARAP

Consiliul de Administrație:

PREȘEDINTE - DIRECTOR GENERAL: George Arion

VICEPREȘEDINTE: Alexandru Păcurar

MEMBRI: Marius Căpă, Răzvan Flăcău

MEMBRI: Marius Căpă, Răzvan Flăcău, Alexandru Arion, Dan Ștefan

DIRECTOR EXECUTIV: Bogdan Căpă

DIRECTOR DISTRIBUȚIE: Gabriel Ștefan

CONTABIL ȘEF: Elena Anghel

DIRECTOR PUBLICITATE ȘI MARKETING:

Feri Ionescu - feri.ionescu@publicatiileflacara.ro

SECRETARIAT: Irina Telega - Tel: 224 36 88, 224 37 44

Fax: 224 37 13 E-mail: office@publicatiileflacara.ro

Adresa: București, sector 1, Păcurar nr. 1, cod 0 3701, CP 33, C.P. 12

Cod IBAN RO: RO788401000000789000 - BCR, sector 1, București

Cod IBAN USD: RO908401000000789000 - BCR, sector 1, București

Cod IBAN EUR: RO908401000000789000 - BCR, sector 1, București

Fundația „Premiile Flacăra - România”

Președinte: George Arion

Director executiv: Marius Căpă, Răzvan Flăcău

Director al publicației de divertisment: ALEXANDRU PĂCURAR

REBUS®

Redactor-șef: MIHAI ZIGI REA

Revista Rebus are Certificat de Audit al Presei de BRAT

REBUSACHE®

Redactor-șef: DANIEL POPA

Redactor artistic: Alina Ștefan, Alexandru Ștefan

Tehnoredactare computerizată:

Dan Vășin - dan.vasin@publicatiileflacara.ro

Corectură: Victoria Ștefan și Păcurar L. Dumitrescu

Publicitate și marketing:

publicitate@publicatiileflacara.ro

Flacăra Teina - teina@publicatiileflacara.ro

Telefon: fax 222 67 38, 224 36 88

Contabilitate: Florența Tudor

Distribuție (222 66 28, 224 37 44): Florența Buiumă, Marian Căpă

Conținut: Epur, Mihail Ion, Nicolae Prodeanu

Căpă de Sud și din străinătate se pot abona:

prin S.C. Publicațiile Flacăra S.A.

Căpă de Sud și prin S.C. M.F. PRESS IMPEX S.R.L. București

Tel./fax: 021/255 48 15, 021/255 48 16, 021/255 48 17

Flacăra, Almanah Flacăra, Flacăra Bix, Flacăra Focus, Rebus,

Almanah Rebus, Rebusache, Rebus Bix

sunt măști înregistrate ale S.C. Publicațiile Flacăra S.A.

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pentru conținutul
articolului aparține autorului. De asemenea, în cazul unor agenți de presă
și personalități alese, responsabilitatea juridică le aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: MEGAPRESS - BUCUREȘTI

EXCLUSIVITATE 16

Experimentul Cucuteni

DOSAR 36

Planeta fierbinte

ANCHETĂ

Anatomia unui scandal diplomatic

44 INVESTIGAȚII 30

Arme românești pentru Indonezia

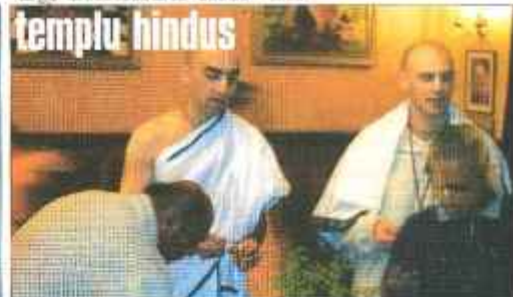
REPORTAJ 24

În brațele Fecioarei de fier

INSIDER 56

O româncă într-un templu hindus

VIP 78

Andreea Bănică „contraatacă”

INEDIT 52

Prima cosmonaută din România

MEDIA

Heineken globtrotter	48
Micul ecran face burta mare	60

VIP

Zdobii fac zdub în Europa	50
Viitor de aur Daniel@ arc	64

FILM

Garfield	70
----------	----

BUSINESS

Băncile se apropie de românii de rând	72
---------------------------------------	----

ETAJUL DE IMAGINE

Fashion victim	74
----------------	----

AUTO

Reduceri de prețuri la Mustang	82
--------------------------------	----

TURISM

Ceardaș, paprikaș, gulaș	86
--------------------------	----

STIL

Heliotrop pentru o toamnă însorită	88
------------------------------------	----

ISTORIA UNUI PRODUS

Laboratoarele vitale	
Fares, remedii pentru sănătate	92

SPORT

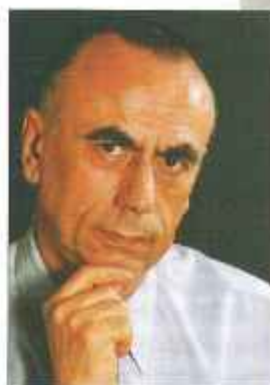
Momentul adevărului	94
---------------------	----

Însurat
cu două
surori

foto coperta 1: Cătălin Apostol

Altceva

Întotdeauna contează ultima impresie pe care o lași.

DE LA STICLUȚA CU CERNEALĂ LA HOT-DOG

Vă mai amintiți? Spre sfârșitul mandatului său de președinte al României, lui Emil Constantinescu cineva i-a aruncat în față conținutul unei sticluțe de cerneală. Autorul acestui gest ireverențios era un îns labil psihic, supărat pe instituția prezidențială care nu-i soluționase memoriile adresate în mai multe rânduri. Profitând de neglijența serviciilor de pază și protecție, s-a apropiat de șeful statului și i-a pictat în albastru din cap până-n picioare. Fotografii realizate cu acel prilej ne-au prezentat un om politic obosit și derutat, neînțelegând parcă nici el cum de-a risipit speranțele românilor care îl votaseră cu toată încrederea.

La încheierea ultimului său mandat – al cătelea? – Ion Iliescu a avut parte și el de un tratament asemănător. De data aceasta locul acțiunii a fost într-un parc din Montreal, cu ocazia dezvelirii unei statui a lui Eminescu. În loc de conținutul unei sticluțe de cerneală, pe mult versatul „cinstit și sărac” al națiunii i-a atins un sul de hârtie cu un delicios hot-dog. I-a mai fost adresată și expresia pe care o îndrăgește mult: „Măi, animalule!” După ce a fost reținut de către din nou depășiți reprezentanți ai aceluiași serviciu de pază și protecție, emigrantul român care a comis agresiunea a explicat că îl socotește vinovat pe actualul conducător al României și de mineriade, și de situația dezastruoasă din țară și a mai declarat că din pricina lui s-a refugiat în Canada. Asta în vreme ce alți protestatari îl huiduiau pe președinte și agitău pancarte cu sloganuri împotriva lui, unul dintre ele de o virulență leșită din comun: „Și Hitler a fost ales democratic”.

Și pentru Constantinescu, și pentru Iliescu episoadele respective marchează simbolic o ieșire rușinoasă din lumina orbitoare a reflectoarelor sub care s-au aflat inutil pentru noi. Cu o singură deosebire: dacă primul a părăsit definitiv scena, al doilea va mânuși sticla din umbră încă multă vreme, manifestând aceeași grijă ca istoria să-l rețină ca pe un Salvator al neamului. O grijă zadarnică.

Sergiu Brin

În numărul viitor:

• Crime ispășite prin... teatru

- MASONERIE ȘI POLITICĂ
- DE CE SE FACE LEUL GREU ȘI MAI GREU
- CE A IUBIT ADRIAN MUTU LA VIAȚA LUI

Numărul viitor se va înfățișa, deopotrivă, ca un cocteil de vedete, pe care nu vrem încă să le divulgăm, dar și, în prelungirea acestei secțiuni de people, cu amintirile fotografiilor lor despre ele, povestite la rece. Vom avea, așa cum am anunțat și în debutul acestei rubrici, o poveste în exclusivitate despre masoneria română, articulată pe tema: cine este mason dintre oamenii politici de astăzi? Iar cei care știu că leul se face greu, în ziua de azi, vor vedea că, în curând, el se va face și mai greu. Cât de greu? Rămâne să aflați din ediția noastră următoare, din care nu vor lipsi corespondențele speciale din străinătate.

Dispariție

Moartea fulgerătoare a lui Petros VII, patriarhul Alexandriei și al întregii Africi, a șocat întreaga lume. Înaltul prelat se îndrepta, împreună cu suita lui, într-un elicopter militar, spre sfântul munte Athos. Din motive încă neelucidate, aparatul s-a prăbușit în nordul Mării Egee și nimeni dintre cei aflați la bord nu a supraviețuit. Corpurile neînsuflețite și resturi din elicopter au fost găsite în largul stațiunii Halkidiki.

Muzeu indian

Purtând încă pe căciulă o muscă legată de trecutul nu prea îndepărtat, americanii se străduiesc să onoreze așa cum se cuvine prezența pe continent a indigenilor, pieile-roșii eronat botezate „indieni” de către oamenii lui Columb, care credeau că au ajuns în altă parte. Recent, la Washington s-a deschis un superb Muzeu Național al Indienilor Americani. Evenimentul a fost marcat printr-o „paradă a națiunilor” și o săptămână de celebrare la National Mall.

Japonia neclintită

După ce, într-o singură zi, Japonia a fost lovită de un uragan și două cutremure de 6,9, respectiv 7,4 grade pe scara Richter (vă amintim că seismul ucigaș din România anulului 1977 a avut 7,2 grade), doar o săptămână mai târziu s-a apucat și vulcanul Asama să erupă, la doar 144 kilometri nord-vest de Tokio. Bilanțul total al catastrofelor: câteva persoane rănite nu prea grav și pagube materiale minore! E de presupus că există oarece diferențe între construcțiile nipone și cele românești... Poate și oamenii sunt alfel...

Ivan lovește America

Florida este, din nefericire, obișnuită cu uraganele. Cel mai recent dintre acestea a determinat autoritățile să recomande evacuarea a nu mai puțin de trei milioane de locuitori. Încă din prima zi în care a lovit, furtuna a lăsat fără curent electric 1,5 milioane de oameni, dintre care, ulterior, și-a aies câteva zeci de victime, provocând totodată mari daune materiale: drumuri distruse, vapoare și

camioane măturate de vânt, locuințe spulberate. Poate că, de la bun început, n-a fost o idee bună ca uraganul să fie botezat Ivan...

Nebunie fără frontiere

De parcă violențele extreme, de cele mai multe ori absurde, nu s-ar fi înregistrat deja în prea multe state, iată că, mai nou, aparent disciplinata China este lovită de un val de agresiuni, revărsat în școli. În imagine, Li Dehuai, aflat în moarte clinică într-un spital din Lanzhou, în provincia nord-vestică Gansu. Li, 20 de ani, „boboc” într-o facultate tehnică, a fost bătut în ultimul hal de către câțiva studenți din ani mai mari.

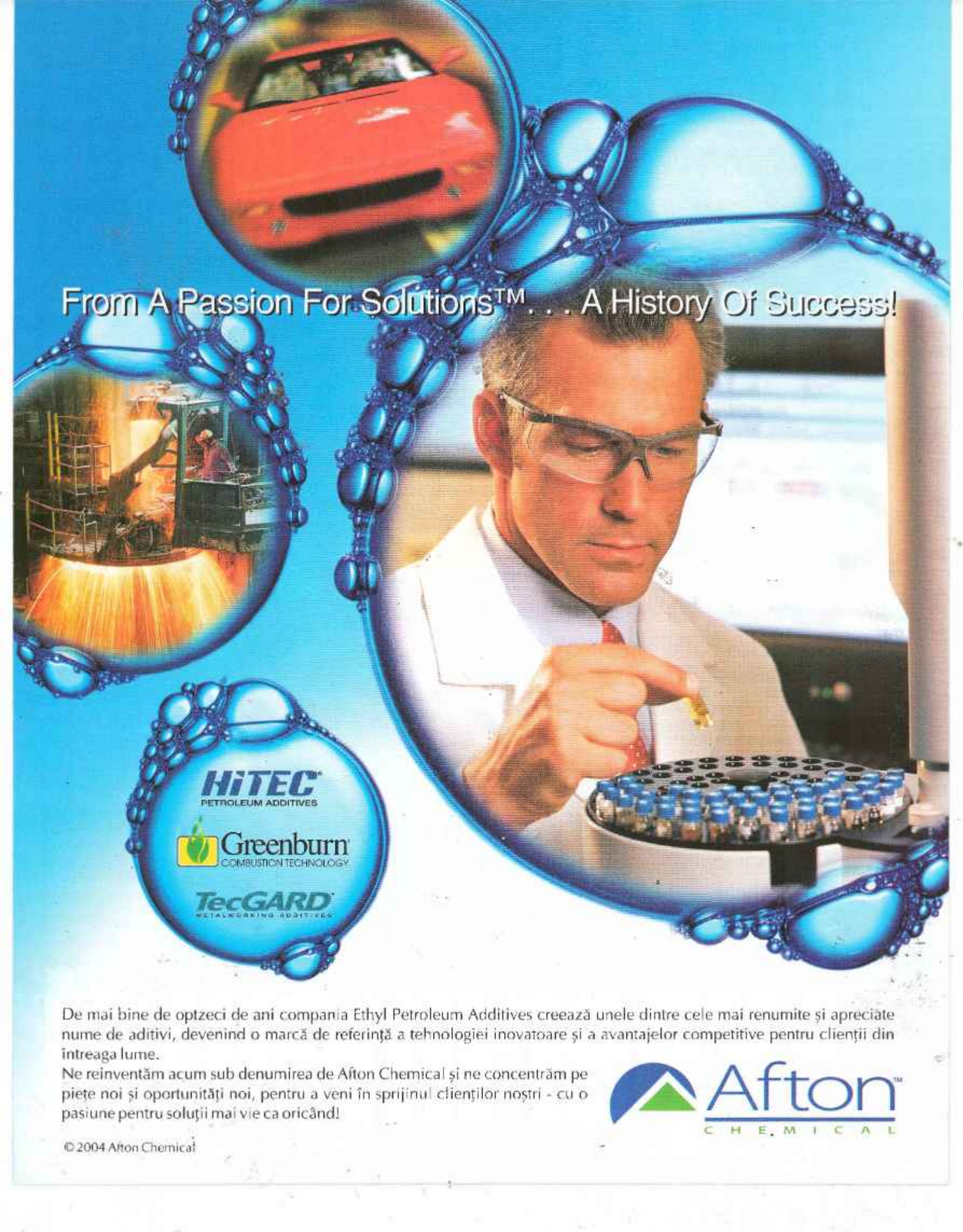

Două dintr-o lovitură

Explozia care a devastat, la 9 septembrie, Ambasada australiană din

Jakarta, capitala Indoneziei, a ucis șapte persoane și a rănit peste o sută. Deflagrația mașinii ticsite cu explozibil a fost atribuită islamistiilor extremiști, nefiind exclusă „mâna” Al Qaeda. Să nu uităm că Indonezia are cea mai mare populație musulmană din lume, dar a sprijinit de la început intervenția SUA în Afganistan. La rândul ei, Australia este un aliat consecvent al americanilor. În general, atentatele asupra ambasadelor urmăresc în mod evident „atenționarea” simultană a celor două state: gazda și oaspetele. Mai trebuie remarcat că atentatul s-a produs cu puțin înainte de alegerile prezidențiale din Indonezia – a se vedea „modelul” spaniol.

From A Passion For Solutions™ . . . A History Of Success!

HiTEC
PETROLEUM ADDITIVES

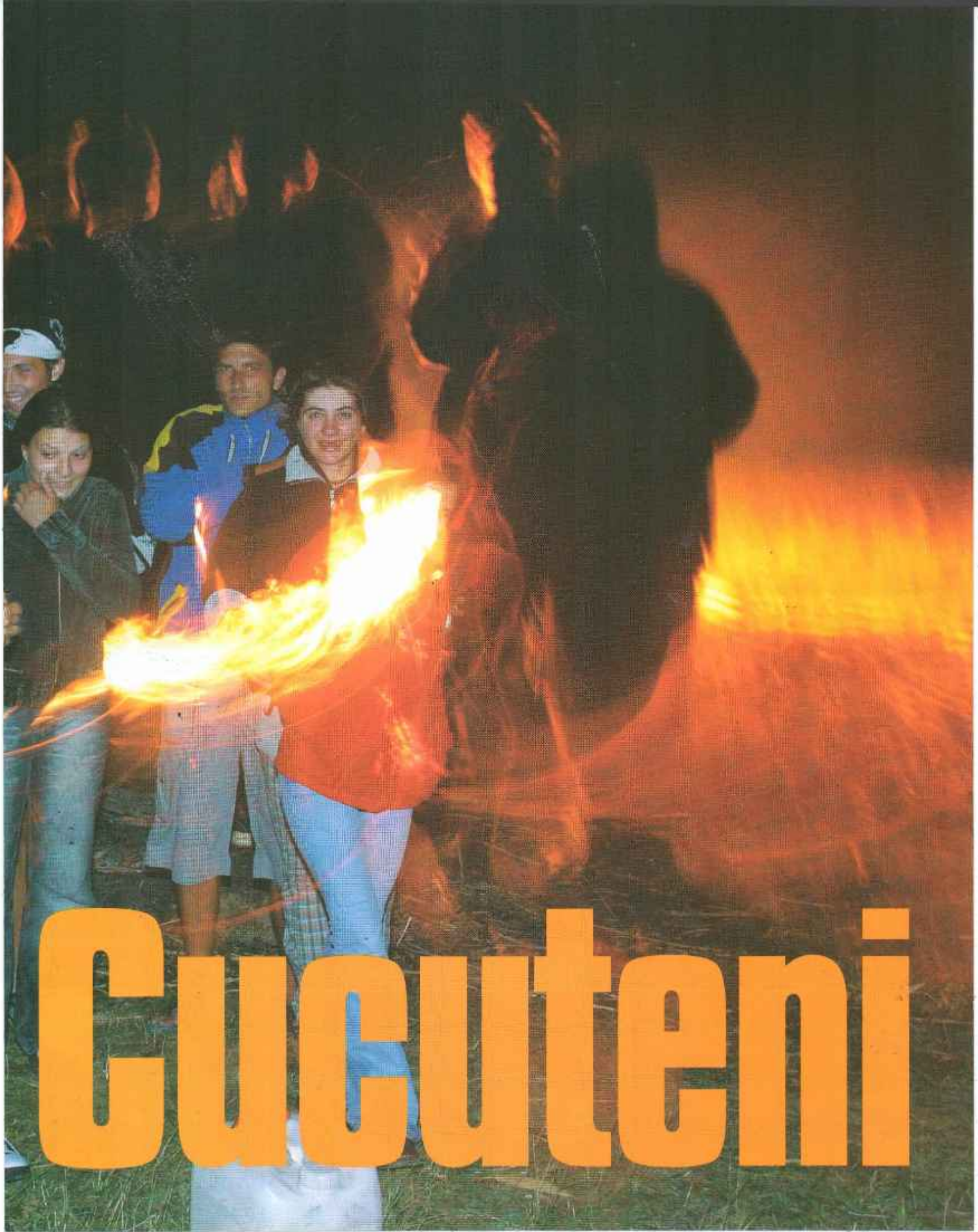
 Greenburn
COMBUSTION TECHNOLOGY

TecGARD
METALWORKING ADDITIVES

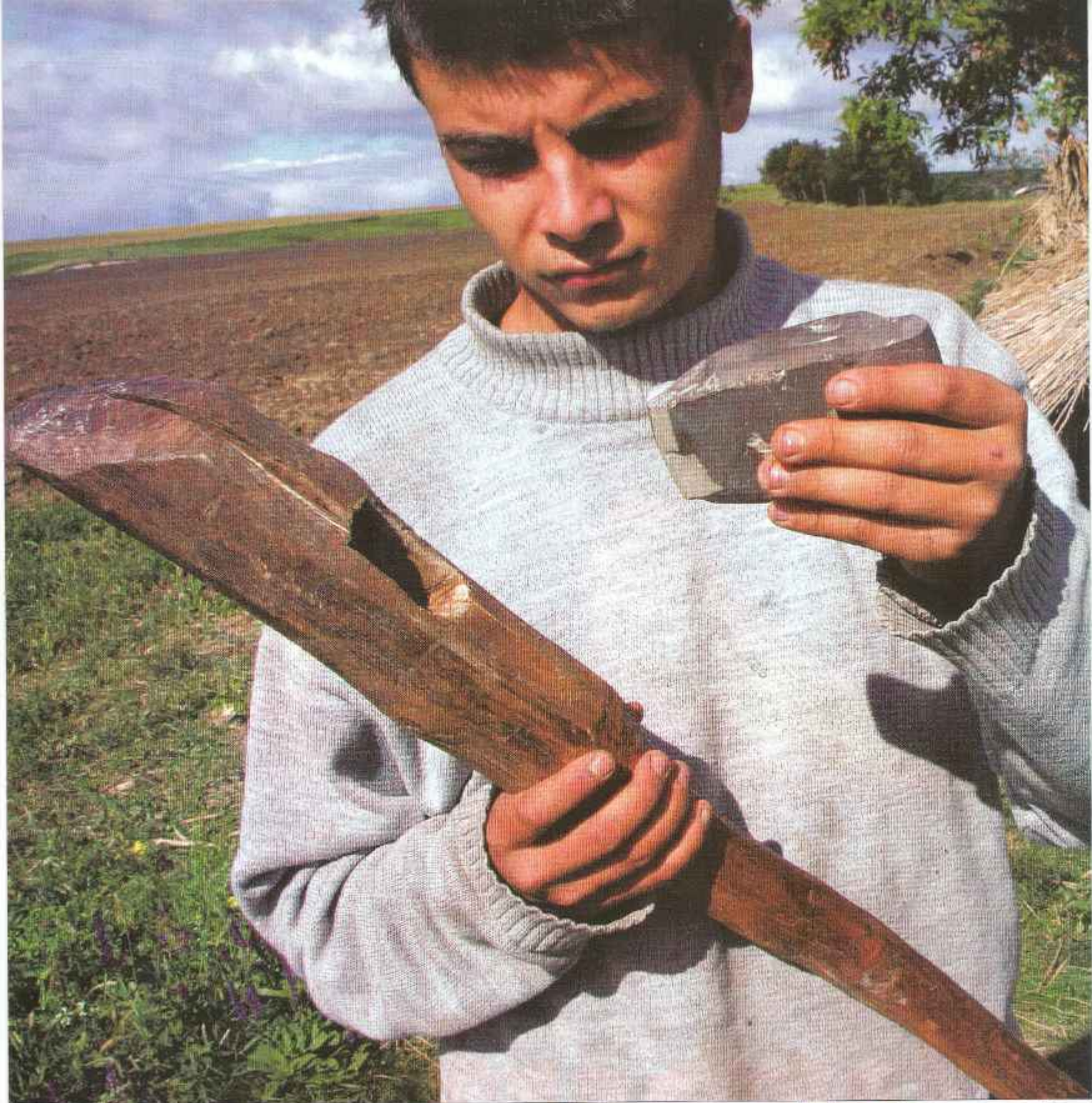
De mai bine de optzeci de ani compania Ethyl Petroleum Additives creează unele dintre cele mai renumite și apreciate nume de aditivi, devenind o marcă de referință a tehnologiei inovatoare și a avantajelor competitive pentru clienții din întreaga lume.

Ne reinventăm acum sub denumirea de Afton Chemical și ne concentrăm pe piețe noi și oportunități noi, pentru a veni în sprijinul clienților noștri - cu o pasiune pentru soluții mai vie ca oricând!

 Afton
CHEMICAL

Cucuteni

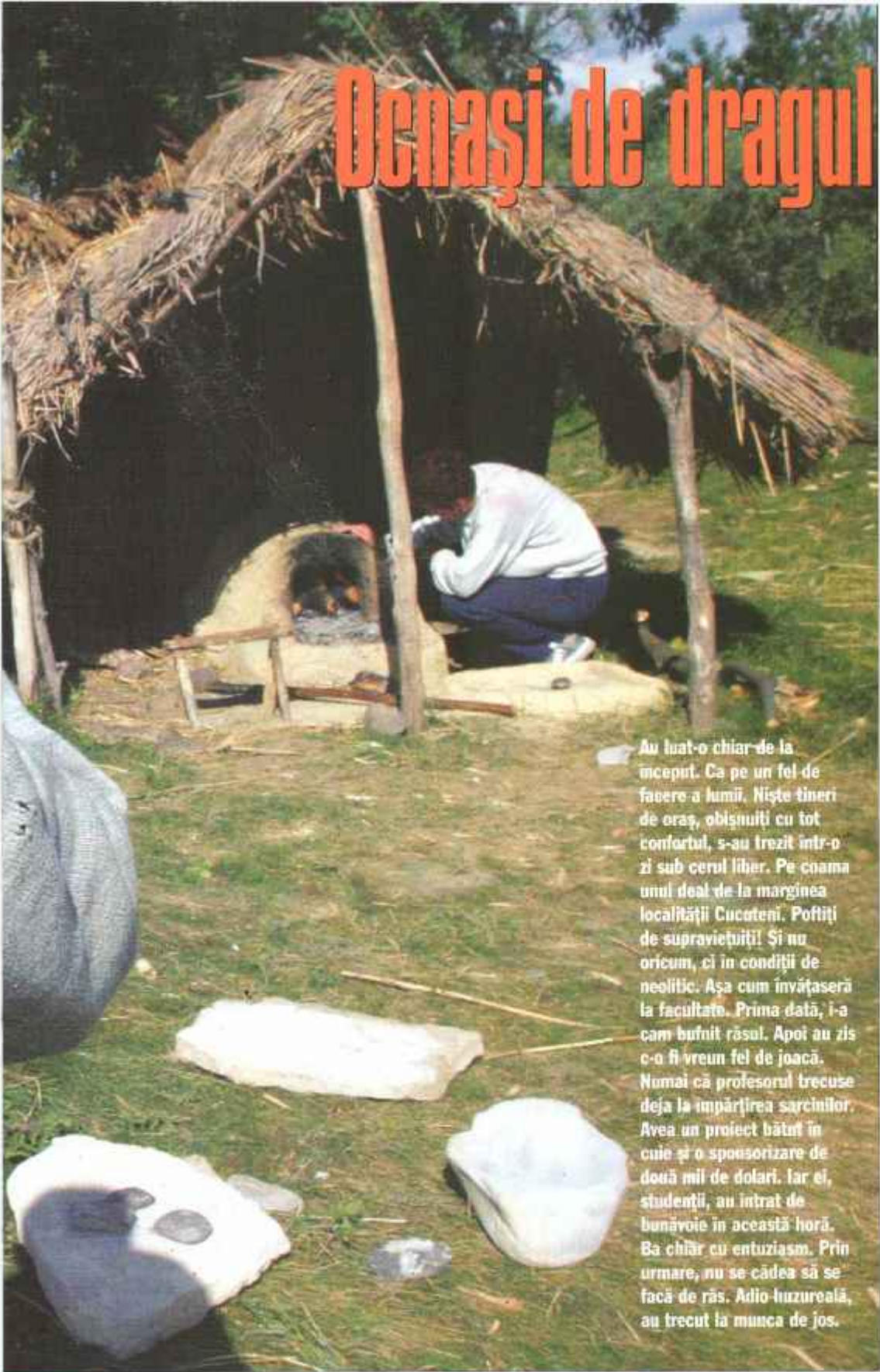

Oenași de dragul neoliticului

Cu mâinile goale, nu puteau face mare lucru. Așa că au încropit primele unelte: topoare și tesle de piatră. Pentru care au cioplit cozi din lemn. Astfel „înarmați”, s-au încumetat să viseze la o locuință. Și dă-i la doborât copaci, cu unelte primitive, din piatră. Părea un fel de *cooperativa muncă în zadar*. Pentru primul tei tăiat s-au chinuit aproape două ore și jumătate. Bașca prelucrarea, respectiv decojirea, sectionarea și cioplirea bânelor de rezistență.

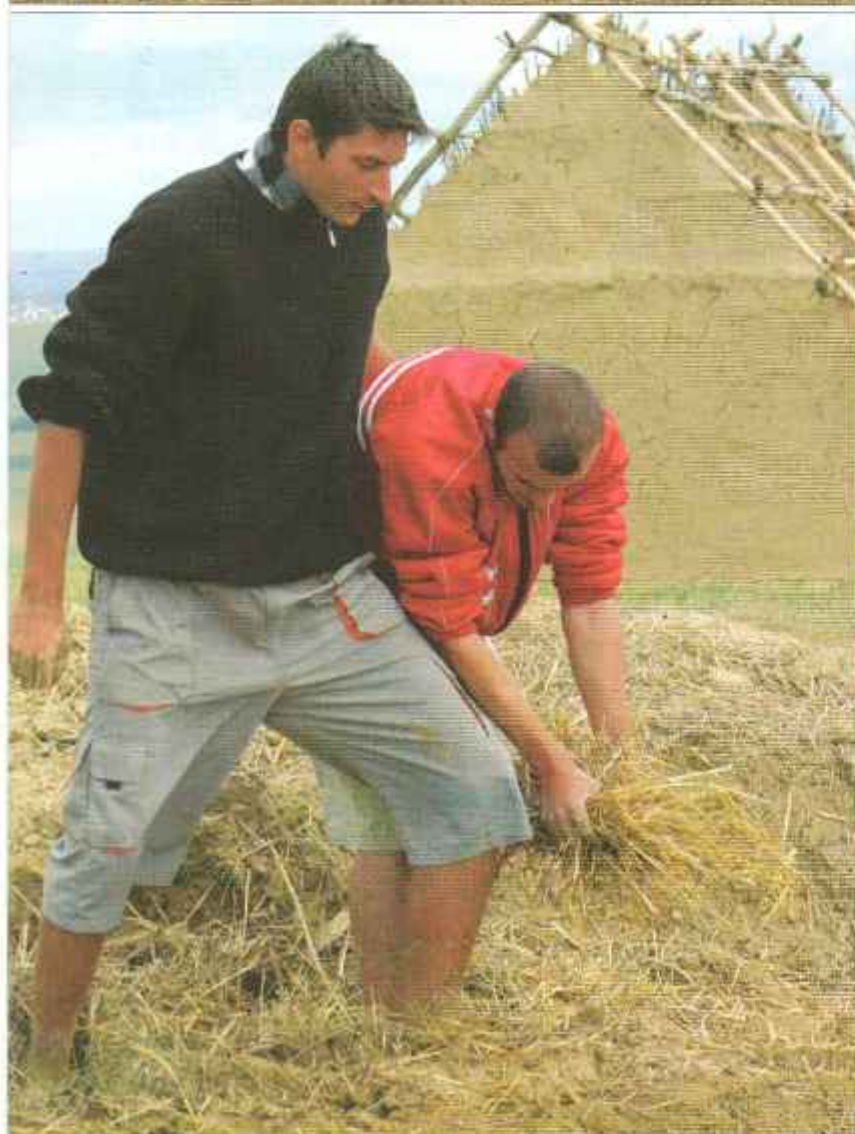
Ana Maria Bușilă susține că momentele acelea au fost o luptă reală pentru supraviețuire și că nimeni nu a mimit situația: „Era o muncă fizică epuizantă, parcă devenisem oenași. Ne certam din orice, ni se părea că băieții de la frământatul lutului o duc mai ușor, ei ne suspectau pe noi că suntem favorizați, că nu batem la noroi, ca porcii... Mă rog, am învățat să ne respectăm și isteriile, ieșirile, pentru că și ele fac parte dintr-o comunitate. Încet, dar sigur, a început să ne placă. E mare lucru să ai sentimentul că reinventezi, într-un fel, istoria.. Târâș, grăpiș, am reușit să reconstituim o bucată de neolitic, numai cu mijloacele de atunci. Mi se pare ceva special, chiar am făcut o călătorie în timp. Și m-am descoperit pe mine altfel decât mă știam. E un experiment mai mult decât interesant, eu aș îndrăzni să-l numesc chiar terapie. Împotriva stresului, superficialității, depresiei și tot ce mai vreți dumneavoastră.”

Au luat-o chiar de la început. Ca pe un fel de facere a lumii. Niște tineri de oraș, obișnuiți cu tot confortul, s-au trezit într-o zi sub cerul liber. Pe coama unui deal de la marginea localității Cucuteni. Pofțiți de supraviețuitori și nu oricum, ci în condiții de neolitic. Așa cum învățaseră la facultate. Prima dată, i-a cam bufnit răsul. Apoi au zis c-o fi vreun fel de joacă. Numai că profesorul trecuse deja la împărțirea sarcinilor. Avea un proiect bătut în cuie și o sponsorizare de două mil de dolari. Iar ei, studenții, au intrat de bunăvoie în această horă. Ba chiar cu entuziasm. Prin urmare, nu se cădea să se facă de râs. Adio-luzureală, au trecut la munca de jos.

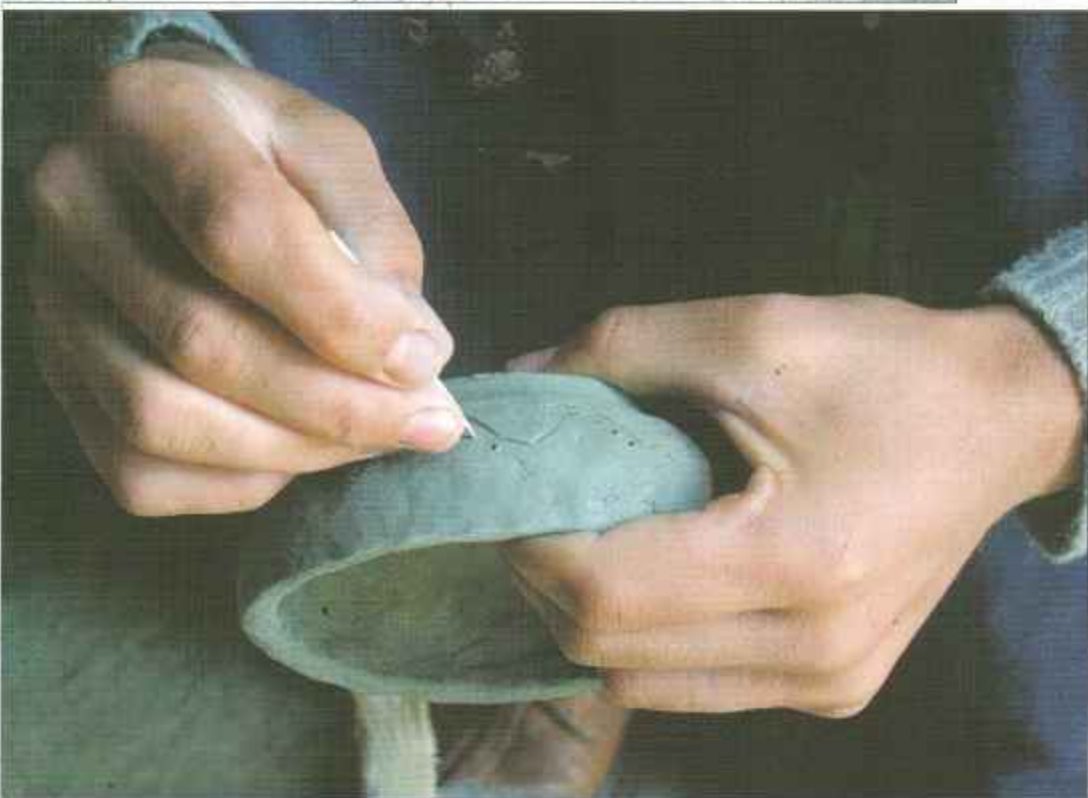

Experimentul *Cucuteni* a început în vara anului 2002. După zece zile de muncă, rezultatele erau modeste. De-abia dacă ajunseseră la o jumătate de casă. În schimb, studenții au prins gustul aventurii neolitice. De-acum și-au făcut o comunitate, o lume a lor, nimeni nu se mai gândea să renunțe. Toate vacanțele erau, deja, „contractate” în acest sens. Pe lângă construcții, în 2003 au apărut și primele rezultate ale cercetării științifice: în cât timp și cum se fac diverse unelte, câte materiale intră într-o casă, ce compoziție trebuie să aibă lutul pentru a rezista în timp...

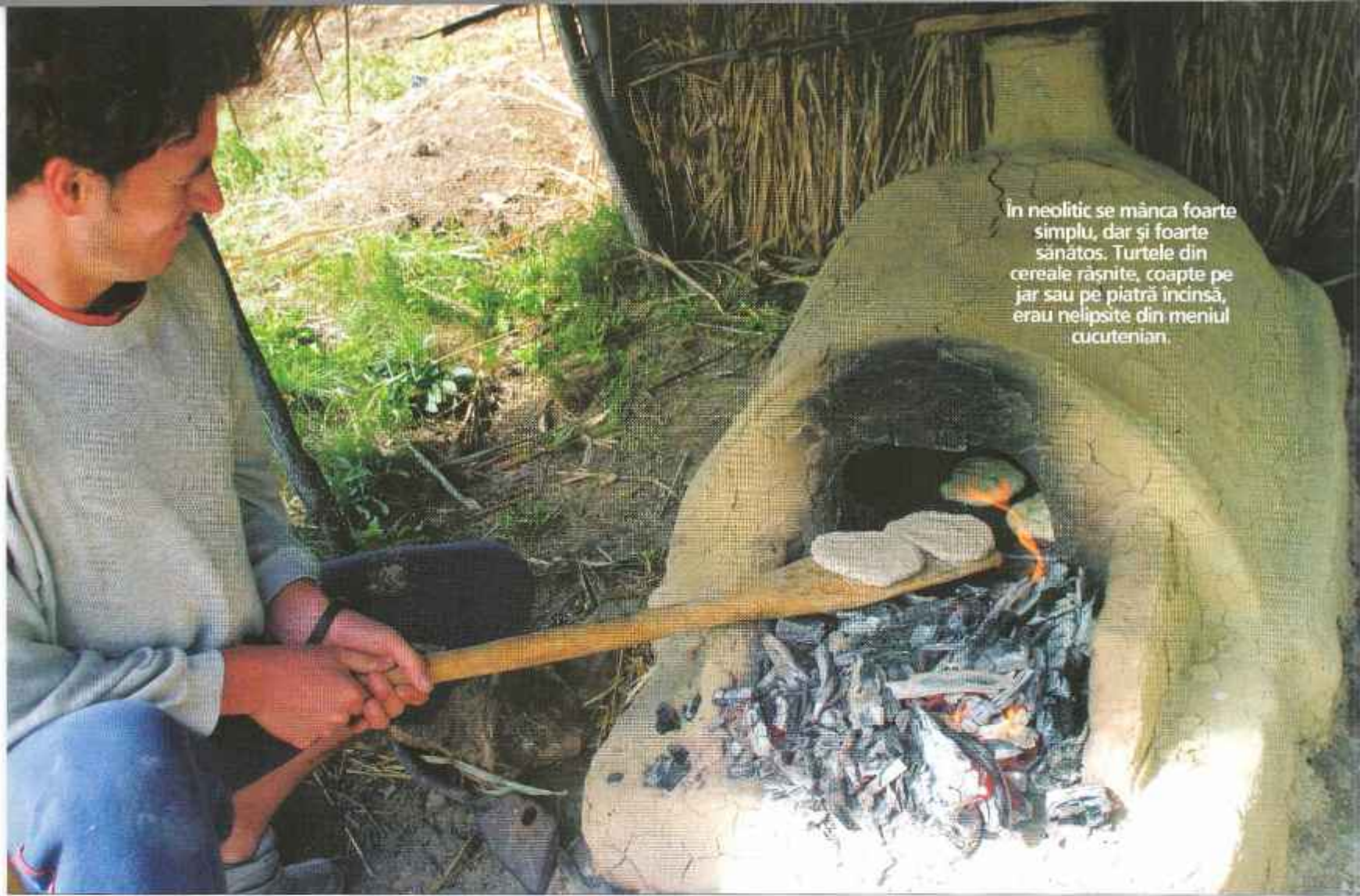

Ceramica de Cucuteni, celebră prin formele asimetrice, decorate în geometrii uluitoare, este cea mai delicată dintre probele experimentului

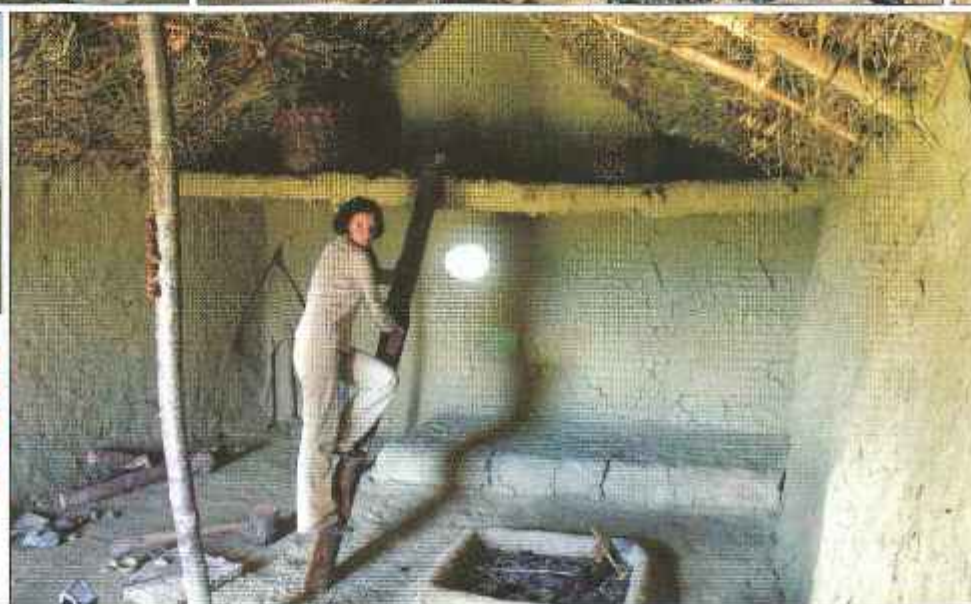
Obiectele din ceramică sunt arse în groapă, la peste 800° C, sau în cuptor. În varianta a doua, însă, vasele s-au innegrit, motiv pentru care experimentul trebuie repetat.

În neolitic se mânca foarte simplu, dar și foarte sănătos. Turtele din cereale răsnite, coapte pe jar sau pe piatră incinsă, erau nelipsite din meniul cucutenian.

Vasile Cotiugă a lucrat pe 20 de șantiere arheologice. Teza de doctorat a domniei sale, „Locuințe neolitice în România”, se intersectează, fericit, cu Experimentul Cucuteni.

Interiorul casei respectă întocmai varianta reconstituită în baza descoperirilor arheologice: vatră pentru foc, laviță de dormit, podețul destinat păstrării vaselor și alimentelor, grănarul plin de cereale și masa în trei picioare, cu două-trei scaune din lemn

Homo cucutensis

Vara asta a fost proba de foc. Între 5 august și 10 septembrie, cucutenienii, cum își spun studenții între ei, chiar au trăit în neolitic. Și încă într-unul reconstituit pe pielea lor, bucată cu bucată. Casele, acum în număr de patru, au fost împărțite pe căprării. Două dintre ele vor fi arse, în octombrie, spre a se vedea dacă resturile incendierii sunt similare celor descoperite în săpături. Celelalte două locuințe au fost date în folosință, ca să zicem așa. Locatarii lor se declară mulțumiți. Pentru anii 4500 – 3500 î.Hr. pare chiar confortabil. Bianca Bulgaru s-a adaptat la toate exotismele, în afară de fum. „Când am făcut focul în vatră, nici nu ne mai vedeam bine, lacrimam și tușeam pe rupte. Casele nu au horn, că așa e modelul. Aerisirea se face doar prin ușa și prin spațiile de la baza acoperișului. După o vreme, însă, te obișnuiești, nimeni n-a murit din asta. În rest, a fost destul de normal. Am dormit pe laviță, învelită în piei de animale, am țesut, am gătit, am ars ceramică, mă rog, cam toate treburile unei gospodării.”

Cât e ziua de lungă, cucutenienii nu stau o clipă locului. Șlefuiesc oase, pentru unelte, frământă lut, de construcții și de ceramică, adună și prelucurează lemnul, răsnesc cereale, pun focul în cuptorul de pâine. „Simplitatea vieții ăsteia e foarte complicată”, ne asigură Ana Crețu. „Totul se obține aici foarte greu. Dacă ți-e foame, nu poți să dai o fugă la supermarket. Trebuie să-ți faci

vase, să cultivi și să prepari cereale, să coci turtă în cuptor, să aduni de-o fiertură de verzituri, să iei gâtul păsării sau ce animal o mai fi. Până apuci să bagi ceva în gură, muncești de te rupi. Au fost momente în care, trăind așa, chiar m-am simțit, nu știu cum, pierdută în timp, eliberată de toată zăpăceala cotidiană. Experiența noastră, dacă ar fi să gândim ritualic, seamănă, pe bune, a purificare.”

O fi un sămbure de adevăr în asta, de vreme ce studenții nu dau comunitatea lor neolitică pe nici una dintre tentațiile vacanței. Mai în glumă, mai în serios, Radu Balaure se amuză încercând să-și aducă aminte cum arată o cârciumă: „Ne-am îndepărtat destul de mult de preocupările generației noastre. Cum avem ceva timp liber, cum fugim aici. Și nu aș schimba obiceiul pentru nici o vacanță la mare, munte sau te miri prin ce stațiuni.”

Chiar dacă atmosfera de neolitic este autentică, unele detalii nu se pot consuma întocmai ca pe vremea aceea. De unde să iei bourii, de pildă, ca să mergi la vânătoare? Așa că studenții s-au mulțumit să tragă cu arcul în niște ciori. Și să taie un porc, pentru că și dânsul are antecedente istorice cucuteniene. Sau de unde, Doamne ferește, să iei morți ca să-i incinerezi și să împrăștii cenușa în patru vânturi? Ca să nu mai vorbim că există și variante de canibalism în Cucuteni, pe teme rituale sau de criză alimen-

tară! Prin urmare, experimentul are și el limitele lui. Care nu-i deformează, însă, finalitatea. Cea științifică e deja conturată. Cucutenienii vor publica un studiu despre experiența lor și îl vor prezenta la congresele internaționale în domeniu. „Am creat un spațiu adecvat pentru documentare și practică, avem răspunsuri la multe întrebări arheologice, putem să explicăm mai bine tot felul de amănunte din perioada respectivă”, susține asistentul universitar Vasile Cotigă.

Și finalitatea turistică pare atractivă. Un sat de vacanță neolitic, cu zece locuințe, dispuse în cerc, în jurul unui loc de ceremonie. Apoi ateliere de olărit, de cioplit și șlefuit piatră, războaie de țesut, tot dichisul. Vizitatorii vor trăi un experiment *Cucuteni* la scară redusă. Se pot amesteca printre localnici, adică printre studenți, pentru a participa la viața comunității. Dacă nu le au pe astea cu hei-rup-ul, măcar să se bucure de peisaj. Din momentul când vor exista și banii necesari, adică 50.000 de euro, proiectul ar fi gata, la cheie, într-un an de zile. Pe cuvânt de cucutenieni, ale căror „incantații” se îndreaptă spre Ministerul Culturii. Mai exact, spre Răzvan Theodorescu, de vreme ce s-a arătat entuziasmat de acest proiect și a promis finanțare. Deocamdată, însă, nimic concret. Pentru deblocarea situației, studenților nu le rămâne decât să apeleze la practicile neolitice. Adică să se roage celor 21 de ipostaze ale zeității existente în *Cultura Cucuteni*. În ideea că vreuna dintre ele are trecere la domnul ministru.

Text: Liliana Petruș

Foto: Octavian Tibăr

Rezervația arheologică de la Cucuteni este grupată în jurul unui mormânt geto-dacic de incinerare de la sfârșitul sec. V – începutul sec. IV î.Hr. Arhitectura funerară deosebită, în formă de pânză, pondeaua pavară cu piatră, calea de acces și caseta în care au fost depuse resturile incinerate sugerează faptul că mormântul aparține unui conducător.

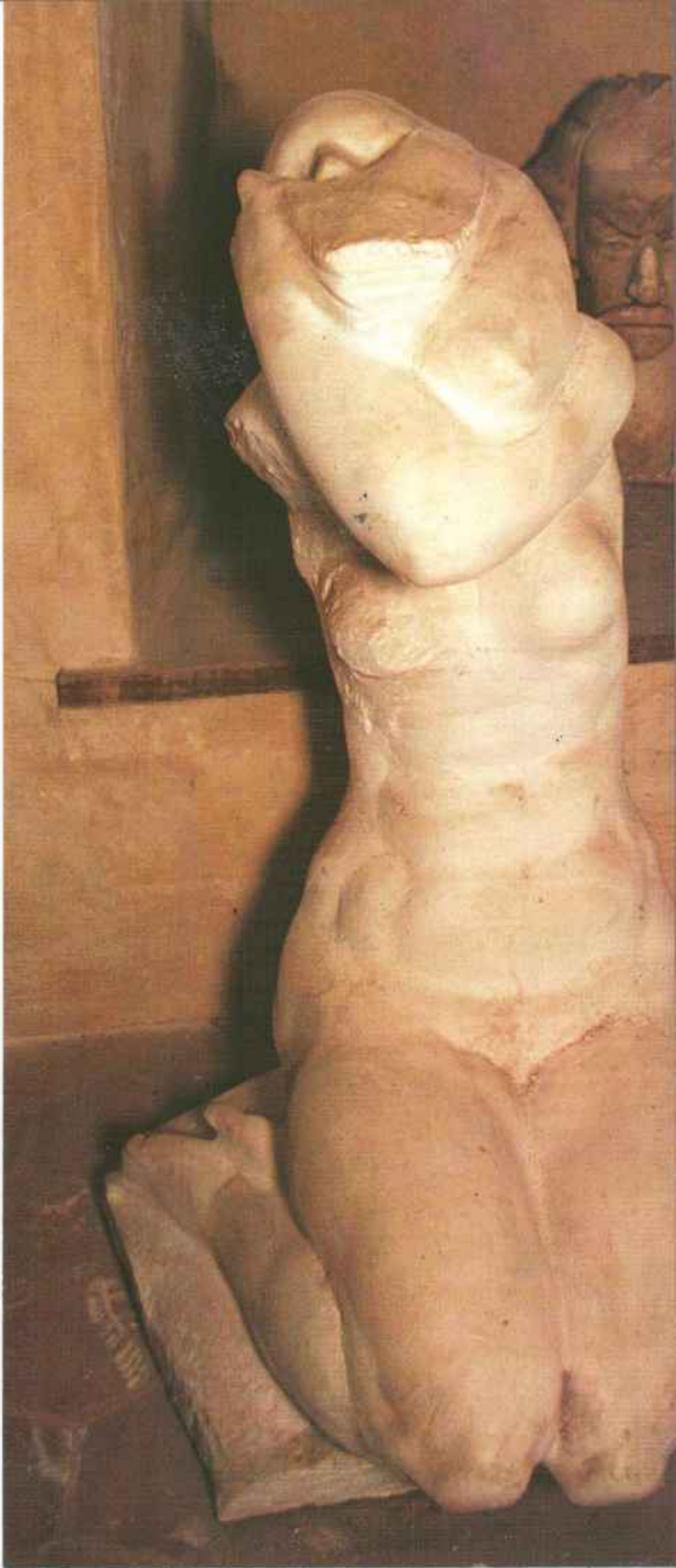
În brațele

Fecioarei de fier

Mit. Legendă. Realitate. Toate la un loc. Dar, mai întâi, o rețetă turistică prin care s-ar putea atrage mii de vizitatori în cetățile medievale din Transilvania. Conform aprecierilor specialiștilor, *Fecioara de fier* are șanse să fie a doua atracție turistică a țării, după Dracula și mitul său.

Castelul macabru

Povestea *Fecioarei de fier* nu este singurul amănunt macabru al Castelului Făgăraș, care să-l poată face să concureze cu succes celebrele surori (sau fărtați) ale sale, la fel de sinistre, din Scoția. Castelul este *însângerat* și de alte epoci. Aici, la Făgăraș, Baltazar Bathory, stăpânul castelului, a fost asasinat de către vărul său, mai-cunoscutul Sigismund Bathory. Principele Sigismund Bathory era, de altfel, vestit pentru cruzimea sa. Figură genială, el a murit tânăr, la Praga.

În sălile castelului de la Făgăraș și pe frontispiciile lor se găsesc, de altfel, blazoanele nobililor maghiari cărora le-a aparținut locul. Cel mai renumit este, probabil, blazonul cu trei colți de mistreț. Și ancadramentele aflate în castel sunt originale. Dar, ca să reziste peste vremuri, castelul are și oarecare probleme pecuniare. Bugetul minimal, așa cum îl estimează muzeografi, ar fi de aproximativ 2 miliarde de lei. Această sumă nu reprezintă nici o zecime din totalul bugetului local. Una dintre șansele recente ale muzeului a fost o donație a sculptorului Virgil Fulicea, mort în 1979, care cuprinde, printre alte sculpturi, și chipuri/trupuri/sculpturi de fecioare care aduc aminte, obsedant, de *Fecioara de fier*, cea care tutelează spațiul, ca o adevărată castelană. De altfel, conducerea muzeului a avut și inspirația de a le plasa chiar în camera inchi-zitorială a Turnului Negru.

Aurel Dragnea, muzeograf, ne-a explicat că prin intermediul a două proiecte, dintre care unul multinațional – *Cultura 2000*, în valoare de 60.000 de euro, se vor restaura clădirile corpului de gardă, a soldaților, garnizoana, care sunt cam dărâmate. Al doilea proiect este unul național și se derulează prin fundația *Negru Vodă*. Se va înființa un muzeu al rezistenței anti-comuniste, în turnul castelului. Lucru perfect justificat, dacă ne gândim că aici, în Țara Făgărașului, a fost un punct nodal al rezistenței partizanilor.

Un castel din România a găsit o soluție de promovare spectaculoasă: readucerea în actualitate a unui mit medieval, cel al Fecioarei de fier. Povestea Fecioarei e spusă de Gheorghe Dragotă, directorul Muzeului Făgărașului. Pe la 1.700 exista, în Castelul din Făgăraș, în Sala Dietei, un Tribunal al Inchiziției. De multe ori, sentința dată condamnatului era cea capitală. Condamnatul la moarte era trimis în camera alăturată. Acolo se afla o statueta de oțel. Ea era Fecioara. Avea, pe piept, o jecană. Statueta se afla în Tumul Negru. Condamnatul trebuia să sânte jecană. Atunci călca, fără să știe, pe o trapă. Se acționa, de fapt, un mecanism medieval. Condamnatul era prins în brațe și, apoi, străpuns cu două pumnale. Cădea în interiorul trapei. Era făcut bucățele de cuțitele aflate de-a lungul traseului căderii. Rămășițele însângerate ale corpului erau purtate de Olt, după parcurgerea puțului de șapte sau opt metri înălțime. Mărturi despre aceste execuții medievale se regăsesc în două cărți. Prima, apărută în 1813, este Monografia Făgărașului, scrisă de Nicolae Aron. Ea menționează că, în 1830, Fecioara de fier încă s-ar mai fi putut găsi zidită într-unul din turnurile castelului. Dragotă și-ar fi dorit să o descopere pe dumeaiei, Fecioara, însă pentru asta avea nevoie de un detector de metale. Așa ceva costă câteva mii de dolari, dar nu i s-au aprobat fondurile necesare. Un asemenea detector ar fi fost util și pentru siturile arheologice. Discuția se purta acum patru-cinci ani, iar dacă ar fi primit detectorul, muzeografilor nu le-ar fi rămas decât să ia, rând pe rând, zidurile castelului la control.

A doua lucrare invocată de Gheorghe Dragotă este cea a lui Coriolari Buracu, *Cetatea și castelul de la Făgăraș*, apărută ceva mai recent, în 1936.

În lucrarea sa, Buracu ar fi menționat *legendara Fecioară de fier, între sala de inchiziție și sala de ședințe a tribunalului*. Deocamdată, conform declarațiilor muzeografilor, muzeul făgărașean are doar 6.000 de vizitatori. În timp ce, pentru Cetatea Făgărașului, turștii cetății furnizează doar 10% din buget, pentru cetatea Branului (nu cu mult mai grozavă ca a lor, pretind, orgolioși, făgărașenii), ei asigură 80-90%. La Bran vin, oricum, peste 14.000 de turiști anual, după estimări neoficiale. Nu la fel de mult, e drept, pe cât trebuia să aducă, după spusele (ex)ministrului turismului, Dan Măteș Agathon, *Dracula Park* la Sighișoara, începând cu anul 2003: un milion de turiști anual. Și să creeze cel puțin 3.000 de locuri de muncă, într-un oraș cu puțin peste 30.000 de locuitori.

Erau 14 metode de tortură, povestește Gheorghe Dragotă. Una dintre cele mai cunoscute este cea în care tortionarul era un... șobolan infometat, care îl mușca pe condamnat până ce acesta murea.

De altfel, metode de tortură amintind de cele medievale se mai practică încă în lume.

Una este foarte asemănătoare cu cele pe care le presupun muzeografilor din Banat, atunci când intenționează să reconstituie camerele de tortură din alte castele medievale. Era vorba despre un sarcofag amintind de mitul Fecioarei, care avea înăuntrul său numai lame, cuie și cuțite – și în care condamnatul era vârat cu forța. Irakienii aveau, după spusele interlocutorilor noștri, o metodă similară, chiar în contemporaneitatea noastră. Doar că, din când în când, condamnații aflați dinăuntrul sarcofagelor li se dădea de mâncare, uitând să li se evacueze excrementele. Bineînțeles că acesta era și felul în care mureau, înecați în propriile lor fecale, adică o moarte cum nu se poate mai îngrozitoare.

**Dacă
descoperi,
măine,
o mască
de un mi-
lion
de dolari,
în mijlocul
unor
grămezi de
moloz
de la
săpături,
rămâi,
cu sigu-
ranță,
mască**

O mască de un milion de dolari

Tot în Țara Făgărașului a fost sortit să se găsească și o mască-unicat. Cel care a găsit-o este Gheorghe Nica, excavatorist. Masca a fost găsită la trei metri sub pământ. În cupa excavatorului. Sclipea. Nica a văzut-o în fururi. Era pe o vreme de vară, cu vipie. Ionică Giungara i-a zis *mască mortuară*. Nica a luat-o și a agățat-o în cabina excavatorului. După lege, Nica trebuia s-o declare la Voia. Era pe vremea comunismului, așa că legea și rânduiala draconică erau și mai drastice decât la momentul actual. Șeful muzeului făgărașean a plecat, împreună cu Ionică Giungara, dirigintele de șantier, să-l caute pe Nica. Și să-l determine să dea masca muzeului. La început, l-au luat cu binișorul. La urmă i-au zis-o și p-ai-a cu legea. Și ce prevede ea. Până la urmă, de voie, de nevoie, Nica a consimțit să-i dea drumul măștii să plece din cabina sa de excavatorist și să fie expusă la muzeu. Ulterior, după examinările specialiștilor, s-a conchis că masca era de paradă, nu cu specific mortuar. Inițial, se credea că masca, din bronz, ar avea o valoare de, acolo, vreo sută sau două de mii de dolari. Abia mai târziu s-a avansat, pentru ea, suma de un milion de dolari. Motiv pentru Gheorghe Nica să-și bage toate unghiile în gât. Lui i-a rămas amintirea că a ținut, pentru o vreme, o mască de un milion de dolari atârnată pe peretii cabinei din care își mîna excavatorul.

În același context cu masca s-au mai găsit o oală și un fragment de amforă. De notat că oricare dintre ele, în afara României, valorează de trei ori mai mult ca în țară, ceea ce e o miză reală pentru traficanți. Nica trebuia să primească, drept recompensă, conform legii, 30% din valoarea obiectului de patrimoniu descoperit. N-a primit, după știința noastră, nici un leu. Masca

găsită de Nica semăna *nemidelor*. Acestea erau niște apărători de genunchi, la soldații romani. O mască asemănătoare se găsește în Viena, la *Kunstistorische Museum*, acolo unde se găsește și lancea care l-a împuns pe Christos. Masca de la Cincșor a fost expusă, timp de două săptămâni, și în interiorul muzeului.

Tezaurul curge Părău

Altă descoperire care a stârnit vâlvă a fost cea a tezaurului monetar de la Părău. Ioan Frătean, împreună cu amintitul muzeograf brașovean, a scris o carte despre acest tezaur aparținând secolelor paisprezece-saisprezece. Frătean, restaurator, a muncit patru ani, între 1980 și 1984, la datarea, inventarierea și restaurarea tezaurului. Și el, tezaurul, a fost descoperit tot la mîna întâmplării, în 1979, de Dumitru Sulea, care își săpa pământul moștenit de la rubedeniile plecate în America. Săpăturile se făcuseră în vatra satului Părău, din județul Brașov. Omul a dat de știre muzeului din Făgăraș. Iute, o echipă de muzeografi s-a purces la fața locului. Au fost făcute săpături sistematice – și așa a ieșit la iveală întreg tezaurul. El era celuit într-un vas de lut care rămăsese teafăr doar în parte. Fundul vasului s-a spart în timpul săpăturilor agricole. Plugul l-a luat și l-a târât altundeva. 5.372 de piese au sîrit la vedere.

Pedepse „blânde”

Erau monezi emise în nu mai puțin de 27 de țări, regate, provincii, sau orașe, după cum glăsuiește mărturia lui Ioan Frătean, care, ulterior, a ajuns într-o carte închinată tezaurului. Un alt tezaur, nu mai puțin important, s-a descoperit în cetatea Râșnovului, tot în județul Brașov, acolo unde un muncitor a izvodit, din pământ, o adevărată comoară. Respectiva

comoară descoperită cuprindea cuțite, cataramă, inele, harnașamente.

Existau, în perioada medievală, morți blânde și morți dure. Cele blânde erau decapitarea și spânzurarea, cele dure tragerea pe roată și arderea de viu, ultima aplicată, după cum se știe, mai cu seamă vrăjitoarelor și ereticilor. Utilizarea torturii era edificată, în Evul Mediu, pe conținutul mai multor codexuri. Unul din ele este *Maleus Maleficarum*, de Jacob Sprenger. Altul este *Codul Penal din Bamberg*. El este atribuit episcopului George (al treilea) de Bamberg (1507). Nu tocmai la fel de cunoscut ca *Maleus Maleficarum*, a cărui faimă a trecut oceanul și a devenit carte și la *Amazon Books*. Alături de acestea două este menționabilă și *Constitutio Criminalis Carolina*. Aceasta a fost publicată mai întâi în germană, iar mai apoi în latină. În cazul ei se pune o problemă: care este versiunea autentică, dintre cele aflate în circulație.

Vrăjitoare, înecate în tranșeele cetății

Fără îndoială, mult mai plină de notorietate este *Praxis Criminalis*, al cărui autor este faimosul demonolog al Evului de Mijloc, Benedict Carpzov, adus în discuție și de Gheorghe Dragotă. Benedict Carpzov mai este renumit și ca fiind semnatarul a 20.000 de condamnări la moarte pentru vrăjitorie.

Una dintre cele mai incredibile (pentru mîntea noastră de acum) torturi practicate în obscurantistul ev de mijloc era cea a *parei*. *Para* era un obiect metalic de forma fructului, care era introdus în vagin sau în rect. Apoi se desfăcea în interior, provocând vătămarea țesuturilor.

Arderea pe rug era una dintre pedepsele care rămăneau în *privilegiul* tribunalelor închizitoriale. Radu Ștefănescu, istoric și muzeograf din Brașov, este cel care a semnalat omorârea vrăjitoarelor – prin înecare și în șanțul zidului nordic al cetății Brașovului. Tot în Brașov se practica, pe scară largă, și spânzurarea, *pedeapsă blândă*. Execuțiile se întâmplau în Piața Sfatului. Dar spânzurarea era o metodă de execuție practică și în Făgăraș. O spânzurătoare a fost, în urmă cu câțiva timp, expusă în curtea cetății. Acolo unde avea loc, de fapt, și execuția. Dar, după ceva vreme, a fost înlăturată de acolo. Motivul: autorităților li s-a făcut teamă că s-ar putea trezi cu cineva în ștrang, într-o bună dimineață (tot sunt la modă sinuciderile!).

Camera de temniță pentru cetatea Făgărașului era amplasată undeva la subsolul castelului. O anecdotă merită povestită în legătură cu vizita, la castelul făgărașean, a unei delegații americane. Americanii au fost impresionați de felul remarcabil în care sunt conservate vestigiile istorice de aici, dar au spus: *hei, ar trebui să aveți o poveste de castel! Iar dacă nu, ar trebui s-o inventați*. Atunci șeful muzeului ar fi răspuns: *Pardon, dar chiar nu trebuie să o inventăm, pentru că o avem. Ea se numește Fecioara de fier!*

Text, **Mihail Gălățanu**

Foto, **Octavian Tibăr**

Campania de Educare și Informare
este realizată de
Societatea Română Alzheimer

cu sprijinul
Companiei Farmaceutice Pfizer

Dacă cineva drag,
pe măsură ce îmbătrânește,
începe să uite, confundă persoanele și
locurile cunoscute, se rătăcește, nu
spuneți: "E normal. Îmbătrânește!", ci
suspectați cea mai frecventă cauză a
demenței, boala Alzheimer, și consultați
medicul. Demența nu este o consecință
normală a procesului de îmbătrânire.
Problemele de memorie nu sunt
normale la nici o vârstă și trebuie
investigate clinic.

**SĂ NU-I
UITĂM PE CEI
CE UITĂ**

Pentru mai multe informații:
www.alz.ro

Telverde: **0 800 88 44 22**
Luni-Vineri 9⁰⁰-17⁰⁰

România mai are de gând să furnizeze 100 de milioane de dolari Indoneziei pentru construcția uzinei energetice din Asam, dar, în același timp, a cerut și o garanție guvernamentală din partea guvernului din Jakarta. Capacitatea uzinei: 60 de megawați. „Nu ne putem permite să investim afară fără un gir guvernamental”, a declarat unui ziar jakartian Ștefan Puiu, prim-secretar la ambasada română din Indonezia. Comerțul indonezian a exportat spre România, în 2002, marfă în valoare de 13,6 milioane de dolari, în special cauciuc natural, cafea, margarină, mobilă.

Arme românești pentru Indonezia

Țară căreia Statele Unite ale Americii i-au impus embargou militar acum patru ani, Indonezia e interesată să cumpere armament din România.

Primele demersuri pentru achiziționarea de armament și tehnică de luptă militară au fost făcute anul trecut, în timpul vizitei oficiale pe care președintele acestei țări a făcut-o la București. Oficialitățile române nu confirmă cu toată gura intenția Indoneziei de a cumpăra tehnică militară produsă în România, însă admit că există posibilitatea să apară negocieri în acest sens.

Vizita de trei zile pe care președintele Indoneziei, Megawati Soekarnopuri, a făcut-o în România la sfârșitul lunii aprilie 2003, a fost una aparent protocolară. Scopul însă a avut la bază rațiuni militare, ascunse destul de bine de partea română. Președintele Indoneziei, țară aflată sub embargou militar de mai bine de patru ani, a purtat discuții cu oficialitățile de la București, pentru a cumpăra armament de producție românească. Potrivit publicației *The Jakarta Post*, preluată, în Europa, și de ziarul *The San Marino Post*, în cea de-a doua zi petrecută în România, președintele indonezian Megawati a vizitat o expoziție militară și a asistat la o demonstrație militară. Intenția Indoneziei de a cumpăra armament a fost făcută publică de comandantul armatei indoneziene, generalul Endriartono Sutarto, prezent și el în România. El a spus că Indonezia este interesată să achiziționeze avioane de vânătoare, elicoptere și tancuri din România, Rusia și Polonia. „Achizițiile vor fi făcute în concordanță cu bugetul nostru pentru armată”, a declarat Endriartono. La nivel foarte înalt au avut loc întâlniri și discuții, Megawati fiind primită de președintele Ion Iliescu, de premierul Adrian Năstase și de o comisie parlamentară, condusă de Nicolae Văcăroiu. Cu toate acestea, evenimentul, petrecut într-un sfârșit de săptămână, nu a fost deloc reflectat în presă. Decebal Iliu, secretar de stat pe probleme de apărare în Ministerul Industriilor și Resurselor, a confirmat faptul că președintele Indoneziei a vizitat o expoziție de tehnică militară: „N-a fost numai dânsa (n.r. – președintele Megawati Soekarnopuri). A fost prezentă și delegația care a însoțit-o pe dumneaei pe parcursul vizitei. Ministerul Apărării Naționale are o expoziție permanentă la Clinceni, unde este expus armament și tehnică militară produsă în România. Acolo este prezentată posibilitatea tehnică a României în acest domeniu și ceea ce poate oferi. Nu au fost discuții la asemenea nivel despre achiziționarea de armament românesc. Pot să vă spun că nu a fost nimic concret. Dar, analizând despre ce e vorba, este posibil să apară discuții. De-a lungul timpului au existat încercări de-ale noastre de-a le vinde armament. Chiar le-am dat tunuri de

76 de milimetri, în urmă cu cinci, șase ani. Problema este că Indonezia are restricții pentru anumite categorii de armament, iar România nu-și poate permite să încalce embargoul”. Ministerul Apărării Naționale, prin biroul de presă, a recunoscut vizita făcută de președintele Megawati la unitatea militară de la Clinceni și demonstrația militară de luptă.

Ambasadorul României ascunde conținutul unui protocol

„Indonezia și România vor semna un memorandum de cooperare în domeniul științei și tehnologiei”, a declarat pentru cotidianul *The Jakarta Post* ambasadorul țării noastre în Indonezia, George Săvuică, la aproape două săptămâni după vizita lui Megawati în România. Săvuică a mai afirmat că memorandumul reprezintă o urmare a vizitei făcute de președintele indonezian în România. Săvuică a declarat că ambele părți au discutat detalii ale memorandumului, care nu a putut fi semnat în timpul vizitei președintelui Megawati pentru că nu fusese pregătit în prealabil. Ambasadorul României a refuzat să dezvăluie conținutul memorandumului, afirmând doar că acesta este parte a unor tratate.

Presa străină a semnalat prima afacerea

Publicațiile din Jakarta au dezvăluit că negocierile se aflau pe agenda vizitei lui Iliescu în Indonezia

Jakarta Post, una dintre publicațiile cu influență ale Indoneziei, scria că Megawati Soekarnopuri a efectuat prima vizită a unui șef de stat indonezian în România în ultimii 18 ani, remarcând raritatea evenimentului. Tot *Jakarta Post* dădea un titlu cât toate zilele: *Negocieri de vânzări de arme pe agenda de vârf a vizitei Președintelui*. La Merdeka Palace, reședința lui Megawati, Ion Iliescu asta a discutat și a semnat, după presa din Jakarta. Iată pasajele relevante: *Cei doi președinți au sem-*

Embargou impus de SUA și UE

Administrația Clinton și guvernul australian au impus Indoneziei embargou militar în 1999. La scurt timp și Marea Britanie a anunțat interzicerea vânzării oricărui tip de armament către Indonezia, poziție adoptată și de Uniunea Europeană. Restricția militară a fost impusă Indoneziei din cauza violențelor din zona Timor Timor, din Provincia Timorul de Est. După aproape trei decenii în care a fost dependentă de armele fabricate în Statele Unite și, în urma embargoului militar impus de Congresul Statelor Unite, Indonezia a început să caute alte surse pentru furnizarea echipamentului militar. Restricția importului de armament a fost impusă pe o perioadă nedeterminată și nu a fost suspendată încă, făcându-și efect asupra tuturor categoriilor de armament. Potrivit secretarului de stat Nineta Bărbulescu, șeful Agenției Naționale de Control al Exporturilor Strategice și al Interzicerii Armelor Chimice (ANCESIAC), și România a adoptat măsura de restricție militară față de Indonezia. Conducerea ANCESIAC susține că din anul 2000 până în prezent România nu a făcut exporturi militare către Indonezia. Atenția Indoneziei s-a îndreptat către România mai ales pentru industria de tancuri, care produce tancuri M-77, TAB-72 și TAB-77, modele ale unor tancuri sovietice, modificate. De altfel, Indonezia a mai cumpărat tancuri fabricate în România și în urmă cu câțiva ani.

nat un număr de memorandumuri de înțelegere (MOU), a afirmat instituția prezidențială a purtătorului de cuvânt. Un oficial al Ministerului indonezian al Afacerilor Externe a mai spus că aceste memorandumuri de colaborare au fost în domeniile micilor întreprinderi, dar și al instruirii diplomaților în disciplina schimburilor comerciale. Totuși, vor mai fi și alte memorandumuri semnate, precum și în privința colaborării în sectoarele științei și tehnologiei, care includ și industria de armament, a mai precizat oficialul. Iliescu îi întoarce vizita lui Megawati, care a făcut un turneu în țările din Estul Europei anul trecut, pentru a căuta alte surse pentru achiziții de armament, după ce sursa tradițională, Statele Unite, au impus un embargou în 1999. În timpul trecutei vizite, Megawati a avut șansa de a examina cu mai multă atenție industria de armament din România, care e cunoscută, în

principal, prin producția de arme mici, de calibru mediu și vehicule blindate. România produce tancuri și transportoare amfibii blindate, toate versiunile modificate ale tancurilor realizate în fosta Uniune Sovietică. Informațiile au fost livrate oficial și pe site-ul diplomației indoneziene, în cursul vizitei de cinci zile, pe care Ion Iliescu a întreprins-o anul acesta, începând cu 2 februarie 2004. În februarie, opinia publică o deplângea pe Soekarnopuri, care avusese de primit la palat trei șefi de stat în patru săptămâni, Iliescu fiind al patrulea pe listă. Acest zel fusese interpretat de presa locală din Jakarta ca o adevărată ofensivă diplomatică și, deopotrivă, ca o încercare de atragere de parteneri diplomați din țările Europei de Est. Declarațiile Președintelui din Indonezia au vizat și urgentarea coordonării și creării unei rețele globale de intelligence (y compris servicii de informații) care să lupte efectiv împotriva terorismului. Problema ardentă a guvernului indonezian o constituie atacurile teroriste din Bali și Jakarta. În octombrie 2002, guvernul indonezian a reușit să acționeze energic și să aresteze – cu concursul altor trei mari puteri interesate în zonă, Australia, Statele Unite și Japonia – teroristii care omorâseră 200 de persoane în Bali, provincie cu probleme. Teroriștilor li s-a intentat un proces rapid. Dar aceștia au recidivat și, în august 2003, au plantat o bombă la hotelul Marriott din Jakarta. Pastika Manghu, șeful Poliției din Bali, a avertizat că principalul impediment în lupta împotriva rebelilor este că ei își schimbă tot timpul strategia de atac. Nu știm la ce să ne așteptăm data viitoare, ce va fi: sabotaj sau tentative de otrăvire/intoxicare (în masă, apelor – n.n.). Tot cu ajutorul presei indoneziene am reușit să ne verificăm informația despre vizita pe care Soekarnopuri a făcut-o, cu maxim interes, în centrul militar de la Clinceni.

Un partener de încredere
pentru toată viața

Generali Asigurări SA

Simbolul Generali este încă din anul 1831 leul venetian al lui San Marco, o marcă ce reprezintă valorile Grupului: tradiție, securitate, responsabilitate, parteneriat pentru o viață.

Generali Group este unul dintre cele mai puternice holdinguri de asigurări din întreaga lume. Constituit în anul 1831, la Trieste, Generali Group are în componența sa peste 830 de companii, fiind prezent în peste 50 de țări pe 5 continente. Milioanele de clienți din lumea întreagă, cei 60.000 de angajați și o experiență de 173 de ani pledează în favoarea noastră. Generali Asigurări SA oferă pieței românești, de 11 ani, soluții de asigurare de bunuri, viață și sănătate pentru toate etapele vieții. Din anul 1999, Generali Asigurări este membră a holdingului Generali Vienna, unul dintre cei mai importanți furnizori de servicii de asigurare din zona central-est europeană.

Orunde v-ați afla, oriunde ați merge, permiteți-le leului să vă însoțească.

Politicienii români se feresc de poveștile afacerilor cu arme

În mod cert, indonezienii privesc cu interes România.

Pe pagina de Internet a ambasadei, www.indonezia.ro, sunt date despre oportunitățile de afaceri cu această țară și despre relațiile bilaterale.

Există chiar o listă cu produsele care se pot importa din Indonezia și o alta cu produsele pe care România le exportă în Indonezia.

Decebal Ilină, secretar de stat în Ministerul Economiei și Comerțului, confirmă faptul că partea indoneziană a tatonat terenul în ceea ce privește achizițiile de tehnică militară. În delegația oficială care a vizitat România în 2003 s-a aflat și șeful statului major general al armatei din Indonezia, care i-a cerut generalului Ilină să-i prezinte ofertele industriei militare românești. „Eu i-am dus la Clinceni, unde au văzut o expoziție de tehnică militară. A fost prezentă și președinta Republicii Indoneziene. Ei doreau livrări de armament de infanterie și de artilerie. A rămas că vor trimite o cerere concretă de ofertă. Problema este că ei se află sub embargo și ar fi trebuit să ne consultăm cu ambasada Statelor Unite în ceea ce privește decizia de a le

livra sau nu armele. Am mai făcut acest lucru și de fiecare dată partea americană a analizat cu înțelegere punctul nostru de vedere”.

Indonezia se află sub un embargo unilateral, impus de SUA, prin care Washingtonul solicită tuturor guvernelor să-și coordoneze poziția „în ceea ce privește exporturile de arme letale și muniția aferentă”. Nu există, asadar, o interdicție fermă privind exporturile. De altfel, chiar Statele Unite au furnizat Indoneziei echipamente de comunicații și software.

O problemă a industriei românești de apărare este că, după 1990, a cam fost lăsată de izbeliște de politicieni, care se feresc să-și complice situația abordând o chestiune atât de delicată. Angajarea în negocieri privind tehnica mi-

litară poate oricând deveni, pentru adversarii politici, o bună rampă de lansare pentru atacuri la imaginea celui ce a negociat un contract. În ultimii ani, vânzările de tehnică militară ale României au scăzut drastic, până la un minimum de 25 milioane de dolari în 2000, în condițiile în care, pe piața mondială, volumul total al schimburilor comerciale se cifrează la 24-25 miliarde USD. Țările proaspăt ieșite de sub embargo pot fi o soluție pentru industria românească de apărare, decapitalizată, dar producătoare de plus-valoare. Dar pentru asta e nevoie ca negocierile să înceapă din timp. „Competiția este dură, iar marile contracte de arme se încheie pe criterii politice, financiare și abia în al treilea rând pe criterii economice. Noi nu avem resursele financiare să dăm credite furnizoare”, spune Ilină. Industria militară a României lucrează la 20-25% din capacitate. Asta înseamnă producție în valoare de 20-30 milioane dolari pentru piața internă și exporturi de alte 20-30 milioane dolari. În anii '80 doar exporturile României se cifrau între 500 milioane și un miliard de dolari. În vreme ce clasa politică românească trăiește sub semnul lui „se poate interpreta”, Israelul vinde Chinei avioane de luptă. Asta nu duce la înăsprirea relațiilor americano-israeliene, pentru că... afacerile sunt afaceri. De altfel, ministrul evreu al Comerțului, Ehud Olmert, face o foarte mică distincție între tehnologiile care pot avea scop pur civil și cele care pot avea aplicații militare. „Presupunând că ar cumpăra China un echipament de comunicații... și presupunând că în viitor cineva l-ar folosi într-o rețea militară... Înseamnă că noi vindem echipament militar? Nu, noi vindem echipament care poate fi folosit pentru cumpărăturile de zi cu zi”, se justifică oficialul israelian. SUA exportă arme în valoare totală de 12 miliarde de dolari pe an, adică jumătate din volumul total al tranzacțiilor cu arme din lume.

pagini realizate de Maria Bor,

Mihail Gălățanu și Mihaela Onofrei

Pentru reglementarea situației din Timorul de Est, ONU a stabilit și o forță de menținere a păcii, UNTAET, ne-a informat Agenția Națională de Control al Exporturilor. „Forțele românești au cuprins toate categoriile de personal: ofițeri de stat major și de legătură, observatori militari, poliție militară, trupe de infanterie, monitori de poliție civilă, specialiști civili în administrație, drept și în monitorizarea proceselor electorale”, a declarat Nineta Bărbulescu, președintele actualei ANCEX (fostă ANCESIAC).

Avantajele noului Cielo Euro III!

Hai să le numărăm!

- 1 motor mai economic, mai fiabil, mai silențios
- 2 interior spațios
- 3 portbagaj mare
- 4 preț fără concurență
- 5 opțional, alimentare duală cu benzină și GPL

Este!?

Alege noul **Cielo Euro III**
Cea mai bună ofertă

Telefonul clientului: 0251.544.187

Asistență tehnică rutieră 24 de ore: 0251.596.767

DAEWOO
AUTOMOBILE ROMANIA

www.daewooauto.ro

Cea mai bună garanție oferită de un producător român de autoturisme

Asasinarea

Haosul a guvernat tot ceea ce s-a întâmplat la Beslan

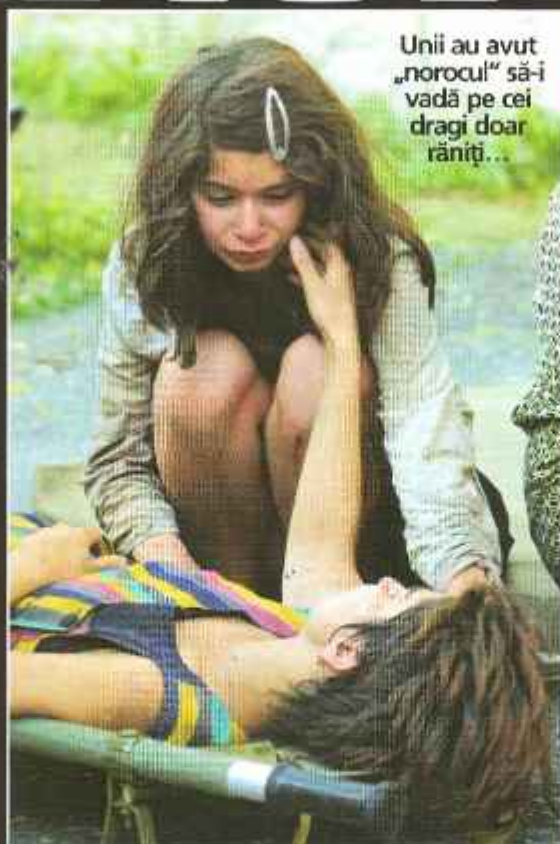

Precum cuplul Ceaușescu în decembrie 1989, teroriștii morți au fost arătați o dată și apoi nu s-a mai spus nimic despre ei

1 septembrie 2004. Un grup de teroriști mascați asaltează Școala nr. 1 din Beslan (oraș de 30.000 de locuitori din Osetia de Nord) și iau ca ostatici copii, părinții și profesorii care participau, în sala de gimnastică, la deschiderea anului școlar. Alertate, oficialitățile locale și forțele speciale rusești FSB instituie o celulă de criză. Printr-un telefon mobil, teroriștii solicită inițial retragerea armatei ruse din Cecenia, apoi eliberarea grupului de rebeli arestați în iulie în Ingușetia. La negocieri este trimis celebrul doctor Leonid Roșal, deja specializat în asemenea situații și agreat de teroriști pentru că, în timpul războiului din Cecenia, a îngrijit copii ai localnicilor. A doua zi, este eliberat un grup de 26 de ostatici, format din copii foarte mici și mamele acestora. Pe 3 septembrie, la prânz, atunci când negocierile intraseră în impas, și după ce președintele Vladimir Putin dăduse asigurări că nu se va încerca o intrare în forță în clădire (așa cum se făcuse la *Teatrul Nord-Est* din Moscova), evenimentele se precipită: are loc o explozie, se creează o breșă în zidul sălii de gimnastică, ostaticii încep să evadeze, se trage din toate părțile, au loc alte explozii și tavanul încăperii se prăbușește peste cele câteva sute de persoane aflate acolo. O parte dintre teroriști (13?) reușesc să fugă într-o clădire alăturată. Schimbările de focuri continuă până seara, când se anunță oficial că acțiunea s-a încheiat. În tot acest timp,

a viitorului

În știrile parvenite din Beslan crește mereu atât numărul inițial de ostatici (200-354-800-1.300-1.500), numărul teroriștilor (de la 17 la 49), cât și numărul morților (peste 400 în final) și al răniților (mai mult de 600). Cifrele exacte nu au mai fost făcute publice niciodată, până la ora la care sunt scrise aceste rânduri, la sfârșitul lunii septembrie. Comunitatea internațională (oficiali și presă) reacționează prin mesaje de indignare și compasiune. Imediat după tragicul final, pozițiile se diferențiază: în vreme ce șefii de state și de guverne continuă să susțină că vina aparține exclusiv teroriștilor și că forțele de ordine au făcut ce-au putut, presa și specialiștii în terorism devin tot mai critici la adresa strategiei. Urmarea: mai mulți ziariști ruși sunt concediați, chiar arestați, o jurnalistă este otrăvită(!), celor străini li se închide tot mai mult accesul la informații, iar președintele Putin devine extrem de agresiv la adresa Occidentului, întrebând de ce Osama bin Laden nu este invitat pentru discuții la Casa Albă și susținând că nu se poate negocia cu „ucigașii de copii” (uitând că, la ora posibilelor negocieri, comandoul nu omorâse încă nici un copil și eliberase o parte dintre ostatici înainte de a obține orice). La scurt timp, Vladimir Putin anunță măsuri severe și antidemocratice (guvernatorii locali nu vor mai fi aleși prin vot universal), despre care presa rusă susține că, de fapt, erau pregătite dinainte.

Unii au avut „norocul” să-i vadă pe cei dragi doar răniți...

... alții au rămas să-și plângă durerea

O mie de morți și răniți într-un oraș de 30.000 de oameni - nici o familie nu a scăpat

- mocsnite konflikte interetnice, politice, interstatale și/sau religioase
- ● lupte recent încheiate, incidente izolate și/sau criminalitate ridicată
- ● ● atentate și/sau schimburi de focuri frecvente
- ● ● ● lupte între armate regulate și/sau comandouri, guerilă, haos

Războaie civile, luări de ostatici, incidente la graniță, lupte de guerilă, atentate teroriste, tensiuni între state, lovituri și contralovituri, declarații inflamante, amenințări. Oricât de îngrijorătoare, știrile par cumva disperate. Poate că nu e chiar așa de rău. Poate că nu e chiar așa de mult rău. Inventarierea zonelor fierbinți ale planetei lăcă, paradoxal, fiori de gheață: e mai rău decât credeam. Al treilea război mondial a început de mult. Dar au uitat să-l boteze așa.

Patruzeci de ani de schimburi de focuri între forțele guvernamentale de la Bogotá și rebelii înarmați, susținuți financiar de mafia drogurilor. În vreme ce Bogotá continuă să negocieze cu insurgenții, statele vecine (Brazilia, Ecuador, Panama, Peru, Venezuela) sunt tot mai îngrijorate de riscul ca violența să se reverse peste graniță. Grupuri etnice: Mestizo (metis) 58%, albi 20%, Mulatto (mulatri) 14%, negri 4%, negro-amerindieni, amerindieni. Religie: romano-catolici 90%.

Indelungate tensiuni etnice (Hausa-Fulani, Igbo și Yoruba sunt grupurile majoritare) și religioase (musulmani, creștini și africani), dificultatea de a reconstrui o economie bazată pe petrol, corupția, dar și traficul de copii sunt principalele probleme ale guvernului civil care a urmat, în 1999, după aproape 16 ani de guvernare militară. Recent, Nigeria s-a implicat, cu forțe de menținere a păcii, în Sudan. Grupuri etnice: peste 250! Religie: musulmani, creștini, credințe locale. Capitala: Abuja.

Planeta

Palestina (Autoritatea Palestiniană) ●●●●

Renăscută Intifadă a resuscitat violența de ambele părți, iar în prezent Arafat însuși se confruntă cu o criză de autoritate printre palestinieni – dar și guvernul israelian are parte de opoziția propriei populații la debutul retragerilor coloniștilor evrei din zonele care urmează să aparțină viitorului stat palestinian. O problemă insolubilă pare să fie cea a capitalei, căci palestinienii revendică Ierusalimul, oraș sfânt în trei mari religii: creștină, musulmană și mozaică.

Afganistan ●●●●

Îndepărtarea talibanilor nu a liniștit apele într-un stat a cărui istorie a fost marcată de confruntări cu trei mari puteri ale lumii: Anglia, URSS și SUA. Ossama bin Laden este bine mersi (poate chiar în Afganistan), trimite mesaje de amenințare lumii întregi și, probabil, organizează acte de terorism cu ceea ce a mai rămas din rețeaua *Al Qaeda*. Explozii sinucigașe, lupte de guerilă, sărăcie cruntă, infrastructura distrusă și terenuri încă minate.

Irak ●●●●

Sute de morți, de ambele părți, după încheierea oficială a războiului și capturarea lui Saddam Hussein. Un guvern interimar acuzat a fi marioneta Washingtonului. Sărăcie, aientate, haos. Acesta este Irakul de azi, în care s-a declanșat cea mai îngrijorătoare „soluție” adoptată vreodată de cineva: rebelii iau ostatici de diverse naționalități, de regulă civili, anunță că îi vor decapita dacă statul respectiv nu-și retrage trupele din Irak și, cum acest lucru nu se întâmplă, chiar îi decapitează, în fața unei camere video. Irakul a devenit regat independent în 1932 și s-a proclamat „republică” în 1958 – de fapt, țara a fost condusă de militari, Saddam fiind ultimul și cel mai longeviv dintre aceștia, singurul dictator din istorie care a lansat bombe cu gaze ucigașe asupra populației civile din propriul stat, mai exact asupra kurzilor din nord. Grupuri etnice: arabi circa 77%, kurzi 17%, turci, caldeeni, asirieni. Religie: musulmani Shia 60%, musulmani sunniți 35%, creștini, evrei, Yezidi.

fierbinte

China - Taiwan - Tibet

În 1895, o înfrângere militară a forțat China să cedeze Japoniei Taiwanul, care i-a fost returnat după al doilea război mondial. Două milioane de chinezi s-au stabilit aici, instaurând un guvern conform cu Constituția comunistă. În următoarea jumătate de secol, autoritățile locale au instaurat treptat democrația, insula prosperând și devenind unul dintre „tigrii asiatici”. Când China a înțeles că a pierdut controlul asupra Taiwanului, acesta era deja recunoscut pe plan internațional. Capitala Taiwanului: Taipei.

Tibetul istoric a fost invadat de chinezi în 1949-1950, determinând exilarea celui de-al paisprezecelea Dalai Lama, conducătorul spiritual al regiunii. Primirea acestuia, la nivel oficial, în diferite state, continuă să provoace protestele Beijingului. Vecinii Chinei: Afganistan, Bhutan, India, Kazahstan, Coreea de Nord, Kirghizstan, Laos, Mongolia, Myanmar, Nepal, Pakistan, Rusia, Tadjikistan, Vietnam. Grupuri etnice: chinezi Han 91,6%, plus alte 55 de naționalități recunoscute oficial, printre care Zhuang, Manchu, Hui, Miao, Uygur, Yi, Mongolian, Tibetan, Buyi, coreeni. Religie: ateii, taoiști, budisti, islamici, creștini.

Cipru

Insula s-a aflat sub dominație asiriană, egipteană, persană, greacă și romană - 800 de ani guvernată de Bizanț. În 1571 a fost cucerită de turci, care au cedat-o Marii Britanii în 1878. Aceasta a anexat-o oficial în 1914 și a transformat-o în colonie în 1925. În 1960, după patru ani de lupte pentru eliberare, Cipru s-a proclamat republică. 14 ani mai târziu, o juntă de militari greci a dat o lovitură de stat, al cărei răspuns a fost intervenția armată a Turciei, care a ajuns să controleze 37% din insulă. Drept urmare, 40% din populația greacă a insulei a fost forțată să-și părăsească locuințele. Din 1974, insula e divizată

în două treimi grecești în sud și o treime turcă în nord, cu o zonă-tampon asigurată de forțele ONU. Grupuri etnice: greci 77%, turci 18%, armeni și alții. Religie: greci ortodocși, musulmani, maroniți, romano-catolici, armeni ortodocși. Capitala: Nicosia (Lefkosia).

Georgia

După recucerirea independenței, trupele rusești au rămas în patru baze militare, ca forțe de menținere a păcii, având în vedere existența regiunilor separatiste Abhazia și Osetia de Sud. În 1992, președintele cu trecut de disident Zviad Gamsahurdia a fost înlăturat de miliții înarmate, în locul său fiind ales Eduard Șevarnadze, fostul ministru de Externe al lui Gorbaciov. Cel 11 ani de guvernare care au urmat au fost presărați cu revolte și atentate. După fraudă electorală din noiembrie 2003 și uriașele demonstrații provocate, Șevarnadze a cedat în favoarea lui Mihail Saakașvili (36 de ani), școlit în Franța și SUA, fost avocat la New York, fost ministru georgian al Justiției. Recent, acesta a invocat un posibil război cu Rusia, susținând că Moscova alimentează cu arme rebelii din Osetia. Grupuri etnice: georgieni 70,1%, armeni 8,1%, ruși 6,3%, azeri 5,7%, ossetieni, abhazi, alții. Religie: georgieni ortodocși 65%, musulmani 11%, ruși ortodocși 10%, armeni apostolici 8%. Capitala: Tbilisi. Vecini: Armenia, Azerbaidjan, Rusia, Turcia.

India (Bharat)

După cucerirea independenței, în 1947, subcontinentul a fost divizat în India și Pakistan. Trei războaie între cele două țări, ultimul ducând la crearea unui nou stat, Bangladesh. Principalele probleme rămân: disputa cu Pakistanul asupra Kașmirului, suprapopularea (un miliard de locuitori pe doar 3,3 mln km²), sărăcia, conflictele interetnice, clima. În ultimii ani, India și Pakistanul au îngrozit lumea prin amenințările reciproce, având în vedere că ambele posedă

arme atomice. Grupuri etnice: indo-arieni 72%, dravidieni 25%, mongoloizi 2%. Religie: hindu 81,3%, musulmani 12%, creștini, Shikh, budisti, Jain, Parsi. Capitala: New Delhi. Vecini: Bangladesh, Bhutan, Burma, China, Nepal, Pakistan.

Israel

După al doilea război mondial, Marea Britanie a renunțat la mandatul său asupra Palestinei, iar ONU a împărțit Orientul Apropiat în state arabe, respectiv evreiești, aranjament respins de arabi. Au urmat mai multe războaie între Israel și statele din zonă, între care cel din 1967 a creat entitatea numită „teritoriile ocupate” (West Bank și Fâșia Gaza). După conferința de la Madrid din 1991, au început negocierile Ierusalimului cu palestinienii, respectiv cu Siria. În 1982, Israelul s-a retras din Peninsula Sinai, ca urmare a acordului de pace cu Egiptul, care avea să le aducă Premiul Nobel pentru Pace liderilor celor două țări. Disputele teritoriale cu Iordania s-au rezolvat prin tratatul din 1994. În fine, în 2000, Israelul s-a retras din sudul Libanului, ocupat din 1982. Din nefericire, nimic din toate acestea nu au reușit să scadă tensiunile din zonă. Atentatelor în serie comise de extremiștii palestinieni li se răspunde cu atacuri asupra presupuselor baze ale acestora, în care mor însă și civili, precum și cu asasinat punctuale. Yasser Arafat, cândva considerat el însuși lider al extremiștilor, a ajuns să fie considerat un exemplu de moderație și susține că nu-i poate controla pe rebeli. În ciuda existenței unei „foi de parcurs”, stabilită de ONU, care ar urma să asigure crearea statului Palestina peste doar un an, oamenii continuă să moară în atentate comise pe stradă, în autobuze, magazine, piețe. Grupuri etnice: evrei 5,2 milioane, restul 1,2 milioane. Religie: iudaici, islamici, creștini, druzi. Vecini: Egipt, Iordania, Liban, Siria.

Liban ♦ ♦

16 ani de război civil. Suveranitate recâștigată în 1991. Reconcilierea națională prin Acordul de la Ta'if, în urma căruia s-au acordat mai multe drepturi politice musulmanilor. După alegerile libere, majoritatea Milițiilor rebele au fost dezarmate, iar Forțele Armate Libaneze au asigurat controlul guvernului asupra a două treimi din teritoriu. Oficial, Hezbollah, partidul radical Shi'a, a depus armele, dar Siria menține circa 25.000 de militari în Liban, mai ales în nordul acestuia, în Beirut și în Valea Bekaa, prezentă militară legitimată de Liga Statelor Arabe. După ce Israelul s-a retras din zona sudică de securitate, a cerut ca Siria să-și recheme și ea trupele. Capitala: Beirut. Vecini: Israel, Siria.

Liberia ♦

Opt ani de război civil, încheiat în 1997, lăsând în urmă o țară pustiită. În 2001, ONU a impus Liberiei sancțiuni legate de producția de diamante, embargou asupra armelor și interdicții de călătorie în străinătate pentru oficialii guvernamentali, ca urmare a sprijinului oferit de Monrovia insurgenților din Sierra Leone. O inițiativă de pace în regiune a început în primăvara lui 2003, dar a fost întreruptă după ce Curtea Specială din Sierra Leone l-a acuzat pe fostul președinte liberian Charles Taylor, refugiat în Nigeria, de crime de război. Vecini: Guinea, Coasta de Fildeș, Sierra Leone.

Marea Britanie - Irlanda de Nord ♦ ♦

Rebeliunea eșuată din a doua zi de Paști a anului 1916 a fost continuată cu cinci ani de guerilă, încheiată cu independența Sudului Irlandei (26 de ținuturi), iar cele șase ținuturi de nord (Ulster) au rămas sub coroana Marii Britanii. În 1948, Irlanda a ieșit și din Commonwealth. Un acord de pace pentru Irlanda de Nord a fost semnat în 1998, dar temuta IRA (Armata Republicană Irlandeză) și-a con-

tinuat atacurile. De notat că tensiunile din insulă sunt de trei naturi diferite: etnice (britanici-irlandezi), religioase (protestanți-ultracatolici) și politice (monarhiști-republicani). Grupuri etnice în Marea Britanie: britanici, irlandezi, vest-indieni, sud-asiatici. Religii: anglicani, romano-catolici, presbiterieni (Scoția), musulmani. Capitala Irlandei: Dublin.

Pakistan ♦ ♦

„Împărțirea” din 1947 nu a rezolvat niciodată problemele cu India, pretențiile teritoriale fiind dublate de tensiunile dintre cele două religii - musulmană, respectiv hindu. În plus, susținerea deschisă a SUA în războiul din Afganistan a pus Pakistanul într-o poziție dificilă față de celelalte state musulmane, iar „vânătoarea” de membri Al Qaeda a provocat recent atentate în chiar centrul capitalei Islamabad. Vecini: Afganistan, China, India, Iran.

Rusia - Cecenia - Ingușetia - Osetia de Nord ♦ ♦ ♦

Rezistența înversunată a micii enclave Cecenia s-a materializat în numeroase și grave atentate, inclusiv, nu de mult, aruncarea în aer a unor blocuri moscovite și dramatica luare de ostatici din *Teatrul Nord-Est*, soldată cu moartea a numeroși civili în urma atacului cu gaze al trupelor speciale rusești. După ce președintele cecen (agreat de Moscova) a fost ucis chiar în timpul unei parade militare, a reieșit că atentatul a fost pus la cale de către liderul cecen Dasaev, pe care rușii îl declaraseră ca fiind mort cu o lună înainte! Grupuri etnice: ruși 81%, tătari 4%, ucraineni 3%, alții 12%. Religii: ortodocși ruși, islamisti, iudaisti, romano-catolici, protestanți, budisti. Vecini: Azerbaidjan, Belarus, China, Estonia, Finlanda, Georgia, Kazahstan, Coreea de Nord, Letonia, Lituania, Mongolia, Norvegia, Polonia, Ucraina.

Ruanda ♦ ♦ ♦ ♦

În 1959, cu trei ani înainte de cucerirea independenței, grupul etnic majoritar, Hutu, l-a alun-

gat pe regele aparținând populației Tutsi. În următorii ani, mii de Tutsi au fost uciși și circa 150.000 au luat drumul exilului. Copiii acestora din urmă au format Frontul Patriotic Ruandez și au declanșat, în 1990, războiul civil care a culminat, în aprilie 1994, cu genocidul a 800.000 Tutsi și reprezentanți moderați ai Hutu. În final, regimul a fost învins și două milioane de etnici Hutu s-au refugiat, la rândul lor, în statele vecine. Ulterior, majoritatea au revenit în Ruanda, dar, în ciuda unui substanțial ajutor internațional și al reformelor politice, țara rămâne săracă și divizată, mase mari de populație au fost dislocate, iar extremiștii Hutu caută răzbunarea. Mai mult, Ruanda s-a implicat în două războaie cu vecinii, în numai patru ani. Capitala: Kigali. Vecini: Burundi, Tanzania, Uganda, Republica Democratică Congo (ex-Zair).

Senegal ♦

Independent de Franța din 1960, Senegal a alcătuit cu Gambia, în 1982, confederația Senegambia, care însă s-a dizolvat, șapte ani mai târziu. În ciuda negocierilor de pace, un grup separatist din sud se tot ciocnește cu forțele guvernamentale, de peste două decenii. Principale grupuri etnice: Wolof 43%; Pular (Fulani, Peulh) și Toucouleur 23%; Serer 15%. Religii: musulmani 95%, creștini 4%, credințe locale 1%. Capitala: Dakar. Vecini: Gambia, Guinea, Guinea-Bissau, Mali, Mauritania.

Serbia și Muntenegru - Kosovo ♦ ♦

Sub președinția lui Slobodan Miloșevici, noua federație a făcut eforturi, fără succes, să reunească sârbii din zonă într-o Serbie Mare. În 1999, masivele expulzări ale albanezilor din Republica Autonomă Kosovo și persecutarea acestora au provocat intervenția NATO, având drept urmare mari distrugereri și multe victime civile, urmată de staționarea în regiune a unor

trupe internaționale, inclusiv rusești. A urmat o premieră istorică: un șef de stat este judecat de un tribunal internațional, după ce a fost predat de către conaționalii săi. Dar localnicii, inclusiv albanezii, privesc trupele străine drept forțe de ocupație; uneori le și atacă, iar în martie 2004 albanezii din Kosovo au pornit o neașteptată revanșă împotriva serbilor, pe care practic i-au alungat din regiune. Principale grupuri etnice: sârbi 62,6%, albanezi 16,5%, muntenegreni 5%, unguri 3,3%, alții 12,6%. Religii: ortodocși 65%, musulmani 19%, romano-catolici 4%, protestanți 1%, alții 11%. Capitala federației și a Serbiei: Belgrad. Capitala Muntenegrului: Podgorica. Vecini: Albania, Bosnia și Herțegovina, Bulgaria, Croația, Ungaria, Macedonia, România.

Somalia (Somaliand și Puntland) ♦ ♦ ♦

După debarcarea regimului Siad Barre în ianuarie 1991 au urmat nouă ani de anarhie. Clanurile din nord s-au proclamat drept Republica Independentă Somaliand, care acum include regiunile Awdal, Woqooyi Galbeed, Togdheer, Sanaag și Sool. Deși nerecunoscută internațional, această entitate a păstrat o existență stabilă, ajutată de infrastructura lăsată de britanici și ruși și de asistența militară americană. Regiunile Bari and Nugaal au alcătuit așa-zisa Republica Puntland. Din 1993, un program ONU umanitar a luptat cu foametea din zonă, dar în 1995 Națiunile Unite s-au retras, după ce suferiseră serioase pierderi. Un Guvern Național de Tranziție a fost creat în octombrie 2000. Acesta nu recunoaște nici una dintre cele două republici, dar nici nu a reușit să le reunească. Numeroase grupări armate luptă încă pentru controlul capitalei Mogadishu și a altor regiuni din sud. Vecini: Djibouti, Etiopia, Kenya.

Spania ♦ ♦ ♦

Interminabila luptă a autorităților cu organizația separatistă ETA, din Țara Bascilor, autoare a numeroase atentate, soldate cu sute de morți, a trecut pe neașteptate în planul doi, pe 11 martie 2004, după triplul atentat feroviar din Madrid, organizat de *Al Qaeda*, care a dus la două îngri-

jorătoare premiere: pentru prima dată o organizație teroristă a determinat rezultatul alegerilor libere dintr-un stat occidental (electoratul amendând partidul aliat cu americanii) și un stat și-a schimbat politica externă (retrăgând trupele din Irak) ca urmare a unui atentat terorist. Religie: predominant romano-catolică. Grupuri etnice: basci, catalani și galicieni. Capitala: Madrid. Vecini: Andorra, Franța, Gibraltar, Portugalia, Maroc.

Sri Lanka ♦ ♦ ♦

Cucerirea independenței Ceylonului în 1948 a fost marcată prin schimbarea numelui. Tensiunile dintre populațiile Sinhaleză (majoritară) și Tamili (separatiști) au erupt în violență la mijlocul anilor '80. Zeci de mii de oameni au murit și continuă să moară în acest război etnic. Recent, soldații și baricadele au revenit în actualitate, ca urmare a valului de atentate sinucigase. Grupuri etnice: Sinhaleză 74%, Tamili 18%, Moor 7%, Burgher, Malay și Vedda 1%. Religii: budism, hinduism, islamism și creștinism. Capitala: Colombo. Vecini: Olanda, Portugalia și Marea Britanie (prin posesiunile din zonă), India.

Sudan ♦ ♦ ♦ ♦

Izolate cu grijă pe timpul dominației britanice, Nordul și Sudul s-au inflammat unul împotriva celuilalt imediat după independență. Războiul civil era iminent atunci când o lovitură de stat i-a adus puterea generalului Ibrahim Abboud, în 1958. Parlamentul a fost dizolvat și s-a instaurat legea marțială. A doua lovitură de stat militară a avut loc în 1969, condusă de colonelul Jafaar Mohammed al-Nimeiry, care a format un consiliu revoluționar. Devenit primul președinte ales din Sudan, el a semnat Acordul de la Addis Abeba, menit să împacă cele două părți. O pace instabilă a fost menținută până în 1983, când a avut loc o a treia, sângeroasă, lovitură de stat. A urmat un an de guvernare militară, apoi instalarea la putere a lui Sadiq al-Mahdi. Promisiunile acestuia nefiind onorate, a fost debarcat în 1989, înlocuit cu generalul Omar Hassan Ahmed al-Bashir, ajutat de un alt consiliu

revoluționar. Din 1990, situația s-a degradat din nou. Rebeli nemusulmani din Sud, reuniți în Mișcarea de Eliberare a Poporului Sudanesez, sunt conduși de John Garang, membru al tribului Dinka. Războiul dintre guvern și rebeli continuă, provocând mari mase de refugiați, colaps economic și foamete. Recent, a expirat ultimatumul ONU privind încetarea ostilităților. Capitala: Khartoum. Vecini: Republica Centrală Africană, Ciad, Republica Democratică Congo, Egipt, Eritrea, Etiopia, Kenya, Libia, Uganda.

Tadjikistan ♦ ♦

A cunoscut trei schimbări de guvern și cinci ani de război civil de la desprinderea din URSS. Un acord de pace între facțiunile rivale a fost semnat în 1997. Participarea partidelor de opoziție la procesul democratic a rămas însă mai mult pe hârtie, iar criminalitatea și violența politică domină țara. Capitala: Dusanbe. Vecini: Afganistan, China, Kirghizstan, Uzbekistan.

Turcia ♦

Făcând eforturi de a nu fi asimilată cu islamismul fundamentalist al vecinilor dinspre răsărit, Turcia a devenit membru NATO încă din 1952 și a reușit, în ultimii 20 de ani, să dezvolte un turism înfloritor. Tensiunile cipriote, situația nerezolvată a kurzilor, influențele fundamentalistilor, dar mai ales „răsplata” acestora (prin atentate) pentru angajarea Turciei de partea Occidentului rămân probleme serioase. Grupuri etnice: turci, kurzi și alții. Religie: musulmani 98%, creștini, bahai și evrei. Capitala: Ankara. Vecini: Armenia, Azerbaidjan, Bulgaria, Georgia, Grecia, Iran, Irak, Siria.

Uzbekistan ♦ ♦

În vremea erei sovietice, cultivarea irațională a bumbacului a dus la distrugerea cu îngrășămintă a terenurilor și a surselor de apă. Independentă din 1991, țara încearcă să se redrezeze, dar este afectată de insurgența militanților islamici proveniți din Tadjikistan și Afganistan. Capitala: Tașkent. Vecini: Afganistan, Kazahstan, Kirghizstan, Tadjikistan, Turkmenistan.

Focarul de lângă noi ♦ ♦

În situația Transnistriei sunt implicate nu mai puțin de patru state (Rusia, Ucraina, România, Republica Moldova), plus autoproclamată „republică independentă”.

Nimeni nu bănuia, la declararea independenței Moldovei, în 1991, ce va urma: un sângeros război pe Nistru, soldat cu victoria formală a Chișinăului, dar, în fapt, cu crearea regiunii separatiste Transnistria. Prezența în această regiune a Armatei a 14-a rusă – oficial cu un statut pacifictor – nu a făcut decât să complice o situație și așa confuză: istoric vorbind, Transnistria nu ține de Moldova (respectiv de România Mare), dar politica stalinistă de mutare a unor mase etnice dintr-o parte în alta a făcut ca dincolo de Nistru să se afle mulți români. S-a spus că Moscova a lăsat Transnistria în grija (și ce grija!) Chișinăului ca monedă de schimb pentru a evita reunificarea cu

România. Recent, spiritele s-au reînflamat, Tiraspolul pornind un război economic cu Moldova (blocarea liniei ferate la Tighina, blocarea alimentării cu energie electrică) și unul etnic cu românii (desființarea școlilor acestora). În ciuda protestelor generale, inclusiv ale Moscovei și ale ONU, Tiraspolul face ce vrea. Eliberarea lui Ilie Ilășcu, urmare a unor intense presiuni internaționale, a fost urmată, peste ani, de cea a lui Alexandru Leșco, dar nu și a lui Ivanțoc și Popa, condamnați, ca și el, la moarte, după războiul din 1992. Pe de altă parte, în cei 14 ani de după cucerirea independenței, guvernările de la Chișinău au jucat pe două fronturi: acceptarea tuturor ajutoarelor și semnalelor de frăție dinspre România, dar respingerea oricăror tatonări privind o posibilă reunificare. De altfel, în 2001, Republica Moldova a devenit primul stat ex-sovietic care și-a ales drept președinte un comunist. Moscova, care a acceptat volens-nolens extinderea NATO până la Prut, practică față de tensiunile din zonă

o expectativă oarecum amenințătoare. Bucureștii încearcă să nu se implice dincolo de convențiile diplomatice, lucru devenit extrem de dificil mai ales după ce Kievul a pus în practică amenajarea canalului Bistroe. Implicațiile sunt multiple: România riscă să piardă avantajul singurului canal dunărean navigabil de până acum, Sulina; biosistemul Deltei Dunării este serios amenințat; în fine, existența noului canal redimensionează, în defavoarea noastră, exploatarea petrolului submarin, statutul Insulei Șerpilor, ba chiar și pescuitul sturionilor. Atenționările tuturor organismelor internaționale n-au avut nici un efect: ca și Tiraspolul, și Kievul face ce vrea.

În aceste tot mai complicate coordonate, eventualele discuții despre Tezaurul românesc de la Moscova ori despre granițele istorice ale României Mari par să fi devenit desuete.

Poate că asta s-a și urmărit...

Beslan – întrebări suspendate

- S-a negociat ceva?

- Cum se poate negocia cu indivizi cărora nu le pasă dacă mor, care nu au valori morale, pe care nu-i interesează dacă îi urăște toată lumea și care, probabil, nu se așteaptă să obțină altceva decât publicitate gratuită (căci „retragerea rușilor din Cecenia” nici nu se poate realiza în câteva ore sau zile, nici nu poate fi controlată și nici nu poți împiedica trupele să revină ulterior).

- Pe de altă parte, se poate să nu negociezi, atunci când e în joc viața a sute de copii?

- Cum a fost posibilă pregătirea luării de ostatici, în condițiile în care era vorba de o școală de protocol, cu mulți copii de ofițeri, copiii președintelui Parlamentului etc.?

- Cum s-a declanșat tragicul final? Dacă e adevărat că ar fi tras civilii, de ce aveau civilii arme și de ce nu i-au împiedicat militarii să tragă?

- De ce nu existau variante de reacție pentru orice situație posibilă, inclusiv focuri de armă dinspre civili sau evadarea unor ostatici? În general, ce plan exista?

- De ce nu s-a făcut minimul efort de a împiedica orice retragere a terorștilor în clădirile vecine? De ce acestea nu erau ocupate de militari?

- Ministrul de Interne din Osetia de Nord, care a demisionat, este singurul

vinovat dintre oficiali, de vreme ce chiar Putin a recunoscut că s-a acționat fără profesionalism?

- De ce nu a existat nici un comunicat al autorităților locale, nici o declarație a unui oficial osetian, nici o conferință de presă? Nu le-am aflat nici măcar numele sau cum arată!

- Cum este posibil, într-o presupusă democrație, să hăitulești ziaristii care n-au făcut decât să spună ce văd – și asta când toți ochii lumii sunt ațintiți pe tine?

- Ce gândesc despre tragedie osetienii de rând, cecenii, ingușii, rușii (alții decât cei care au participat la mitingul din Piața Roșie)?

- De ce încearcă Moscova să-i asocieze pe Șamil Basaev și Aslan Mașadov, care se știe că sunt în opoziție unul față de celălalt? Primul e un terorist declarat, în vreme ce al doilea (fost președinte ales al Ceceniei, până la invazia armatei rusești!) e un moderat care a susținut tot timpul calea negocierilor cu Moscova.

- Teroriștii nu pot ataca fără arme și muniții. Acestea nu pot fi introduse peste graniță, deci sunt procurate chiar de pe teritoriul statului respectiv. Statele care luptă contra terorismului ar putea institui un control strict al vânzărilor fabricilor respective – de ce n-o fac?

pagini realizate de Tudor Călin Zarojanu
foto: arhiva Flacăra, AP, EPA Rompres
și www.nationsonline.org

ANATOMIA UNUI SCANDAL DIPL CANALUL BISTROE

Canalul Bistroe înseamnă, pentru ucraineni, o afacere. Decontată pe spinarea Deltei românești. Când în ecuație intră și o firmă germană, lobby-ul se complică. Un reportaj-anchetă „pe viu”, la Periprava, vorbește direct despre suferința localnicilor care se tem că vor rămâne fără peștele cel de toate zilele. Celelalte implicații, ingrediente ale scandalului diplomatic sunt derulate în continuare, văzute chiar de la fața locului.

Este 20 august și aproape o mie de oameni așteaptă imbarcarea, la Tulcea. Peste mai puțin de jumătate de oră, la 14.40, cele trei nave de pasageri – pasagere – cum le numesc cei care merg pe bratele Chilia, Sulina și Sf. Gheorghe, vor porni către inima Deltei. Oamenii coboară în câteva „stații”, până la Periprava. Spre seară ajungem aproape epuizați la Periprava și ne transportăm tot echipamentul spre casa lui Vasea Dîtcov, prin ulițe prăfuite și denivelate, printre case lipovenesti din chirpici, odată am făcut și eu chirpici, este una dintre cele mai puternice și frumoase amintiri ale unui orașean. Pregătim planul pentru a doua zi. „Vom merge chiar pe canalul Bistroe”, îi spunem lui Vasea Dîtcov și odată se încruntă fața lui tăbăcită de soare și vânt și zice: „N-aveți mintea la voi, e periculos că ucrainenii sunt răi și nu-i de joacă”. Ne facem pulbere din 300 de vodcă, trântim paharele pe mușamaua înflorată și adormim cu ultima imagine pe retină, *Răpirea din Serai*. Dimineața în zori plecăm cu o salupă spre Bistroe și oprim lângă niște pescari amărâți care s-au strâns lângă un plaur, o insulă plutitoare băgată în stuf. Sunt disperati că nu mai au voie să pescuiască, i-a nenorocit concesionarea zonelor de pescuit și îi blestemă pe cei care le-au luat pâinea de la gură. „Nu vă apropiați prea mult de ucrainenii”, zic ei. Trecem pe lângă o adevărată

uzină plutitoare, este o dragă care sapă pe canalul Bistroe sub pavilion german. *Moebius Josef* scrie pe ea, este mare și urâtă ca un combinat de acid sulfuric, dezafectat. Intrăm în apele teritoriale ucrainene și fotografiem și filmăm malul lor care nu se deosebește de al nostru decât prin arhitectura bisericilor, cum vezi la Sanct-Petersburg.

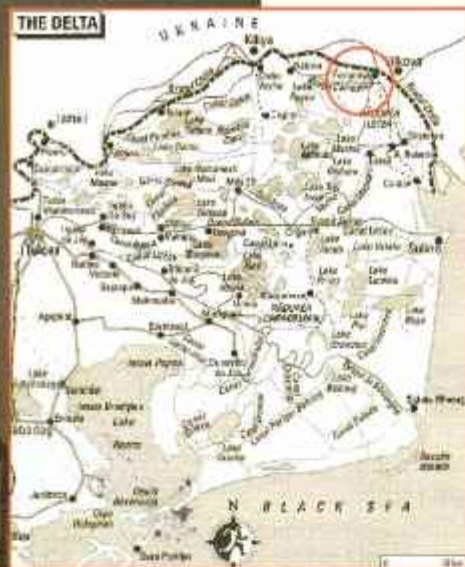
Spectrul foametei la Periprava

După o oră, o salupă ucraineană începe să ne dea târcoale, produce valuri care zgâlțâie salupa noastră mică iar apoi două nave militare trec în mare viteză pe lângă noi și ne sugerează să părăsim zona. Ne întoarcem spre Periprava și proprietarul salupei ne arată pe sonarul montat la bord adâncimea pe canalul Bistroe, cam 5 m, iar apoi măsoară lângă malul românesc unde sunt 12 metri. „Demonstrația este clară, prin lărgirea canalului și adâncirea sa, toată apa de la noi se va duce la ucrainenii iar parcele întinse vor fi colmate, adică vor seca, iar fauna și flora vor avea de suferit.” Ajungem la Periprava la prânz și încercăm să vorbim cu oamenii. Aproape nimeni nu știe nimic despre Bistroe, li s-a spus numai că va dispărea peștele și vor crăpa de foame.

Autoritățile române știu de ani de zile de construcția acestui canal iar specialiștii noștri au atras atenția că, odată construit, apele din Delta

vor scădea semnificativ și vor afecta iremediabil ecosistemul Deltei Dunării, aflat sub patrimoniul UNESCO. Ucrainenii au anticipat reacțiile internaționale și chiar Leonid Kucima, președintele Ucrainei, sfătuit de consilierii săi, a cerut specialiștilor de la Universitatea din Harkov să elaboreze un studiu. Acest studiu a fost întocmit pe parcursul a 7-8 luni și, cu toate că opiniile specialiștilor ucraineni sunt clare în privința distrugerii habitatului, concluziile studiului de impact contrazic într-un mod comic conținutul acestui studiu: „Construcția canalului Bistroe nu reprezintă un pericol pentru ecosistemul Deltei Dunării!” Penibilă a fost reacția autorităților de la București care, cu numai o săptămână înainte de inaugurarea canalului, au recomandat întocmirea unui studiu de impact de către specialiști români. Lucru imposibil. Mai nimerit era ca acest studiu să fie realizat de către specialiști străini, atât pentru imparțialitate cât și pentru sigura implicare a organismelor internaționale care puteau fi și mai lesne atrase de noi în campania pentru oprirea lucrărilor la Bistroe. De altfel, acest studiu internațional de impact a fost des invocat de București care a refuzat luni de-a rândul să aibă o poziție tranșantă în chestiunea Deltei, una dintre ultimele zone umede din Europa, recunoscută prin Convenția de la Ramsar. Specialiștii de

OMATIC:

blemă pierdută, în primul rând, în plan diplomatic, va fi trântită de actuala Opoziție. Din păcate, nici acum, majoritatea românilor habar nu au ce se întâmplă la Bistroe. Credem de fapt că este o problemă economică, una în care România va pierde milioane de euro, dar lucrul cel mai clar este că vom pierde controlul gurilor Dunării și Ucraina va avea un tronson liber spre Europa unde va exporta materii prime, minereu și, în special, petrol. România a făcut, în cele din urmă, pasul: a dat în judecată Ucraina la Curtea Internațională de Justiție de la Haga, acolo unde se va pune în discuție delimitarea Plăteului Continental al Mării Negre. România a cerut și ridicarea balizelor ucrainene de pe canalul Chilia.

Memorandumul lui Geoană

Am intrat în posesia unui memorandum întocmit de ministrul de Externe Mircea Geoană și contrasemnat de președintele României, Ion Iliescu. Acest act, nicidecum nu era adresat presei, fiindcă el conținea câteva dintre mișcările în plan diplomatic pe care România urma să le facă. Memorandumul începe cu istoria construirii canalului Bistroe, adică 11 mai 2004, când, de fapt, construirea acestuia a început mult mai devreme. Mai este amintită doamna Catherine Day, directorul general pentru Mediu din cadrul Comisiei Europene, care se angajase să trimită, unor experți independenți, documentele înaintate de ucraineni pentru realizarea studiului de impact.

În acest act diplomatic este amintit faptul că „România nu contestă dreptul Ucrainei de a lua măsuri dar acestea trebuie să respecte standardele europene și normele de drept internațional.” Memorandumul mai precizează că partea română „s-a prins” că Leonid Kucima nu mai are voie să candideze pentru un nou mandat, iar cedarea acestuia în fața protestelor internaționale ar determina un important capital electoral pentru oponenții săi politici. Acest act diplomatic prevedea „acceptarea unei sesizări în comun a Curții Internaționale de Justiție în vederea delimitării spațiilor maritime din Marea Neagră în schimbul unei abordări mai europene a problemei Bistroe”. De asemenea, trebuie făcute demersuri pe lângă NATO, la Comitetul pentru Sfidările Societății Moderne? Informarea perma-

nență a Comisiei Europene și, ca perspectivă juridică, acționarea Ucrainei și a firmei germane *Moebius Josef* în justiție. Memorandumul mai amintește că, dacă Ucraina nu acceptă concluziile unei Comisii de Ancheta constituită în baza Convenției de la Espoo care „să fie acceptate obligatoriu de cele două state”, să fie înaintată o acțiune în justiție, la Haga. Deocamdată, acționarea Ucrainei în justiție, la Curtea Internațională de Justiție de la Haga, a fost realizată. Chiar ambasadorul României în Olanda, Iulian Buga, a făcut aceste demersuri. Dacă România va câștiga, este interesant de urmărit cum va fi constrânsă Ucraina să renunțe la construirea Canalului Bistroe. Oricum, Ucraina a cerut, la un moment dat, „statutul de vecin UE!” pentru a se așeza la negocieri privind problema Bistroe.

Moebius Josef draghează plauri

Construcția Canalului Bistroe va pune în pericol întregul ecosistem al Deltei Dunării. Astfel, plaurii – cum sunt denumite insulele plutitoare – vor fi grav afectați de dragarea de către firma germană *Moebius Josef*, fapt care va duce la colmatarea unor suprafețe întinse din Delta Dunării. Ucrainenii n-au apelat întâmplător la această firmă germană pe care au tocmisit-o și pentru faptul că Germania are mari interese în Ucraina. Specialiștii români dar și cei ucraineni au constatat scăderea zonelor umede, de la an la an, iar lucrările permanente de dragaj precum și valurile produse de trecerea navelor vor afecta grav dezvoltarea puietului de pește. Speciele de pești din zona Canalului Bistroe au ca teritoriu de hrană bancurile de nisip din fața Canalului Bistroe iar aceste zone vor fi iremediabil distruse. Flora de aici este diferită de cea întâlnită în alte delte cum ar fi Kuban sau Nipru. Secționarea Rezervației Biosferei va determina un nivel crescut al poluării pe o rază mai mare de 7-8 kilometri. Din cauza acestor lucrări se observă deja o modificare a vitezei de curgere a apei în perimetrul satului Cardon, aflat la nord de Sulina. Aceasta determină neoxigenarea apei și multe specii de pești părăsesc acest habitat. În plus, peste puțin timp, și golful Musura va deveni un fel de lagună care va sugruma zona. Guvernatorul Deltei Dunării, Virgil Munteanu, trebuia să aibă o întâlnire cu omologul său ucrainean, dar acestuia i s-a interzis să părăsească țara. Nici autoritățile locale nu au ce să facă. Mai grav este faptul că nici măcar nu au fost informați. Oamenii au aflat din zările care vin cu o întârziere de câteva zile de „nenorocirea” Bistroe, dar majoritatea nu au habar ce se petrece.

la Institutul Național de Cercetare-Dezvoltare Delta Dunării, prin vocea reputatului cercetător Romulus Știucă, susțin că ucrainenii au ales să construiască pe canalul Bistroe și nu pe celelalte, de pildă Oceakov, pentru că, în acest caz, curenții marini sunt mai puțin puternici și se va evita colmatarea canalului, adică scăderea considerabilă a debitului apei. Bogdan Aurescu, secretar de stat în Ministerul Afacerilor Externe, a căutat cu disperare să scuze incapacitatea autorităților române, considerând că prudența noastră și protestele politicianilor din străinătate îl vor convinge pe obtuzul Kucima să renunțe la Bistroe. Lucru evident imposibil pentru că nici președintele Kucima, nici premierul Victor Ianukovici, aflați în plină campanie electorală, nu vor da niciodată înapoi pentru a prileji opozițiilor politici să speculeze această chestiune în favoarea lor. Kucima le-a dat peste nas tuturor, inclusiv lui Romano Prodi, președintele Comisiei Europene, cu argumentul că România știa de mult de construirea canalului Bistroe. Chiar și Alexandru Cornea, ambasadorul României în Ucraina, a stat relaxat, așteptând mișcarea Ucrainei. Nu mai vorbim de Guvernul României, care s-a implicat de fiecare dată când a fost vorba de Bistroe, pentru că, vrând-nevrând, în campania electorală din toamnă, această pro-

de: **Gabriel Geamănu**
foto: **Robert Hancianec**

RECLAME CARE NE

Tronul Măriei Sale

Încă un nou spot tv le-a trăsnit prin cap celor de la *Spotlight Advertising*. Reclama la *Mondial* a început sporadic să fie difuzată din 23 august încoace. Nu este vârful de lance al creațiilor *Spotlight Advertising* care ne-au obișnuit cu diverse reclame în general bune și cât se poate de ingenioase, dar este oricum o reclamă simpatică. Povestea acestui spot este cam așa: a fost odată un *creative director* – Bogdan Pleșa și a să echi-pă care au pornit să realizeze o campanie de promovare pentru obiecte sanitare cu garanție opt ani. Echipa s-a împrietenit cu regizorul Eugen Oprina de la *ArtSeven Film* și au purces la drum. Sau gândit, s-au răs-gândit și în final au hotărât să-și bazeze munca pe un concept creativ de campanie sprijinit pe două expresii românești foarte cunoscute: *a sta pe tron*, cu sensul de a sta pe WC/vasul de toaletă, și *fiecare este stăpân la el acasă*, adaptat – *fiecare este rege la el acasă*, un fel de variantă românească a expresiei englezești *my home is my castle*. Și-au mai amintit și de expresia *clientul nostru*, și imediat imaginația a început să lucreze. Adică au găsit un actor pe care să-l îmbrace în haine de rege, l-au și încoronat, ba l-au dat și un sceptru în mână, că nu se putea altfel, și l-au pus să alege disperat spre tron pentru a se ușura liniștit... De grijile domniei, nu vă imaginați altceva! Tocmai când

Există și varianta radio a spotului, ușor modificată. Pe fondul unui *ober-tainer* care nu mai vrea să se închidă, se derulează următorul dialog între clientul-Domn și sluga Măriei Sale: *Apa: „Ce-i, căpitane Aposu”? Vești proaste, Măria Ta! Ober-tainer trădează. Ce face mișelul? Picură, Măria Ta. Vești proaste și din miazăzi. Flotorschi ridică oaste, puhoi nu alta. Dar marii boieri? Chiuveteanu și Toalescu dau semne de bătrânețe, Măria Ta!” Dialogul se încheie cu indemnul „Dacă tot e să fii rege la tine casă...”*

clientul-rege se așază maiestuos pe tron, o voce din off prezintă avantajele unui asemenea tron cu garanție opt ani: „Dacă tot e să fii rege la tine acasă, măcar să ai parte de o domnie liniștită. Cu obiectele sanitare *Mondial*

garantat te așteaptă opt ani lipsiți de griji, Măria Ta!” Desprins din basme, dar și din realitatea crudă, spotul este simpatic prin comparația dintre un scaun de domnie și un banal WC.

Heineken, globetrotter

Anul acesta a plouat cu tot soiul de reclame la bere pe posturile tv, la radio, în presa scrisă, pe banner-ele și afișele din orașe. Și nici măcar nu a fost o vară incendiară, cu temperaturi peste 35°C. Ce vreți, producătorii de bere trebuiau să și vândă marfa! Așadar, oferta acestei veri a fost variată ca și spoturile publicitare. Apropo de publicitate, *Heineken*, nou intrată în peisajul mioritic ca parte a portofoliului *Brau Union România*, a venit cu un spot demn de luat în discuție, atrăgându-mi atenția dintru-început. Sigur, clipul publicitar nu a fost realizat în România, Agenția *Grey Advertising* l-a adaptat doar pentru țara noastră. Primul spot, difuzat la începutul lui iulie, se prezenta astfel: Tokyo, Japonia, ora 1.40 a.m.: două pahare pline cu bere spumoasă se ciocnesc între ele în prim plan asemenea unor jucători de *sumo*, cineva strigă ceva în japoneză; Londra, UK, ora 0.00 a.m.: se aude *Big-Bangul Turnului Londrei*, iar din sticla de *Heineken* picură stropi de bere – pic, pic, pic! – în ritm de big-bang; Hawaii, SUA, ora 3.15 p.m.: valuri de bere curg în pahar asemenea valurilor oceanului pe care surferii își ghidează planșa, se aud pescăruși. Toate aceste trei ipostaze sunt pe fond verde, la fel cu sticla care conține lichidul prețios – berea. Cadrul final: o sticlă de bere *Heineken* și un slogan scurt: „It could only be *Heineken*”. Mai pe românește: „Nu ar putea fi decât *Heineken*!” Al doilea spot, difuzat ceva mai spre mijlocul lui august, construit pe același schelet prezentat anterior, ni se dezvăluie astfel: Niagara, Canada, ora 4.36 a.m.: din gura unei sticle verzi se revarsă în cascadă bere; Acapulco, Mexic, ora

Total se bazează pe câteva cadre și pe sunet – zgomotul berii în diverse ipostaze. Poate că au de învățat și creatorii români de publicitate ceva din această reclamă.

5.20 p.m.: un capac de bere *Heineken* se rostogolește din vârful sticlei spre baza acesteia, iar publicul aude vocea unui om în cădere făcând *bungee jumping*: ultima secvență – Paris, Franța, ora 7.50 a.m.: o sticlă de bere *Heineken* pe care se preling picături de apă în susul sticlei (ar putea fi din cauza berii reci sau ar putea fi chiar picături de bere) și un fragment din celebra melodie a lui Serge Gainsbourg „*Je t'aime, moi non plus*”. Alte locații, același mesaj – „Nu ar putea fi decât *Heineken*!” Asta e tot. Nici un cadru în care se adună prietenii la o bere, nu se văd oameni pe plajă însetați, nu l se mișcă nimănui mărușul lui Adam văzând cum berea curge în pahar, dar știm deja că respectivul produs este prezent și apreciat în mai multe țări de pe continente diferite: de la Japonia în Anglia și din Anglia în Hawaii; din Canada în Mexic și de aici în Franța. Fără actori, fără peisaj și, probabil, fără prea multe costuri, această reclamă își atinge scopul, transmite un mesaj simplu către consumator: „*Heineken* este mai mult decât o bere, este un produs cultural”, adică exact ce spunea Ilko Kwast, *Grup Brand Manager Heineken*, în revista *AdMaker*.

COAFEAZĂ

Fulga – Ce vacă sunt?!

„Nu-i așa că am un spate splendid?! Dar să mă vedeți din față. Și mai bine, să-mi gustați laptele.”

Nu este o întrebare peiorativă, ci una din spotul tv pentru laptele Fulga, aparținând producătorului Albalact, care, așa cum declară realizatorii spotului, NextCap Advertising: „În această piață cenușie Albalact își pune în cap să ia taurul de coame și lansează Fulga – «O bunătațe de lapte».” Este un spot tv halos și glumeț, cu o vacă, devenită mascota laptelui provenit de la Albalact, o vacuță pusă pe șotii, care nu este nici sfântă, nici cuminte și nici nu se declară inteligentă, ca în alte reclame la produse lactate. E pur și simplu o vacă. Nu chiar una obișnuită, fiindcă Fulga cântă, se joacă, se alintă și este ușor obraznică, așa cum sunt copiii răsfățați. Prezentată mai întâi cu spatele, legănându-se printre norișori pufoși și albi, ca laptele, vacuța noastră nu știe că e filmată. Dar ce, vacile de pe câmp știu vreodată că sunt filmate și, apoi, nici nu le pasă? Cea din spot, însă, așteaptă să vină cineva să o filmeze. Tot a mai luat ea contact cu lumea civilizată! Adică Rollin Film a animat-o, după ce a fost

concepută de Brandient și desenată de pictorița Iuliana Vălsan. Se înțelege că NextCap a adus-o pe micul ecran în casele noastre. Îndemnul din off, de a se întoarce cu fața la public în loc să-și arate dosul, nu prea o convinge pe Fulga, numai întoarcerea cutiei de lapte o determină pe obraznică să realizeze că acum e vedetă și să se prezinte într-un mod cu totul neașteptat: „Ce vacă sunt?! Am uitat să mă prezint. Sunt Fulga!” Încântați de cunoștință, am putea spune. Dar probabil pe mulți, dintre cei simandicoși, îi supără acest gen de prezentare. Adică? „Ce vacă sunt?!” Asta parcă amintește de oamenii nepoliticoși, se știu ei care, și – vorba aceea – adevărul doare, chiar și când ni se prezintă sub formă de desen și în pielea unei vacuțe. Nu știm dacă într-adevăr cei de la NextCap au dorit să facă o aluzie, așa finuță, și la oameni, sau pur și simplu s-a întâmplat prin natura personajului să lase astfel, dar cu siguranță în economia acestui spot nu-i nimic răutăcios fiindcă, în ciuda aparenței ei prietenoase și omenice, Fulga este în definitiv o vacuță, care dă „O bunătațe de lapte”, sloganul și până la urmă esența acestui clip publicitar.

text **Alice-Claudia Gherman**
foto **arhiva Spotlight Advertising, NextCap Advertising**

Citate publice&Publi/cetate

Mihail Gălățanu

Ciocu-deloc!

Cu fiecare zi cu care ne apropiem de alegeri, presa moare câte un pic. Presiunile politice asupra ei se întesesc. „Ciocu mic!” este sloganul electoral al acestei perioade. Nu a existat, în istoria post-revoluționară, perioadă mai jugulată. Sau, mai degrabă, ciocu foarte mic. Sau ciocu aproape inexistent. Fenomenul care se întâmplă acum are câteva caracteristici. În primul rând, el vizează enclavale, singurele care au mai rămas, de presă independentă. Restul a fost controlat cu mult mai demult. Controlul a fost unul fiscal (datorii) sau direct: prin achiziție, floare la butonieră. Adică, de la faza „ciocu mic” s-a trecut la faza „ciocu foarte mic” – până la faza „ciocu deloc”. Problemele electorale nu sunt, Doamne ferește, pentru guvernanți, problemele țării. Sunt probleme „cu ciocu”. Ce contează că sunt probleme, dacă ele nu se oglindesc în mass-media? Dacă nu izbucnesc, înseamnă că nu există. Mentalitate primejdioasă. Evident totalitară. Dacă va mai fi acuzat de neo-comunism, partidul de guvernământ nu are cum să se mai apere: aceleași concepții, aceleași metode. Acest exemplu, al comportamentului din campania electorală, pot să pariez, va fi reluat la nesfârșit spre a fi basculat încontinuu în cărca respectivei formațiuni politice. Nici nu-și închipuie, măcar, PSD, cât va plăti, în costuri de imagine, această strângere de gât. Nu-i pasă! Înseamnă că are serioase motive să procedeze la această disperată și nepopulară mișcare. Corupția a atins, în interiorul enclavei pesediste, proporții nebănuite. Dacă au ajuns să-și falsifice și propriile alegeri interne, PSD-ul nu-i mai rămâne nimic de făcut. E ros până la os! Cutare fost purtător de cuvânt al partidului a făcut niște samavolnicii, cutare fost șef de campanie are o problemă cu dosarele din justiție, la care se adaugă abuzuri, încălcări flagrante ale legii, virare de bani de la buget în conturi proprii, „înțepări” de fonduri europene. Mentalitatea PSD e foarte periculoasă pentru că duce, iarăși, la încălcarea în suprasarcină a „oalei cu presiune”. Presa constituia o supapă de defulare. Cu cât mai mult se stă sub obroc, cu atâta presiunea care e în stare să izbucnească se va acumula până când va arunca în aer șandramaua. Un alt rol al presei independente e cel de semnal că se acumulează majore nerezolvări politice. Dacă PSD ar câștiga, prin aceste manevre mai mult sau mai puțin abile, alegerile, ar avea o problemă de surmontat după aceea. Eu nu-i mai văd rezistând în șa încă patru ani într-o țară în care presa liberă a fost masacrată. Flacăra rămâne printre ultimele redute care pot apăra cuvântul, pentru că nu e, deocamdată, înrobătită nici unui regiment politic. Restul formează o presă incolonată, de cazarmă. Nu îi doresc PSD-ului să câștige, pentru că ar intra într-o fundătură. Nerezolvările politice cumulate ar face ca „oala sub presiune” să explodeze. ■

Lac de Carlsberg, Verde, Open, Golf

A doua ediție a cupei de golf Carlsberg Lac de Verde Open a avut loc la Breaza reunind peste 30 de pasionați ai acestui sport. Nume de elită ale mediului de afaceri românesc: Viorel Cataramă, Mișu Negrițoiu, Liviu Sfrija, Florin Andronescu, Dan Nițescu, Cristian Bilan ș.a., dar și prezențe inedite precum Mugur Mihăescu de la Vacanța Mare, reprezentanți ai lumii sportului –

Dinu Pescariu, Bogdan Stelea – și-au măsurat forțele cu cele 25 ha ale terenului de la Breaza. Pe primele trei locuri la profesioniști s-au situat la categoria *stableford net*: Rareș Bogdan – locul I; Marius Ivan – locul II; George Luță – locul III. Marele premiu, la categoria *stroke play brut*, a revenit lui Viorel Coman, membru al Clubului de golf Sebeș din Alba. Premiile, constând în echipament complet de golf, cupe și diplome, au fost stropite cu multă bere Carlsberg. (text **A. G.**, foto **Tempo Advertising**)

PokeMona Lisa

Ca orice vedetă care se respectă, *Pikachu*, celebrul animăluț mic și galben al serialului de animație japoneză *Pokemon*, s-a lăsat pe mâna „chirurgiei estetice”. O dată, de două ori, de zece de ori. Pentru că a început să-i placă. În rolul „chirurgului”, Simona-Gabriela Groosa, absolventă de arte plastice, secția grafică. Mult prea tânără (23 de ani) și jucăușă ca să se cramponeze de etica medicală. Așa că inevitabilul s-a produs. Doctorul s-a îndrăgostit de pacient. Simona nu mai poate fără *Pokemon*. Și dacă tot nu-i convine lumea în care trăiește, o reinventează, cu ajutorul lui. De la *Hitler* la *Matrix*, via *Mona Lisa* ori oameni politici contemporani, *Pokemon* desacralizează orice imagine. Sfios, ironic, ba chiar cinic, uneori, personajul cu pricina face praf sloganul cel mai des folosit în domeniul publicității: *Imaginea contează*. O joacă de culori, forme și mesaje. O revoltă tandră împotriva șabloanelor și artificialului din viața noastră.

Text **Liliana Petruș**
Foto **Simona Groosa**

Imagini din expoziția *Bazar-Blazar*, care a încântat clienții Hotelului Marriott

Pokemon zâmbește misterios, pentru a deveni *Mona Lisa*, se strâmbă, de sub mustața lui *Hitler*, își despletește imaginația, în *Primăvara lui Botticelli* sau îi salută ironic pe americani, de sub turbanul lui *Bin Laden*.

Te așteptăm cu ușile deschise...

CITYCENTER
VÂNZĂRI SERVICE

Calea Dorobanților 31-33,
Sector 1 București
Tel./Fax: 021.210.36.76; 021.212.27.01
e-mail: bu30@bx.logicnet.ro

Matiz – creat pentru tine

DAEWOO
AUTOMOBILE ROMANIA

Telefonul clientului: 0251.144.187
Asistență tehnică 24h: 0251.196.767
www.daewooauto.ro

GARANȚIE 3 ani sau 100.000 km

Zdobii fac zdu

De la începutul anului, adică de când și-au lansat ultimul lor album – 450 de oi – și până în 2004 se vor împlini zece ani de când Zdob cu făcut zduh la Moscova cu una dintre cele patru prime... În țările vecine și-au câștigat cu fiecare nou spectacol tot mai mulți fani, se pare că primul lor album... din Ucraina și Rusia, dar și din România...

Când la București și Chișinău, când în Timișoara sau Sibiu, pe băieții de la Zdob&Zdub abia ai timp să-i prinzi într-o scurtă pauză, dintre două concerte. „Avem

în plan să sărbătorim jubileul nostru de zece ani. În toamnă sau mai târziu... Cu această ocazie vrem să scoatem un album *The best of Zdob&Zdub*, dar care ar conține și câteva piese noi pe care le înregistrăm acum. În rest, ne vom continua periplul nostru prin Europa la festivaluri (Ungaria, Germania). Am vrea să ne odihnim, fiindcă în ultimele luni a fost foarte greu pentru noi. Poate, în sfârșit, vom reuși să mergem în Delta Dunării, după care trebuie să ne stabilim un plan și o strategie pentru 2005*, ne-au declarat cei de la Zdob&Zdub, prin

„Dacă aș descoperi că partenerul de viață are alte orientări sexuale decât cele pe care le știam, nu știu cum aș reacționa. Cred că l-aș ruga să mi le demonstreze!”, susține Roman Iagupov

vocea lui Roman Iagupov. Cu ce gânduri pleacă băieții de fiecare dată când are loc un concert așa, mai la vest de România? Același Roman sugubăț dă răspunsul: „Suntem obișnuiți să părăsim vatra. Așa că gândurile noastre când pornim la drum sunt banaie – să nu uităm pașaportul, câteva tricouri, slipi, ochelari și... la drum! Niciodată nu am avut de gând să cucerim pe cineva, mai ales Vestul. Poate am vrea să-i fermecăm un pic. Cum? Cu temperamentul nostru!! (râde șiret) Dar nu Vestul, ci măcar pe frații noștri europeni.”

La capitolul realizări 2004, Zdob&Zdub consideră că albumul lor *450 de oi* reprezintă marele lor succes, mai ales că el se regăsește pe locul 14 în luna mai respectiv 12 în iunie la topul *World Music Chart Europa*, adică printre 20 dintre cele mai bune albume de muzică din lume. „Un alt eveniment important este că primul nostru *drummer*, Anatol Pugaci, s-a întors în trupă după o absență de șase ani. Eu, Mihai Gâncu (chitară bas) și Anatol am învățat la aceeași școală și am început să cântăm împreună. Al! Să nu uit! Mi-am cumpărat și eu mașină

ib în Europa

acum, formația Zdob&Zdub a ținut-o numai în concerte, piese înregistrate în limba engleză și, astfel, au început să fie cunoscuți. Hardcore Moldovenesc – a atins cele mai intime corzi sufletești ori Moldova.

- S-au înființat în 1994 în Republica Moldova și în același an au cucerit publicul moscovit cu piesa *Lost World*
- 1996: le apare primul album – *Hardcore Moldovenesc*; cântă în deschiderea concertului formației *Rage Against The Machine*
- 1997: au deschis concertul celor de la *Rollins Band*
- 1999: au scos pe piață un nou album – *Tabăra noastră* – și au cântat înainte de spectacolul susținut la Moscova de către *Red Hot Chili Peppers*
- 2001: au evoluat pe scenă alături de Emir Kusturica și formația sa *The Orchestra*
- septembrie 2001: le apare un nou album – *Agroromantica*
- 2002: Premiile *MTV Romania Video Music Awards* pentru cel mai bun clip al anului – *Țiganul și OZN* – la secțiunea cea mai bună imagine.
- 2004: au lansat albumul *450 de oi* și tot în acest an au obținut premiul *Best Ethno MTV*

„Mai, dă-i bătaie,
DJ Vasile,
Se-nvrăște roata,
o să fie pâine.
Macină grâul
badea Vasile
Iarna și vara, de
ani de zile
Învăște roata,
măi, badea
Vasile
Învăște roata,
măi, face făină,
Casa și masa o să
fie plină
O să fie plină, măi,
cu colaci și
pâine,
O să fie pace, o să
fie mâine.”

cool – o bicicletă!” (Roman râde malițios)

În timpul liber, dacă au așa ceva, Zdob&Zdubii se distrează funcție de preferințe. Roman Iagupov, solistul și liderul formației, spune: „Unii își petrec timpul la computer, eu merg la yoga și la pescuit, câteodată mergem la cinema. Dar nu avem prea mult timp pentru așa ceva, tot pe drumuri pribegim. Ne facem vreme și pentru familie. Ducem copiii la grădiniță, ne jucăm cu ei în nisip, îi tratăm când se îmbolnăvesc, îi învățăm să citească și să scrie. Doar familia este un lucru important – toți vrem căldură și dragoste!” Nu prea exigent față de jumătatea feminină a omenirii, Roman, cel care a binevoit să răspundă cel mai des la întrebările noastre, crede că:

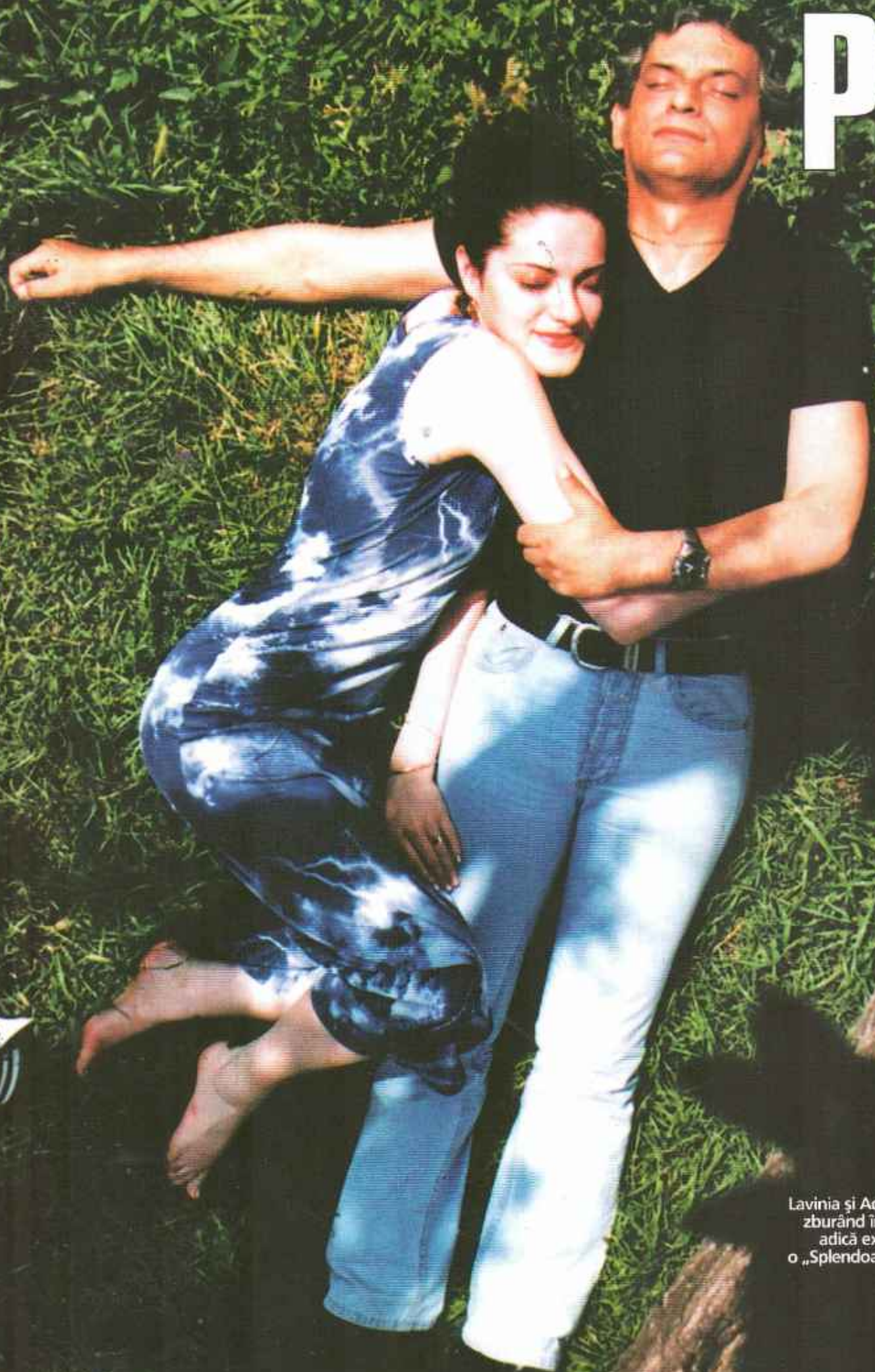
„Femeile sunt așa cum le-a creat Dumnezeu. Să le contemplăm, dar de la distanță (*hahahaha!*) Mi-a trecut un gând că și bărbații și femeile sunt programați să participe într-un spectacol comun. Într-o relație însă contează și sentimentul și sexul. Cel din urmă pornește de la sentiment. Dar eu acum prefer sentimentele față de Dumnezeu”. Cât despre subiectul delicat, înșelătoria în căsnicie, aici Roman Iagupov este ferm. „Aș șopti, la urechea fiecărui cuplu care intră în Oficiul stării civile să-și înregistreze căsătoria, că înșelătoria este inevitabilă. Căsătoria nu mi se pare o chestie bună... semnăm certificatul de căsătorie și... acum ești a mea! Ca și televizorul sau frigiderul! Și portofelul tău acum este al meu! (*râde lar*) Căsătoria este o utopie. Dar poate greșesc, în orice caz căsătoria pe mine nu mă interesează. Mă interesează DRAGOSTEA! Dacă am trăit asemenea momente? O să treceti și voi prin asta. Fiți pe pace!”

Viața de familie se are bine cu statutul de vedetă pentru cei ce îl cântă pe DJ Vasile. Există, însă, ca întotdeauna și aici un dar: „Cam multe întrebări despre viața de familie. Ne lăsați și nouă să avem niște secrete și intimitate? Avem și noi dreptul la teritoriul nostru. Viața de vedetă nu este mai bună decât viața unui cizmar. Cel mai important este să ai sănătate care îți aduce satisfacții. Și liniște.”

Text: Alice-Claudia Gherman

Foto: arhiva Zdob&Zdub

Prin

Lavinia și Adrian Pintea
zburând împreună,
adică exersând
o „Splendoare în iarbă”

ma românească în Cosmos

Lavinia Pinteau nu poate fi definită în nici un caz drept un om normal. Înșușirile sale paranormale confirmă acest lucru. Apoi trebuie spus că în ultima vreme aspirațiile sale au devenit cât se poate de înalte... Ea și-a propus cucerirea spațiului, riscând să devină prima femeie cosmonaut din România. Până atunci, datele certe, pământești, rămân neschimbate: bioenergoterapeut, studentă în anul V la Facultatea de Medicină din București, soția actorului Adrian Pinteau și mama lupului familiei, Haiduc.

Deși consideră că aparține întrutotul generației sale, Lavinia Pinteau nu este deloc tentată de locurile comune: terase, cluburi, discoteci, reuniuni mondene... Cu toate acestea, ea se caracterizează drept un om complet lipsit de prejudecăți, care gândește modern și trăiește din plin. Faptul că a început să trateze pacienți de la 11 ani, a adus cu sine o maturizare precoce. Suferința și disperarea oamenilor au obligat-o să se responsabilizeze mult mai devreme decât ceilalți copii. Condiția de om cu capacități speciale are în egală măsură avantaje și dezavantaje. Probabil că menirea mea m-a priort de multe dintre bucuriile facile, mărunte, dar necesare. Nimeni nu m-a obligat să fac ceea ce fac, dar îmi amintesc cât de mult mi-aș fi dorit să fiu pe stradă cu copiii, în loc să-mi văd de pacienții mei maturi, suferinzi. Însă, cu timpul, am constatat că iubesc oamenii iar marea mea bucurie este să aduc alinare în jurul meu. Lavinia a fost descoperită de profesorul ei de fizică, după ce, văzând că poate să deplaseze cu ușurință obiectele fără să le atingă, a semnalat acest lucru în presa locală. Este dăruită din naștere cu aceste capacități, așa că nu-și mai aminteste momentul exact când a devenit conștientă de ele. Mai mult, toate lucrurile excepționale de care era în stare, i se păreau normale și la îndemâna oricui. Prima dată, când mi-am dat seama de deosebirea dintre mine și ceilalți, a fost atunci când fratele meu își lăsa guma de mestecat în palmă pentru a avea aderență la diferite obiecte, din dorința de-a mă imita. Mai târziu am constatat cu stupeoare că lucrurile mergeau chiar mai departe... Gândurile mele aveau capacitatea de a determina întâmplările. De exemplu, în momentul în care unul dintre colegii de școală mi-a turnat în cap o pungă cu apă ca să-mi descarce bateriile, eu i-am urât să-și rupă o mână. După câteva zile prezicerea s-a adeverit! Altă dată, profesoarei de istorie care m-a nedreptățit scăzându-mi nota la purtare pentru că am refuzat să merg la olimpiadă, i-am dorit să-și rupă un picior și chiar așa s-a întâmplat... Cred că trebuia să trec și prin aceste experiențe pentru că ele mi-au revelat menirea calităților mele: numai în slujba binelui. Odată înțeles acest lucru, mi-am asumat responsabilitatea legată de posibilele ranchiune, adversități și resentimente pe care le-aș putea avea față de vre-o persoană. Așadar, destinul Laviniei Pinteau este condiționat de binele pe care îl poate face. Lucrurile legate de magnetism, telekineză, puterea gândului, țin oarecum de latura spectaculoasă. Partea esențială a capacităților sale ține de vindecare fizică și sufletească.

„Sunt absolut onorată pentru că-l cunosc pe Dumitru Prunariu. Mai mult, am devenit prieteni și, în scurt timp, am construit un pod invizibil, prin e-mail-urile care circulă constant pe ruta București-Moscova și retur.”

În școală era, în aceeași măsură, admirată și ironizată fiind poreclită *Superglu* și *Bioenergica*. Deși bioenergie înseamnă *energia vieții* ea crede că posedă mai degrabă un biomagnetism. Pe la vârsta de 16-17 ani a făcut parte dintr-un program de cercetare al unor savanți de la Universitatea din Craiova. Ei au concluzionat că forțele sale nu pot fi identificate cu nici unul dintre câmpurile fizice, cunoscute până acum. Rezultatele acestor teste au fost prezentate în cadrul unui congres internațional la care au participat și specialiști de la NASA.

De atunci a început să primească propuneri din diferite țări: Australia, India, Franța, SUA, Rusia pentru a accepta burse universitare sau angajamente sub diverse forme chiar și în cadrul unor servicii secrete. Rușii au fost încântați de originea ei gruzină pe linie paternă – știut fiind faptul că, cea mai importantă personalitate cu

puteri paranormale, Djuna, s-a născut în Gruzia. Totuși, ceea ce a determinat-o să rămână aici, în România, este convingerea ei (intuitivă) că legătura energetică pe care o ai cu locul nașterii face parte dintre datele esențiale ale fiecăruia. Pe de altă parte, a refuzat ideea de a deveni cobai într-un fel sau altul. După o discuție cu un cercetător american foarte interesat de capacitățile ei, a reținut următoarea afirmație: *Oamenii cu voi ar trebui studiați bucată cu bucată în laboratoarele noastre. E știut faptul că ei fac teste în care te supun progresiv unor câmpuri perturbatoare, cu efecte imprezicibile... De asemenea, se fac studii avansate pentru folosirea oamenilor cu puteri paranormale în scopuri militare.* A devenit studentă la medicină nu numai pentru a-și împlini chemarea, ci și pentru a încerca să-și explice științific propriile calități. Dar, a constatat că deocamdată ele rămân aproape de neexplicat. Ca

studentă mă comport absolut normal, fără să consider că mă aflu într-o postură privilegiată. Pentru însușirile mele parapsihologice sunt privită atât cu interes, cât și cu oarecare osîrilitate. Interesant este că o parte a profesorilor și asistenților de la care învăț, mi-au devenit... pacienți sau chiar prieteni. Când va veni timpul, mi-aș dori să mă specializez pe endocrinologie, un domeniu care mi se pare de-a dreptul fascinant, știind că viața noastră este influențată de activitatea hormonală și, mai mult, psihicul nostru influențează la rândul său activitatea hormonală. Există, însă, și o dorință bine ascunsă până acum, încolțită în mintea ei după ce s-a întâlnit pentru prima oară cu singurul român călător în spațiul cosmic, Dumitru Dorin Prunariu, ambasadorul României la Moscova. Lavinia și-a cântărit împreună cu generalul Prunariu șansele de a se specializa în domeniul medicinei spațiale, devenind poate prima femeie-cosmonaut din România. Fascinată dintotdeauna de univers și de necunoscut, și-a dorit să cunoască o personalitate ca Dorin Prunariu, printre puținii oameni de pe Pământ care s-au aflat acolo. *Întâlnirea s-a produs aproape de la sine, pentru că și dănsul auzise de mine și ar fi vrut să mă cunoască. Cu oarecare emoție, m-am dus să întâlnesc un supra-om, dar am întâlnit un om accesibil, încântător, modest, mai normal decât mulți dintre oamenii normali. Discuțiile cu Dorin Prunariu m-au convins că opțiunea mea pentru medicina spațială este dificilă, dar irezistibilă. Nu-mi este teamă de ideea evadării în spațiu. Nu numai că mă doresc acolo, dar mi-ar plăcea să rămân cât mai mult timp posibil pe orbită. În interiorul navei spațiale nu mi-aș lua de acasă nici un lucru anume, ci, dacă s-ar putea, două persoane dragi: pe soțul meu, Adrian Pintea, și pe mama...*

text: **Iulian Popescu**

foto: **arhiva personală**

O prețioasă lecție de armonie

În noua colecție de vinuri Jidvei, Tezaur Jidvei, soiuri de renume ale Podgoriei Târnave își împletesc aromele pentru a crea o armonie savantă, plăcut echilibrată, menită să ispitească gusturile celor mai exigenți pasionați de vin.

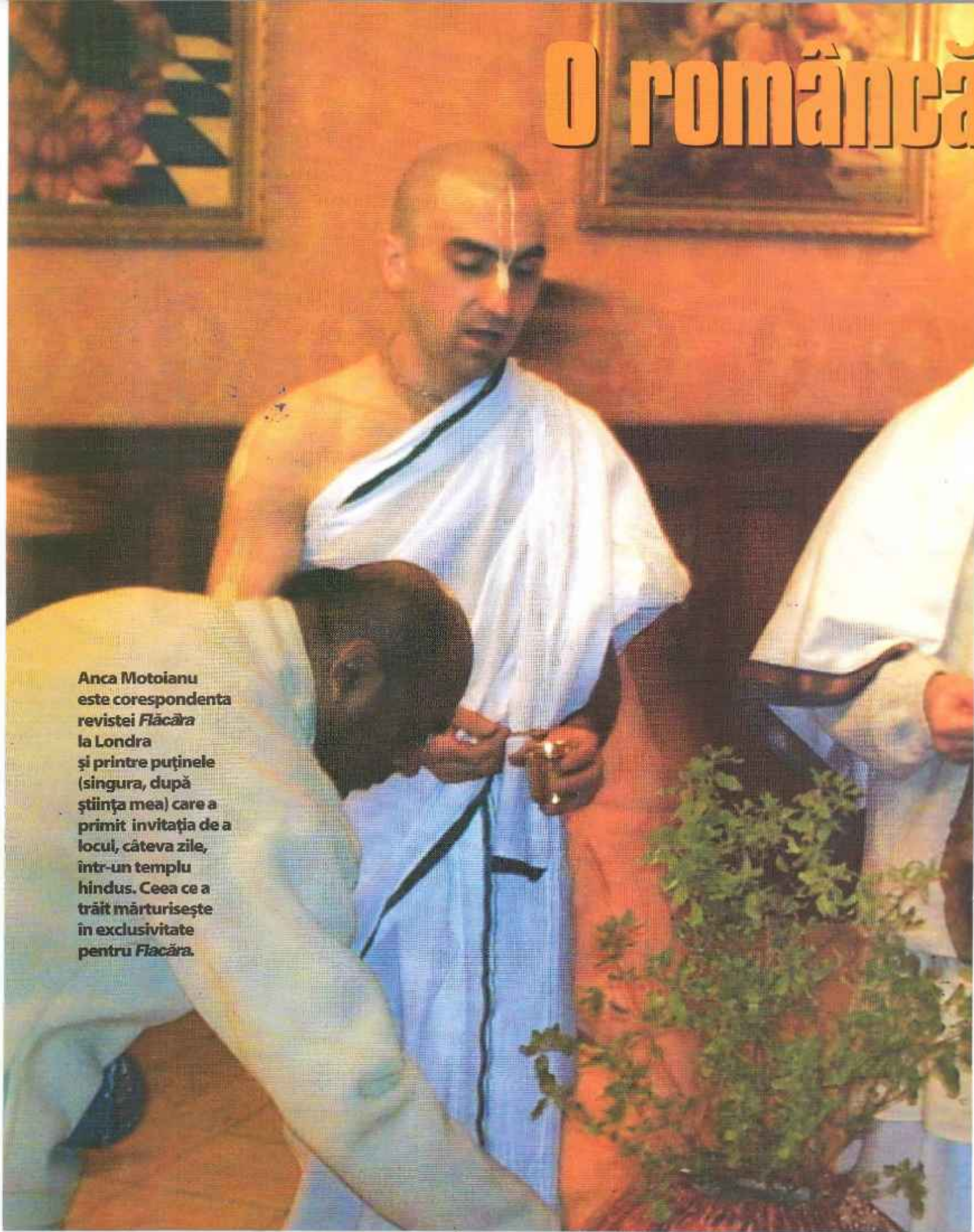
**TEZAUR
JIDVEI**

Respectă-ți plăcerile!

O româncă

Anca Motoianu este corespondenta revistei *Flacăra* la Londra și printre puținele (singura, după știința mea) care a primit invitația de a locui, câteva zile, într-un templu hindus. Ceea ce a trăit mărturisește în exclusivitate pentru *Flacăra*.

Într-un

templu hindus

După cum arăta templul, nu ai fi zis că are ceva în comun cu tradiția hindusă. Era ca orice altă vilă din oraș, doar că de dimensiuni mai mari. Mai târziu, am aflat că, de fapt, proprietatea a aparținut lui George Harrison, care, în 1973, a donat-o membrilor *Hare Krishna* din Anglia. Dar chiar dacă arhitectura templului era atât de comună, am avut impresia că am pășit într-o altă lume, unde timpul se scurge mult mai încet. Totul era dominat de calm și seninătate. Peste tot vedeam călugări și călugărițe adânciți în meditație, recitând încet o *mantră* pe care trebuiau să o repete, cu strictețe, timp de aproape două ore zilnic. Călugării erau îmbrăcați în *doti*, îmbrăcămintea tradițională indiană pe care o înfășoară în jurul corpului. Culoarea putea fi albă, dacă acela care o purta voia să se căsătorească după un anumit timp – sau portocalie, dacă, totuși, călugărul respectiv era *sannyasi*, adică a renunțat complet la viața materială și s-a hotărât să rămână necăsătorit pentru tot restul vieții. Un alt aspect distinctiv era faptul că toți bărbații erau rași în cap, lăsând să crească doar o suvită de păr la spate. Uta, una dintre călugărițe, m-a condus în camera mea, unde aveam să dorm noaptea următoare, după care m-a prezen-

tat unui bărbat pe care aveam să-l ajut să distribuie mâncare săracilor în Londra. În templu, fiecare are obligația să muncească sau să dea o mână de ajutor. Astfel, ei singuri, călugării, reușesc să producă marea majoritate a lucrurilor de care au nevoie în interior. Unii dintre ei lucrează în agricultură, alții în grădinărit, alții distribuie mâncare săracilor, iar femeile lucrează în bucătărie sau brodează haine pentru statuile zeităților pe care le schimbă zilnic.

Eu nu am făcut excepție, așa că am plecat cu un microbuz în Londra, să distribuim mâncare. Pe drum, întru în vorbă cu unul dintre călugări. Îmi răspunde calm atunci când îl întreb ceva, după care își continuă concentrat meditația, repetând întruna: *Hare Krishna, Hare Krishna, Krishna Krishna, Hare Hare, Hare Rama, Hare Rama, Rama Rama, Hare Hare*. Mă uit la el și mă gândesc că pare un om ca oricare altul care râde din suflet atunci când spun ceva amuzant, fără să aibă un aer grav sau de superioritate. Doar calmul și echilibrul interior îmi amintesc de faptul că e călugăr. Îl întreb dacă în România există un templu *Hare Krishna*, ca în majoritatea țărilor din Europa, dar îmi răspunde că nu. Nu sunt încă suficienți adepți ai acestei religii.

De 1728 mantră intru Gloria lui Dumnezeu

Numele oficial al acestei mișcări religioase este ISKON (*International Society for Krishna Consciousness*), popular cunoscută ca *Hare Krishna*. ISKON a fost fondată în 1966 de către A.C. Bhaktivedanta Swami Prabhupada care, urmând sfatul maestrului său spiritual, a plecat la New York pentru a răspândi sistemul filosofic vedic. Aici a reușit să adune o mulțime de adepți și astfel a întemeiat o nouă mișcare religioasă care are rădăcini adânci în tradiția hindusă.

De fapt, unii spun că filosofia *Hare Krishna* este același lucru cu cea hindusă, dar membrii acestei mișcări țin să se diferențieze prin aceea că-l consideră pe Krishna ca fiind *Personalitatea Supremă a lui Dumnezeu*, iar toate celelalte zeități hinduse, spun ei, sunt doar o altă manifestare a lui Krishna. De asemenea, consideră că toate religiile conțin o anumită parte de adevăr, în funcție de cât de pregătiți să înțeleagă sunt adepții acelei religii, în timp ce sistemul lor filosofic, cuprins în *Bhagavad-Gita*, oferă adevărul în întregime. Scopul principal al membrilor *Hare Krishna* este să-l mulțumească pe Dumnezeu și pentru asta cea mai bună metodă este să practice *bhakti-yoga*. De aceea, o foarte mare importanță pentru ei o are repetarea zilnică de 1.728 de ori a unei *mantră* prin care îl glorifică pe Dumnezeu.

Cu cât mă apropiam mai mult de templu, cu atât agitația orașului dispărea, făcând loc unui peisaj idilic. Cu câteva zile înainte, un prieten m-a invitat să petrec sfârșitul de săptămână într-un templu *Hare Krishna* din Watford, nu departe de Londra.

Camera zeităților

Ajungem în Londra, în Camden Town, în fața unui grup de oameni adunați acolo, pentru a mânca gratis. Deschidem ușa microbuzului și oamenii vin să ceară mâncare. Unii mănâncă acolo, alții cer la pachet, de multe ori și câte opt porții. Mai târziu aflăm că programul se numește *Food for Life* (Mâncare pentru viață) și a fost inițiat de Srila Prabhupada, fondatorul *Hare Krishna* care, văzând un câine și un copil luptându-se pentru niște resturi de mâncare, s-a hotărât să întreprindă ceva pentru a-i hrăni pe cei săraci.

Seara ne întoarcem la templu, dar nu pentru mult timp, pentru că trebuie să plecăm din nou la Londra, dar, de data asta, pentru alt motiv. În fiecare sâmbătă seara, membrii *Hare Krishna* se adună în centrul Londrei pentru a cânta și dansa. În drum spre Londra, în microbuz, bărbații stau în față, iar călugăritele, în spate. Astăzi nu pare să le deranjeze pe femei. Li se pare normal să fie așa. Fiecare repetă obsesiv aceeași *mantră*, în timp ce, pe fundal, ascultăm o casetă cu lecturi pe diferite teme religioase.

Ajungem în Londra și, timp de aproape două ore, îi urmărim pe Oxford Street sau alte artere din centru. Îmbrăcați tradițional, călugării atrag atenția trecătorilor care aplaudă, fac fotografii sau unii încep chiar să danseze. Am impresia că sunt la o petrecere românească, pentru că rar îți este dat să vezi, în Anglia, oameni dansând și cântând cu atâta pasiune. Ritmul muzicii devine tot mai alert și călugării parcă au intrat în transă. Deși sunt și câteva călugărite, ele stau mai retrase și se exteriorizează mai puțin.

Ne întoarcem la templu pe la ora 11 noaptea și toți se grăbesc să se culce, pentru că, a doua zi, urmează să ne sculăm la 4 dimineața pentru serviciul religios. Unii dintre ei se scolă la 2 sau 3 dimineața, să aibă mai mult timp să mediteze sau să studieze scripturile. A doua zi, serviciul religios a început la 4:30, în camera zeităților. Se numește așa, pentru că aici sunt ținute statuile zeităților, dintre care cea mai importantă e cea a lui Krishna. În partea opusă a camerei este statuia lui Srila Prabhupada, cel care a pus bazele acestei mișcări religioase care are foarte multe în comun cu tradiția hindusă. Serviciul religios începe cu cântece și dansuri ritualice, prin care cei prezenți salută aceste statui. Femeile și bărbații stau, din nou, separate, iar bărbații par a avea un statut superior. Când vine vorba de ritualuri, ei fac primul orice gest, după care sunt urmați de femei. Cu toții cântă în limba sanscrită și dansează, la început mai rezervat, după care din ce în ce mai frenetic. Ridică mâinile în aer și fața le este luminată. Din când în când, se opresc pentru diferite gesturi ritualice pe care eu nu le înțeleg. Totul pare învăluit de mister și încărcat cu o semnificație sacră. Totul a durat aproximativ o oră, după care cei prezenți au început să mediteze repetând aceleași cuvinte sacre pentru ei. Aceasta are o importanță deosebită pentru membrii *Hare Krishna* care consideră că progresul

spiritual depinde, în foarte mare măsură, de repetarea zilnică a aceleiași *mantră*, ceea ce are un efect purificator pentru suflet. Pe la ora șapte, după aproape două ore de meditație, începe a doua parte a serviciului religios care este, în mare, la fel cu prima: cântece și dansuri ritualice, doar că, acum, iau parte și cei care locuiesc în afara templului. După serviciul religios, cei prezenți s-au adunat să-l asculte pe unul dintre călugări, ținând o prelegere despre cum să renunți la dorințele materiale. Sfaturile lui par să fie de folos călugărilor, care ascultă cu atenție. Fiecare a trecut, probabil, prin aceleași experiențe descrise de cel care vorbește. Ce să faci dacă te îndrăgostesci? Și această idee pare să le însușească călugărilor un sentiment de vină. Deși, în afară de cei care au jurat să rămână celibatari pentru tot restul vieții, unii dintre ei se pot căsători, căsătoria este privită ca un act de slăbiciune. Unul dintre călugări mi-a explicat că fiecare dintre noi ne căsătorim pentru că avem nevoie de suport emoțional. Ei consideră că, dacă simți nevoia acestui suport din partea unei femei, înseamnă că relația lor cu Dumnezeu nu este foarte apropiată și atunci au greșit undeva. Uneori, căsătoria reprezintă singura lor alternativă pentru a avea relații sexuale. Relațiile sexuale sunt limitate doar în scopul procreării. Cel care vorbește îndreaptă discuția spre o altă temă. Ce să faci dacă te simți frustrat și ai impresia că nu progresezi deloc pe calea spirituală? De fapt, spune el, progresezi mereu, fără să realizezi asta. Chiar dacă te simți frustrat, în lumea materială sunt mai multe dezamăgiri decât aici, pe calea spirituală, pentru că, în lumea de afară vrei mereu mai mult și nu ești niciodată satisfăcut cu ce ai. Și pentru a trece peste momentele dificile, călugării sunt sfătuiți să se ajute unul pe altul și să vorbească despre ceea ce îi frământă, pentru că toți trec prin aceleași crize. Pe la ora 9, mergem într-o altă cameră pentru a lua masa. Fiecare ține o farfurie în mână și așteaptă să fie servit. După ce primim mâncarea, specialități vegetariene indiene pe care nu le-am mai încercat înainte, ne așezăm pe jos să mâncăm. Din nou, femeile stau în aceeași cameră cu bărbații, dar separat. Aproape toți mănâncă direct cu mâna, fără a avea nevoie de furculiță. În

cameră este o atmosferă solemnă, ca și cum ritualul de mai devreme s-ar fi prelungit în actul de a mânca. Cineva îmi explică că, de fapt, nu mănâncă ceva obișnuit, ci *Prasadam*, mâncare întâi oferită lui Dumnezeu și încărcată cu o valoare spirituală deosebită. Membrii *Hare Krishna* preferă să mănânce numai *Prasadam* și chiar evită ceva gătit de alte persoane, pentru că acel lucru ar putea fi contaminat de materialismul și energia negativă a persoanei care a preparat mâncarea.

Îmi este greu să accept anumite aspecte, atât de diferite și pe care le întâlnesc pentru prima dată, dar ceea ce mă intrigă sunt oamenii din templu. Par a fi niște persoane deosebite, cu totul diferite de ceea ce sunt obișnuit să întâlnesc în afară. Sunt foarte inteligenți și-ți răspund cu argumente bine construite la orice întrebări, sunt calmi și împăcați cu sine și par foarte fericiți. Mă întreb ce anume i-a determinat să accepte un stil de viață atât de strict și de auster și un astfel de sistem religios, cu totul diferit de tradiția creștină. Spre seară, intru în conversație cu Karlis Derits, care s-a autointitulat „călugăr independent”, în sensul că urmează stilul de viață al unui călugăr, fără să fie foarte strict în anumite privințe. Este din Letonia și, deși are 28 de ani, este cu totul diferit de băieții/bărbații de vârsta lui. Pare că a ajuns la un anumit echilibru interior, specific celor care au trecut prin multe în viață. Îmi răspunde sigur pe el la întrebări, fără a ezita și întotdeauna alege cuvintele cele mai potrivite pentru a exprima ceea ce vrea. Îmi spune că primul contact cu această religie l-a avut în România, la o reuniune a persoanelor care au ales un stil alternativ de viață. Acolo a întâlnit niște membri *Hare Krishna* din Germania, care l-au invitat la ei la templu. A fost atât de impresionat de ceea ce a văzut, că a devenit și el unul dintre ei. Cel mai bine ar descrie viața lui de dinainte de această experiență prin „suferință și căutarea cunoașterii”. În templul din Germania a descoperit ceea ce căuta. Filosofia *Hare Krishna* i s-a părut că răspunde nevoii lui de a cunoaște, pentru că este, după cum mi-a spus, „universală, logică, pură, completă și practică”.

Text și foto: Anca Motoianu

corespondentă Flacăra la Londra

În afara principiilor pe care trebuie să le respecte (să nu aibă relații sexuale în afara căsătoriei, să nu bea alcool, cafea sau ceai, să nu fumeze, să nu mănânce carne, să nu se drogheze și să nu practice jocuri de noroc), adepții trebuie să renunțe la mândrie.

www.tvr.ro

FORMULA 1

FI

cea mai veselă cursă din formula unu
CURSA DIN BRAZILIA

calificări sâmbătă

23 octombrie
ora 19:00

cursa duminică

24 octombrie
ora 20:00

Interlagos

Marele premiu
al Braziliei

Imaginea timpului tău

Iar TV-ul ține hangul. Cui?

Micul ecran face burta

o televiziune prizărită ar avea nevoie de cel puțin 1

Dintre cele 89 de stații TV care emit la această oră în România, abia 12-13 își dispută în forță o piață de publicitate estimată în 2003 la peste 100 milioane de euro. Restul se bate pe măruntș. Public, mai toate posturile se plâng de sărăcie, dar, paradoxal, un astfel de business înflorește în umbra intereselor de grup, fie de ordin economic, fie politic, sau mai degrabă amestecat.

Conform rapoartelor prezentate periodic de către presa de specialitate, aproape 80% din bugetele de difuzare a publicității consumate în România sunt absorbite de televiziuni. În 2000, 2001 și chiar în 2002, lucrurile au stat cam așa. Nici anul trecut lucrurile nu au stat foarte diferit, când s-a ajuns la o *recoltă* publicitară a televiziunilor estimată la circa 90 milioane de euro. Dar nesiguranța și marjele de eroare ale analiștilor vin din secretomania și miasmele mlaștinilor prin care pășesc grațios, cu contractele în brațe, patronii și departamentele de vânzări ale televiziunilor care ne desfată. Potrivit *Alfacont Mediawatch*, difuzarea reclamelor pe canalele clasice (TV, radio, presă scrisă) a adus canalelor media, în primele șase luni ale acestui an, un venit brut de aproape 900 milioane euro, calculat la nivel de *rate card*, adică la prețul nominal al spațiului publicitar antamat. Neîlmuririle vin tocmai datorită faptului că în cadrul venitului brut declarat s-au reflectat valorile la *rate card*, fără ca nimeni să poată cuantifica valoarea contractelor barter, a discounturilor acordate sau plăților de imagine, decontate la greu, post-factum. Este evident că valorile brute, mai ales în cazul televiziunilor, diferă mult față de situația reală, valorile nete fiind mult mai mici.

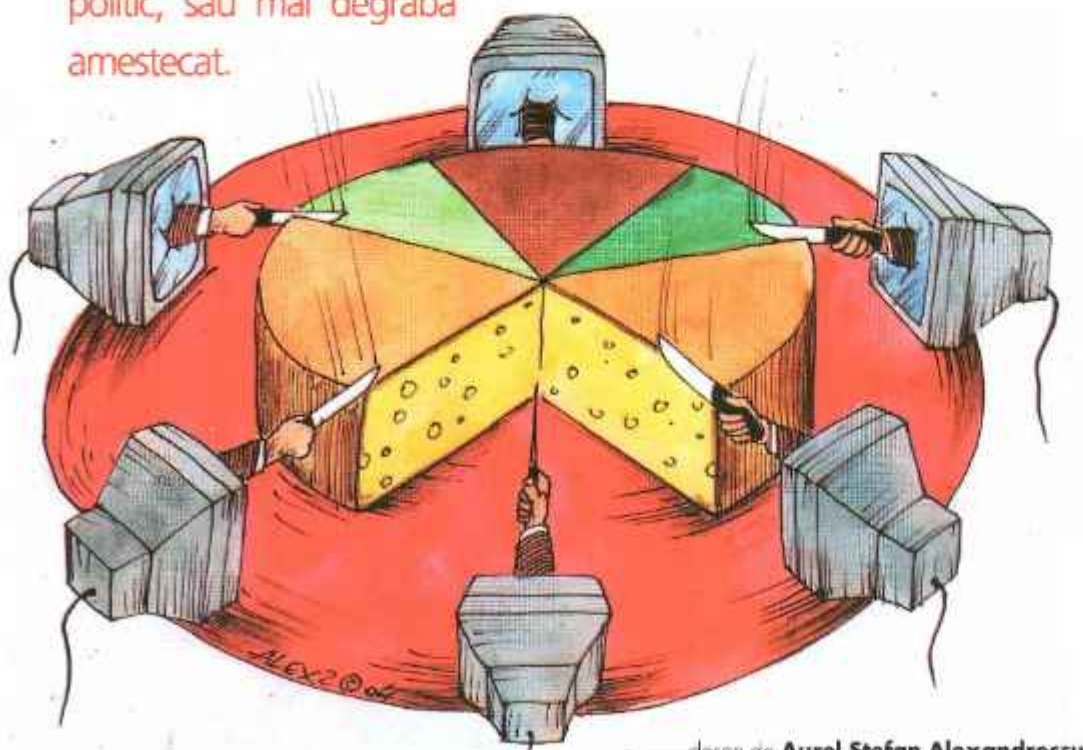
Oricum, un studiu recent al IMAS spune că valoarea reală a sponsorizărilor și contractelor publicitare nu a depășit decât cu puțin 125 milioane euro în decursul anului trecut. Cum era de așteptat, televiziunile au continuat să beneficieze de cele mai mari infuzii brute pentru difuzarea de publicitate versus presa tipărită și radiouri. Experții firmei de monitorizare *Alfacont Mediawatch* sunt de părere că piața brută de publicitate din România își păstrează aceeași tendință crescătoare din ultimii patru ani. Tot specialiștii *Alfacont Mediawatch* sunt de părere că ritmul de creștere al pieței brute a imprimat și pieței nete aceeași dinamică, însă în procent mai redus.

Piața de publicitate din România are o creștere constantă de la an la an, cu o medie de 15%. Comparativ cu aceeași perioadă a anului precedent, în primele șase luni din 2004 s-au difuzat cu 39% mai multe minute de publicitate și cu 30% mai multe spoturi publicitare, declara Marcel Străuț, Managing Partner în cadrul *Splendid Media*. Din punct de vedere al tipului de media, firma respectivă consideră că televiziunile au avut cea mai mare creștere (20%!), secundată de piața periodicelor, cu o creștere de până la 15%. Potrivit *Splendid Media*, în primul semestru al anului 2004, creșterea a fost dată, cu precădere, de creșterea naturală a prețurilor nete, în special de televiziune și de trecerea de la tranzacționarea spațiului publicitar din dolari în euro. Sporul a fost înregistrat și pe seama dezvoltării naturale a pieței, prin venirea și plecarea unor diverși clienți de publicitate.

Piața în fibrilație

Ar trebui să realizăm că am intrat de vreo trei ani într-o epocă în care totul în materie de televiziune, începând de la grila de conținut și până la strategiile globale de viitor, este dictat de obiceiurile consumatorului, de gospodine și televizomani. În bună parte, foștii clienți ai broadcasting-ului au devenit *telespectatori-hard*, care își mai țin uneori și de foame cu meniul TV. Tot așa, am intrat într-o eră în care votantul cu telecomanda ar avea un cuvânt greu de zis în fața urnelor și pe care toți investitorii în TV îi curtează și-i aburesc fără menajamente. Aici, subtilitățile manipulării, ale *prafului în ochi* și ale temenelelor de gașcă sunt inepuizabile.

Piața TV de la noi se reazăcă ca orice piață normală europeană, spunea într-un interviu,

desen de Aurel Ștefan Alexandrescu

mare mil. euro

Ca să supraviețuiască pe piața media,

mai an, Cristian Burci, un greu al publicității, al media și al business-ului TV, o piață a audiențelor bine stabilite. Să fi avut Burci dreptate?

Dacă ar fi să aruncăm o privire la ceea ce s-a întâmplat în 2003 pe piața TV și dacă am privi 2004 în perspectivă, nu se poate ignora zbulciul de facto. Și 2003, dar mai ales aceste luni scurse din 2004 ne-au făcut martorii unor evenimente de profil. Cu destule lansări nimerite și eșecuri bine cosmetizate, achiziții și fuziuni mai mult sau mai puțin absconse, piața TV a făcut pași semnificativi. Dacă pe piața radio, de răsunet au fost trecerea *Unipuls* în portofoliul *Romanian Investment and Development (RID)* și rebranding-ul acestuia ca *Star FM* sau dispariția *Radio Contact* și nașterea *Kiss FM*, în zona televiziunilor mișcările de trupe au avut altă amploare. Cu performanțe și bălbe, *B1TV* a aburcat cotele de piață, *Realitatea TV* a mai crescut în soarele unui acționariat volatil, au mai mișcat în adânc *Atomic TV* și *Etno TV*, a reînviat *OTV*, a dat din coate susținut *National TV*, s-au lansat *Pax TV*, *Telesport* și mai proaspătul canal *N24*; însuși *Tele 7 abc*, veteran al prefacerilor, a dat unele semne și zvăcniri de orgoliu. Moda și interesele (care poartă fesele!) au determinat noi regroupări strategice. Un nou imperiu media al sindicatelor *Petrom* face cărțile în politica unor posturi TV precum *Realitatea TV* și *Alpha TV*, precum și în cadrul altor binecuvântate canale media. Multe prefaceri au gust de brânză puturoasă, dar destul iubesc delicatesele! Mai mult, ar fi de remarcat că și în media din România a devenit evidentă tendința de specializare. Segmentele înguste par să preocupe din ce în ce mai mulți proprietari de instituții media cu dare de mână. *Antena 1* a anunțat ca iminentă lansarea altor trei canale (*Antena 2*, *3* și *4* – de știri, muzică și, respectiv, teleshopping), vreme în care grupul *MediaPro* și-a propus să seducă parte din cinefilii români prin canalul *ProCinema*.

Fenomenul este, de altfel, benefic pentru public, ca și pentru vânzătorii de spațiu duplicitar (pardon, publicitar). Se pune problema de ce se aglomerează piața când investițiile în publicitatea TV bat pasul pe loc? Când, de multe ori, stațiile de televiziune par să concureze aberant în a practica discounturi tot mai mici? Ar exista mai multe explicații, spun unele voci. Pe de o parte, piața este în creștere și alegerile sunt în bătaură. Pe lângă actorii

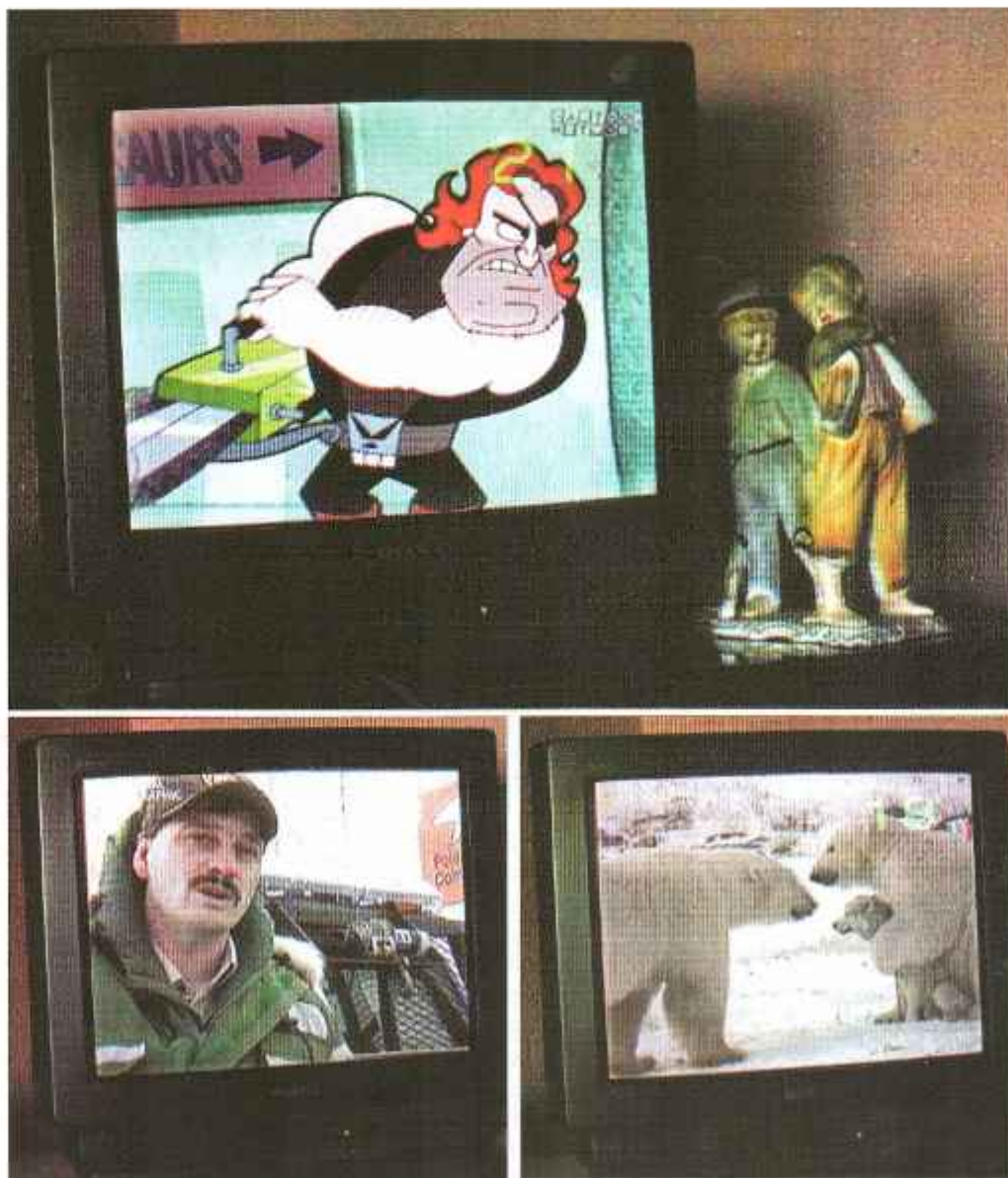
„consacrați” ai pieței TV din România, zgârie la ușă noi jucători care își fac loc cu coatele spre „tortul electoral”, de unde curg bani, vrând-nevrând.

Crește nasul posturilor de nișă

Nu există o definiție standard a televiziunilor mărunte. Ele au apărut și mai apar din considerente dintre cele mai diverse: dorință de profit și siguranță pe termen scurt și mediu, orgoliu, snobism, poftă de trafic de influență subliminală ori directă, polițe de achitat ori ambiții astfel refulate. Din ce trăiesc, practic,

televiziunile mici? Cele mai mari șanse le au, pare-se, televiziunile specializate, de nișă. În ultima perioadă, alături de „monștrii sacri” ai micului ecran românesc (*Pro TV*, *Antena 1*, *Prima* sau *Acasă TV*), au intrat în emisie mai mult de zece posturi de televiziune cu audiență națională. Alte câteva își fac încălzirea. Invariabil, toate aceste noi canale râvnesc la plăcinta caldă a advertiserilor, că s-or chema ei producători de bunuri, ofertanți de servicii sau partide puse pe ameliț electoratul.

Oricum am suci-o, televiziunea a devenit o modă în rândul businessmen-ilor de succes. Frații George, Viorel și răposatul Valentin

A trecut timpul televiziunilor generaliste

Pănescu au fost primii acum doi ani, lansând zgomotos B1TV. Alți frați, cunoscuți Ioan și Viorel Micula, au făcut pasul doi, investind enorm (peste 20 de milioane euro!) într-un post TV state-of-the-art, fără să atingă țintele inițial visate. Patronul alb-vișiniu, George Copos, pare să plănuiască și el inaugurarea unui studiului propriu TV. Mai lipsește omul de afaceri cu Steaua în frunte, Gigi Becali, care mai că s-ar jura să pună pe picioare o televiziune creștin-democrată. Un veteran al investițiilor start-up, Silviu Prigoană, a știut să lanseze posturi după posturi, eminate tematice. Chiar și Dan Diaconescu poate intra liniștit cu *Oglinda* sa TV în categoria „pedestrimii”. Ciudat este că toți, dar absolut toți, se arată satisfăcuți de posturile lor și au puterea să spună, fără să susțină cu cifre, că televiziunea lor este o afacere „pe plus”. Greu de crezut că toți, mai mari ori mai mici, fac cu adevărat față costurilor de operare ale unei stații TV de talie mică, ce flotează între 100.000 și 500.000 de dolari pe lună! Un calcul aritmetic elementar ar arăta că fiecărei televiziuni „de buzunar” i-ar fi necesari aproximativ un milion de euro venituri anuale, țintă greu de atins pentru posturile mici, beneficiare a 5-6% din piața globală de aproape 100 milioane anual! Oricum, specialiștii sunt de părere că timpul televiziunilor generaliste a trecut. După ce luni în șir au fost inaugurate cu mare pompă entități TV care râvneau declarat la gloria unor „veterani” precum ProTV sau Antena 1, se pare că a venit și timpul celor mai mici. Segregarea pieței TV a depășit deja așteptările, iar destule posturi specializate au început să capete valoare în ochii telespectatorilor agasați de neam-prostie și, implicit, în ochii firmelor care știu să plaseze calupurile publicitare în manieră profesionistă.

Audiența, mama amenințărilor

În opinia specialiștilor, televiziunea a crescut datorită faptului că încă este cel mai ieftin mediu, din punct de vedere al costului, pentru atingerea a 1.000 de persoane.

„În 2004, televiziunea va atinge un plafon maxim al investițiilor. Limitările și amenințările pentru piața de televiziune sunt: limita maximă a minutelor de publicitate pe oră permise de lege (acum se consumă o medie zilnică de 80% din acest spațiu) iar, ținând cont că tranzacționarea spațiului publicitar în televiziune se face în funcție de audiență,

amenințarea fiind scăderea audiențelor”, declară specialiștii *Splendid Media*.

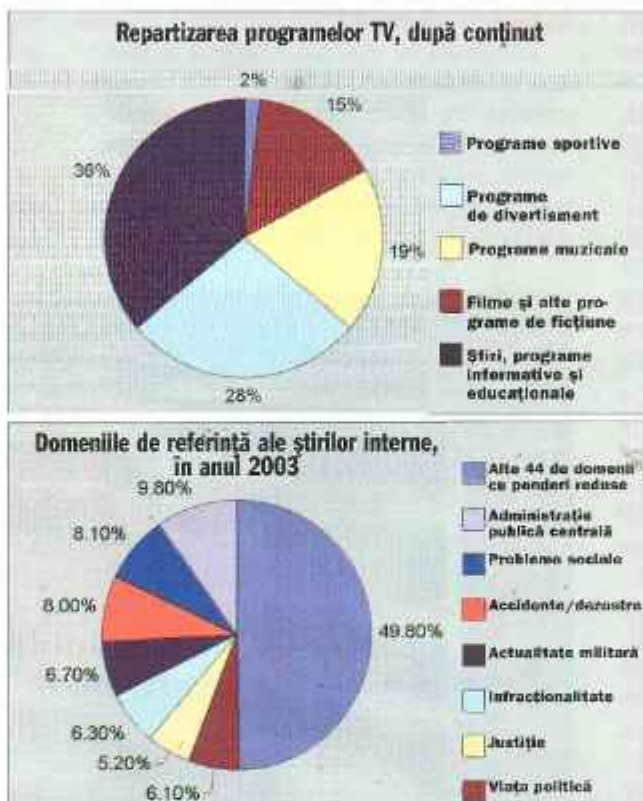
Care să fie însă pulsul telespectatorilor, al audienței? Un studiu efectuat de IMAS pentru Consiliul Național al Audiovizualului reflectă faptul că 7,8% din populația României nu se uită la televizor, iar din restul de 92,2%, care se uită la televizor, 43,5% sunt telespectatori numai ai posturilor românești. Studiul a fost realizat în perioada 1 aprilie – 8 mai 2004, pe un eșantion de 8.244 persoane cu vârsta de peste 15 ani și își vede concluziile în premieră

în revista *Flacăra*.

Dintre cei care se uită la televizor, 68% dintre respondenți au declarat că frecvența vizionării posturilor de televiziune este de 6-7 zile pe săptămână, iar 13% se uită 3-5 zile pe săptămână. Într-o zi obișnuită de lucru (de luni până vineri) media zilnică de vizionare este de 3,48 ore, orele de vârf fiind 19-23. La sfârșit de săptămână, media zilnică este de 4,63 ore, orele de vârf fiind 18-23. De remarcat caracterul regional al vizionării posturilor de televiziune, care în mod cert are legătură și cu aria de extindere a fiecărui post. Din totalul posturilor de televiziune, ce au licență emisă de CNA, numai 43% au distribuție la nivel național. De exemplu, TVR 1 este recepționat de 98,8% din populația care deține cel puțin un televizor, Pro TV – 75,7%, Antena 1 – 74,1%, Prima TV – 70,5%, TVR 2 – 70,3%, Acasă – 60,8%, Realitatea TV – 61,1% și B1 TV – 56,3%.

În București, cele mai vizionate posturi de televiziune sunt Antena 1 – 89,6%, Pro TV – 89,4%, Prima TV – 66,3%, TVR 1 – 59,1% și Acasă 28,5%. Cele mai mari posturi de televiziune, după venituri, sunt: Societatea Română de Televiziune (SRTV) (TVR 1, TVR 2, TVR Internațional și TVR Cultural), Media Pro (Pro TV, Pro TV Internațional, Acasă și Pro Cinema), Trustul Intact (Antena 1), JV Global Grup și Media Grup (Prima TV, Realitatea TV) și ABC Media (Național TV, Telesport). Potrivit IMAS, veniturile din publicitate ale SRTV reprezintă numai 15%, majoritatea veniturilor provenind din abonamente – 66%. În cazul posturilor de televiziune private, majoritatea veniturilor – peste 80% – provin din publicitate. Într-un clasament, funcție de veniturile din publicitate, SRTV ar fi al patrulea trust de televiziune!

Cele mai preferate genuri de programe ale telespectatorilor sunt: știrile (93%), emisiuni de divertisment (81%), filmele artistice (76%), programele muzicale (76%) și emisiunile umoristice (73%). Știrile politice, deși sunt cele mai difuzate în cadrul programelor de știri, nu sunt și preferatele telespectatorilor, 77% dintre aceștia preferând știri despre vreme, urmate de știrile cu caracter social – 57% și apoi cele politice – 54%. Subiectele despre viața politică sunt preferate, mai degrabă, în cadrul talk-show-urilor, de către 23% din populație.

Firma Alfacont Mediawatch monitorizează în mod constant piața de publicitate din România și include în veniturile brute orice reclamă, chiar și pe cele din cross-promotion. În cadrul investițiilor brute în publicitate nu a fost luat în calcul nici un discount.

Cine cheltuiește pentru publicitate TV

În primele trei luni din 2004, cele mai importante trei domenii, pentru care s-au investit în publicitate cei mai mulți bani, au fost reprezentate de: produsele de igienă și cosmetice (123 milioane de euro brut), băuturile alcoolice (80 milioane de euro brut) și băuturile nealcoolice (61 milioane de euro brut). În aceeași ierarhie mai apar produsele chimice pentru gospodărie, serviciile de telecomunicații (mobă, fixă), dulciurile (ciocolată, napolitane, jeleuri), medicamentele sau cafeaua. Pe de altă parte, în cadrul domeniului principal, reprezentat de „produsele de igienă și cosmetice”, se remarcă în primul rând categoria „șampon și balsam”, cu 34 milioane euro brut. În cadrul „băuturilor alcoolice”, care ocupă poziția a doua în rândul domeniilor principale, berea este cea mai importantă categorie, cu 50 milioane euro brut investiți, iar în cadrul băuturilor nealcoolice, sucurile acidulate sunt cea mai importantă categorie, cu 39 milioane euro brut investiți.

Text: Cristian Pavel

Foto: Octavian Tîbăr

TU ALEGI.
CHEIA E LA TINE.

REG.

TM

Daniel @ are hit! L-a făcut cu Liviu Guță. Copil nu are, că n-are cu cine să-l facă. Atunci când o prietenă a rugat-o să-i fie nașă de cununie, Daniela a pufnit: „Doar să dăm anunț la ziar, să-mi caut partener.” Deși până acum a botezat trei bebeluși, la nășit e nevoie musai de participare masculină. Iar asta, uite-o, nu e!

La 35 de ani, după ce a răzbit cu cap și sfârșit în jungia show-biz-ului autohton, ce și-ar mai dori Daniela? „Orice femeie își dorește la un moment dat un copil, o familie. Cred că ești cu adevărat împlinit atunci când ai un copil. Dar asta o să se întâmple atunci când voi întâlni bărbatul potrivit pentru mine. Încă îl caut.” În ciuda rezultatelor, asta nu e un domeniu în care Daniel@ să stea degeaba. După un divorț și câteva relații (reale sau presupuse, ușor mediatizate), ea declară acum că e ancorată într-o legătură oarecare, de trei ani și jumătate. „Nu e o relație despre care să pot vorbi. Nu face bine la imagine. De trei ani tot încercăm să ne despărțim și nu reușim.” Mult de lucru, și plăcut. Femeie puternică, independentă, temerară, Daniela știe să se bucure de trupul ei, pe care și-l cizează după gust și vremuri. N-a prețuit să-și umple de formă sânii și să-și

Viitor de aur

Daniel@are

expună în *Playboy*. N-a precupețit nici un efort și a deschis propria afacere, un coafor șic, accesibil oricărui buzunar. Se mândrește cu faptul că n-are un spate cu bani care să o propulseze. „Sunt o femeie cu afacere, cu pisic, cu câțel, cu mamă bolnavă. În dragoste sunt dificilă, îmi dau seama că sunt greu de suportat.”

Își tot dorește să-și dezvolte afacerea, rămânând tot în domeniul înfrumusețării corpului. „Oamenii trebuie să știe să se facă plăcuți. Nici eu nu sunt o mare frumusețe, nu sunt înaltă (1,64 m), nu sunt perfectă. Dar după 30 de ani, o

la un punct. De aceea n-aș accepta, așa cum s-a speculat la un moment dat, să-mi cunosc partenerul prin anunțuri sau e-mail-uri. Le mulțumesc celor care ar fi dorit să mă ia de nevastă, dar nu. Mă interesează omul, nu imaginea. Pe de altă parte, nici cu fertilizarea *in vitro* nu sunt de acord. Uită-te la mine, îmi place să fiu femeie! Dar nici n-au fost prea mulți bărbați în viața mea. Pentru că îl aleg cu grijă.” Care să fie secretul metodei „ăsta da, ăsta nu”? Iată că și în muzică, Daniela@ a știut să aleagă. După colaborarea cu Liviu Guță are, în sfârșit, hit. *De ce mă minți* a făcut mare succes și, în aceeași notă, urmează să apară albumul celor doi cântăreți. Nu maneliști. Nu iubiți. „Eu cu Liviu suntem ca frații. Datorz foarte mult colaborării cu el. A fost ideea lui să cântăm împreună. Dar să fie clar, piesa noastră nu e o manea, e o melodie grecească. Și pentru mine asta n-a fost un compromis, ci o provocare!”

Plină de provocări, viața Danielei. Sau de frământări, cât să suporte mizeriile din mediul artistic, de care e inevitabil să nu te lovești. Daniel@ știe să-și ascundă cu grijă loviturile din show-bizz (măcar că acum, de când cu Liviu, are din ce în ce mai mulți fani). Doar trupul nu și-l ascunde. Dacă ai o bucurie în plus, de ce să n-o împărtășești și celorlalți? Mai ales că există, totuși, un bărbat pe care Daniel@ îl admiră: Ion Iliescu. Nu pentru că ar fi președinte, ci pentru că este deștept, abil, diplomat. „Și pe mine inteligența mă incită!” Să ne imaginăm: oare care circumvoluțiune a Danielei l-ar incita mai mult pe Iliescu? Și, odată incitat, ar avea puterea să-și investească inteligența într-un bebeluș?

„Îmi plac bărbați inteligenți, bărbați împliniți profesional. Și, bineînțeles, să arate bine. Trebuie să am ce să aud, trebuie să am ce să învăț de la persoana respectivă. Că faci dragoste cât poți, dar după aceea mai trebuie să și vorbești. Asta e momentul cel mai delicat.”

femeie are o grămadă de atu-uri. Pe lângă fizicul pe care ai reușit să-l valorifici, ai experiență, știi ce vrei... * Frumusețea și tinerețea sunt trecătoare, nu trebuie să te bazezi exclusiv pe asta. Trebuie să știi să acționezi, spre binele tău. Nu să stai și să aștepți toată viața o minune dumnezeiască.” Sunt gândurile unui om obișnuit cu greul. Fetița care a avut grijă de mică de mămica ei, de 22 de ani bolnavă la pat, și-a dezvoltat filozofia care s-o ajute să răzbească. A înțeles mai târziu că feminitatea bine strunită, dezlănțuită la nevoie, aduce succes și admirație. „Îmi place să fiu excentrică, dar până

text: **Gia Iova**

foto: **RBA**

AMG

Auto Marcu's Grup S.A. **Concesionar Automobile Dacia si Renault**

S.C. AUTO MARCU'S GRUP S.A. este primul concesionar bi-marcă DACIA și RENAULT din România.

VÂNZĂRI:

În cel mai modern show-room din București puteți achiziționa:

- Autovehicule noi Dacia și Renault (autoturisme și utilitare) cu diverse modalități de plată: numerar, rate, leasing pentru persoane fizice sau juridice, acordând asistență pentru obținerea împrumuturilor.
- Autovehicule de ocazie Dacia, Renault, alte mărci.
- Piese schimb de origine Dacia și Renault prin magazinul propriu și agenți.
- Societatea noastră cumpără autovehicule rulate, contravaloarea acestora putându-se constitui în avans pentru achiziționarea unui autovehicul nou.

SERVICE:

Societatea deține ateliere de reparații ultra-moderne dotate cu echipamente de ultimă generație și personal specializat.

- Service mecanică Dacia
- Service mecanică Renault
- Service alte mărci (Daewoo, etc.)
- Service caroserie (tinichigerie, vopsitorie)
- Reparații în garanție pentru autovehicule Dacia și Renault.
- Inspecții Tehnice Periodice
- Platforme de depanare și tractare cu program non-stop.

* Se utilizează numai piese de origine procurate direct de la producător la cele mai mici prețuri.

* Tarifele practicate pentru ora de manoperă sunt fără concurență.

* Relațiile contractuale cu principalele societăți de asigurare permit decontarea directă în cel mai scurt timp a costurilor reparațiilor efectuate.

* Se pot încheia contracte foarte avantajoase de service pentru parcurile de mașini, acestea având prioritate în introducerea în lucru.

Adresa: Șos. Pantelimon Nr. 450 Sector 2 București

Tel/Fax : 021/2553345 ***** 021/2557336

E-mail : office@amg.ro Web-site: www.amg.ro

DACIA:

Tel/fax: 021/2550977

Vanzari.Dacia@amg.ro

RENAULT:

Tel/fax: 021/2556469

Vanzari.Renault@amg.ro

Tudor Călin Zorojanu

Reperul tragediei

Când teroriștii au deturnat avioane civile și s-au năpustit cu ele asupra unor clădiri, ucigând populația unui mic oraș, am fost îngroziți, indignați și uluiți. La scurt timp, noi, cei care trăim așternând cuvinte pe hârtie, ne-am amintit întrebarea: „Se mai poate scrie poezie după Auschwitz?” Când au murit 129 de ostatici în teatrul moscovit, uciși nu de către teroriști, ci chiar de către forțele de ordine, am fost șocați, dar „pielea” sufletelor noastre parcă-parcă începuse să se tăbăcească un pic. În fine, când alți nebuni au aruncat în aer trenuri în gările madrilene, asasinând semenii aparținând uneia dintre cele mai amărâte categorii sociale – navetiștii – eram deja „întăriți” în contemplarea noastră. Mănoși, firește, tulburați, firește, dar greu să mai fim impresionați profund. Nu puțini au fost cei care s-au mulțumit să ridice din umeri: „Nu vezi că a înnebunit lumea?”, văzându-și apoi de treburi. Doar pentru ziaristi „treburile” înseamnă, iată, din ce în ce mai mult, contorizarea morților, clasamente macabre, istorii întunecate, sânge, mizerie, durere.

Durere.

Ce poți să simți, să gândești și mai ales să scrii atunci când sunt uciși copii? Nu doi, nu zece, nu cincizeci – ci sute! Nu accidental, nici pe negândite – ci după un coșmar de două zile, în urma cărui, pe drept cuvânt, și un adult supraviețuitor ar putea rămâne marcat pe restul vieții. Nu într-o peșteră uitată de oameni și Dumnezeu, ci sub privirile unei întregi planete, prin intermediul camerelor TV, și după ce, vreme de 48 de ore, minți luminate s-au socotit și s-au răs-socotit cum să procedeze ca să evite un carnagiu, mai ales că precedente, vail, existau.

Aș vrea să vă propun un exercițiu pentru care, stimați cititori, s-ar putea chiar să mă înjurați, dar cred că este un rău necesar. Alegeți, din revista noastră sau de oriunde altundeva doriți, o fotografie din zilele în-sângerate ale Beslanului. Așezați-o în fața dv., pe masă, priviți-o câteva secunde, apoi roștiți cu voce tare: „**alegerile preliminare din PSD**”. Eventual de două-trei ori la rând. Mai priviți puțin imaginea și spuneți tare: „**inaugurarea**

noului sediu al Senatului” (se pronunță mai greu, dar nu trebuie să vă grăbiți). Puteți să faceți și altfel: luați un ziar oarecare, din orice zi, și citiți cu voce tare titlurile de pe prima pagină, cu fotografia de la Beslan pe masă: „**Cupa mondială de pescuit la crap**”; „**Iliescu, agresat!**”; „**Programul de guvernare al Alianței, dezvăluit de Videanu**”. Cred că e suficient, nu vreau să mă urăți de-a binelea.

În fața tragediei, toate așa-zisele noastre probleme își dezvăluie, impudic, lipsa de substanță. Cea mai mare durere posibilă, cea a mamei care își pierde copilul, și încă în circumstanțe cumplite, este și trebuie să fie un reper absolut al existențelor noastre.

„Se mai poate scrie după Beslan?” este o întrebare retorică. Există, în lumea asta, zeci de milioane de oameni care nu știu să facă altceva, cât de cât bine, decât să scrie. Și apoi, da, chiar despre uciderea copiilor trebuie scris, fără opreliște, până se vor termina toate unelele de scris. Sau până se vor termina crimele. Sunt însă aproape sigur că primul dintre aceste două finaluri este mai aproape...

La scaune noi...

Aniversarea a 140 de ani de la adoptarea, în România, a sistemului parlamentar bicameral, implicit de la crearea Senatului, a fost marcată, între altele, de inaugurarea noului sediu al instituției, în Palatul Parlamentului. Astfel, cele două Camere se află din nou în aceeași clădire. E interesant de știut ce se va alege de fostul CC. Noua aulă a Senatului este o bijuterie la propriu și la figurat, cu ornamente poleite în aur, o cupolă transparentă, ceas elvețian sincronizat prin satelit cu Ora Universală, dar și fotolii mult mai comode. Pentru elaborat legi – la ce vă gândeați!?

Aproape uitat...

... în urma tragediei de la Beslan, Irakul continuă să-și ia, zilnic, sinistru rație de victime. În imagine, scena exploziei din 17 septembrie, în centrul Bagdadului, atentat care a vizat chiar un convoi de Poliție. În același timp, continuă luările de ostatici de toate naționalitățile și executarea celor mai mulți dintre aceștia, iar Statele Unite au atras atenția că este posibil un război civil în toată regula. Peste toate, a căzut năprasnică prima declarație anti-americană făcută de la cel mai înalt nivel: secretarul general ONU, Kofi Annan, a apreciat drept „ilegală” intervenția SUA în Irak.

Școala democrației

Refugiații afgani care trăiesc în tabăra de la Jalozi, în Pakistan, ascultă cuminiți discursurile reprezentanților Organizației Internaționale pentru Migrație, care încearcă să le explice cum devine cazul cu alegerile libere. Mai mult de un milion de afgani exilați în Pakistan și Iran urmau să participe la primul scrutin prezidențial direct, existând speranța (timidă) că acesta ar putea însemna un pas important pe calea normalizării situației în regiune.

A trecut pericolul?

Guvernul de la Seul a anunțat că va aboli Legea de securitate care a fost adoptată, cu jumătate de secol în urmă, pentru a lupta împotriva comunismului. Reacția populației a fost vehementă: mii de veterani sud-coreeni au participat la un miting anti-guvernamental, protestând față de această intenție. Motivul – simplu: ei nu cred că a trecut pericolul și vigilența poate descrește.

Lumea întreagă și-a ținut răsufierea, la mijlocul lunii septembrie, atunci când s-a anunțat că, în Coreea de Nord, aproape de granița cu China, a avut loc o deflagrație despre care se credea că ar putea fi de natură nucleară. Statele Unite au fost primele care au infirmat zvonul. Ulterior, s-a ajuns la concluzia că a fost vorba de o banală explozie declanșată în cadrul lucrărilor la viitorul baraj hidroenergetic din zona Samsu.

Basil Ștefan

Cernobîlstroe

După aproape șapte ani în care s-au bifat 24 de runde de negocieri fără a se ajunge la o înțelegere, guvernul român a făcut, la începutul acestei toamne, ceea ce ar fi trebuit să facă, poate, mai demult: a recurs unilateral la sesizarea Curții Internaționale de Justiție în problema delimitării platoului continental și a zonelor economice exclusive ale României și Ucrainei la Marea Neagră. Pasul era necesar pentru că, și răbdare de ingeri să fi avut, negociatorii și guvernanții români tot nu ar mai fi putut rezista tacticii de tergiversare și veritabilului război al nervilor la care Ucraina a recurs pentru a bloca, de fapt, o elucidare rezonabilă a acestei probleme, în cadru bilateral, așa cum stipulează tratatul politic de bază româno-ucrainean, semnat în 1997. Ca observator de la distanță al acestui cvasiinterminabil proces de negocieri am fost deseori tentat, în acest colț de pagină, să-l parafrazez pe Cicero, titrând, retoric: *quousque tandem abutere, Ucraina, patientiam nostram?* M-am abținut doar în virtutea dictonului – și speranței – că „tot ceea ce durează mult iese bine”. În cele din urmă a reieșit însă că Ucraina avea față de România pretenții mai mari chiar decât fosta Uniune Sovietică din timpul comunismului, menținând la negocieri o poziție maximalistă, intransigentă, care excludea orice compromis rezonabil. Din acest motiv, nici opinia potrivit

căreia această problemă ar fi putut fi rezolvată mai bine „la pachet”, în cadrul Tratatului de bună vecinătate semnat în 1997, nu mă convinge. Este mult mai probabil că, în cazul unei asemenea abordări „la pachet”, nu am fi avut un tratat de bază cu Ucraina nici până în ziua de azi, situație în care integrarea euro-atlantică a României ar fi putut fi pusă sub semnul întrebării. De aceea, varianta apelului la Curtea Internațională de Justiție este preferabilă, cu atât mai mult cu cât verdictele acesteia sunt în afara oricărei suspiciuni, iar România este în drept și are toate motivele să aștepte o soluție favorabilă poziției și intereselor sale. Insula Șerpilor, nedisponând de izvoare de apă potabilă și resurse de hrană, nu a avut niciodată o populație și o viață economică proprie. Din acest motiv, nu poate fi considerată teritoriu, fiind ceea ce dreptul internațional numește o stâncă. Or, o stâncă nu are drept la platou continental și zonă economică exclusivă. Poate de aceea a și fost cedată (aș zice: donată) atât de ușor Insula Șerpilor, pe baza unui simplu act birocratic, niciodată ratificat, de către regimul comunist de la București, la cererea lui Stalin. Și poate de aceea România nici nu a cerut retrocedarea ei. În loc să onoreze oferta de compromis cuprinsă implicit în această atitudine, Kievul a depus eforturi pentru a obține recunoașterea stâncii drept teritoriu cu drept

Nu ne vindem Spania!

Românii nu dețin monopolul luptei împotriva privatizării, nici pe cel al modei de a bloca drumurile! La Sevilla, o autostradă a fost ocupată de muncitorii portuari, aflați în grevă pentru a se opune intenției ca șantierele navale aflate în proprietatea statului să fie privatizate. Mai mult, așa cum se vede, manifestările au fost destul de inflamante.

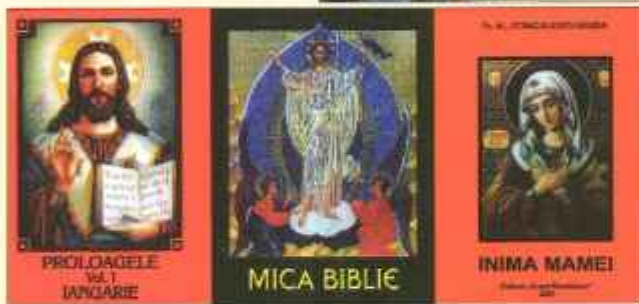

la platou continental – platou care ar fi de mii de ori mai mare decât insula însăși! Unele dintre aceste eforturi sunt de-a dreptul ilare, ca recenta decizie de a înființa acolo nici mai mult nici mai puțin decât o... bancă. O bancă pentru șerpi? Pare mai mult o glumă. Dar, firește, oamenii lui Kucima au în vedere cu totul altfel de reptile decât șerpii identitari – crocodilii evaziunii fiscale, balaurii mafiei spălării de bani etc. Bref, obsedați de hidrocarburile identificate în jurul Insulei Șerpilor, guvernanții de la Kiev sunt în stare de orice. Ca și în cazul crimei ecologice numite canalul Bistroe – pe care laș numi mai degrabă Cernobîlstroe – Ucraina dorește parcă să demonstreze că puțin îi pasă de legile, normele, principiile morale care guvernează, sau ar trebui să guverneze lumea, relațiile dintre state civilizate.

Ceea ce intrigă cel mai mult în atitudinea regimului Kucima este faptul că, după toate indicile, acesta nu pare a fi luat act de faptul că România nu mai este, ca stat membru al NATO și în curând și al Uniunii Europene, acea țară cu care Stalin și urmașii lui puteau face ce vor. Și că frontierele României sunt frontieră estică a NATO și, în curând, și a Europei. Sau poate că șicanele Kievului se datorează tocmai conștientizării acestei situații cu totul noi?

Frumos e în septembrie, la **SIMEZA...**

...mai ales când acolo își expune lucrările Corneliu Petrescu, al cărui har este egalat doar de modestia și delicatetea sa. Luna trecută el ne-a oferit o oază de frumusețe și lumină, în care am poposit cu înăntare și cu emoție, uitând pentru o clipă tot ce urăște realitatea înconjurătoare. Cel care am trecut pragul expoziției retrospective am descoperit și redescoperit minifice tablouri create în tehnica specială a picturii-colaj, un meșteșug pe care Corneliu Petrescu l-a transformat în artă. Creațiile sale îndelung elaborate, cu o minuțiozitate de orfèvre, fascinante totuși prin simplitatea și limpezimea lor de cristal, sunt ferestre deschise spre un spațiu protector și tandru, inspiră noblețe și multă sensibilitate, îndeamnă la visare și la bunătate.

Din **Malovăț** la **Sydney**

Parohia Malovăț, din județul Mehedinți, desfășoară, încă din 1990, o intensă activitate editorială, chiar dacă tirajele cărților sunt sever limitate din cauza – ați ghicit! – insuficienței fondurilor. „Satul nu vrea să moară, iar Biserica și intelectualii pot să facă ceva pentru supraviețuirea lui”, spune preotul Al. Stănculescu-Bârda în mesajul adresat redacției noastre. Ne face plăcere să semnalăm ultimele apariții editoriale datorate osârdiei unor astfel de oameni: *Prologele*, vol. I, Editura Parohiei Malovăț – o reeditare a vieților sfinților; *Mica Biblie*, la aceeași editură – care a fost distribuită gratuit tuturor familiilor din parohie; *Inima mamei*, de pr. Al. Stănculescu-Bârda, Editura Cuget Românesc – proze scurte dedicate femeii, volum care a câștigat locul doi la un concurs tematic inițiat de Ioan Miclău, român din... Sydney.

Pseudo omagial

Cu sprijinul Editurii A.M.Press, graficianul Marian Avramescu a publicat *Cum mă vezi și cum te văd*, un volum cum rar se tipărește pe vreun meridian. O carte masivă, uriașă, prezentată într-un mod original, într-o casetă care se deschide ca o cutie de bijuterii – și cuprinzând exclusiv portrete caricaturale ale unor VIP-uri din diferite domenii, însoțite de texte semnate de acestea. Calitatea desenelor vă lăsăm s-o apreciați singuri, în schimb trebuie să subliniem faptul că forma de prezentare a acestei adevărate cărți de artă ascunde o trimitere ironică la fostele (?) volume omagiale...

Fidelitate

Patruzeci și cinci de ani în același loc de muncă nu este puțin lucru! Este cazul colegului nostru Alexandru Păsărin, vicepreședinte al SC Publicațiile Flacăra SA și Director al publicațiilor de divertisment editate de societate. Specialist în reviste color, este unul dintre

fondatorii *Almanahului Flacăra*, în 1969, și a lucrat la *Flacăra* ilustrată până în 1975. De atunci, numele Păsărin este legat de cel al revistei *Rebus*, cu toți „copiii” acesteia (*Rebusache*, *Rebus Bis*, *Almanahul Rebus* etc.). Suntem siguri că publicațiile trustului *Flacăra* mai au mult de primit din talentul și efortul lui Alexandru Păsărin și îi urăm acestuia, din inimă, *La mulți ani!*

Istoria în imagini

La Centrul Internațional de Fotografie din New York s-a deschis, la mijlocul lui septembrie, expoziția *Privind VIAȚA*, incluzând sute de imagini cu caracter istoric, printre care această lucrare a fotografului Paul Schutzer. Scena reprezintă uriașa mulțime care se pregătea să asculte, la 28 august 1963, discursul intitulat *Am un vis* al reverendului Martin Luther King Jr. Nimeni dintre cei prezenți nu avea cum să știe că liderul spiritual al negrilor din Statele Unite mai avea puțin de trăit înainte de a fi ucis.

Mai bine mai târziu...

În 1966, arhitectul spaniol Joel Utzon a abandonat proiectul decorării Salonului de recepție al Operei din Sydney, urmare a neînțelegerilor cu

administrația privitor la costurile lucrării. Recent, Salonul nu numai că a fost remodelat conform ideilor artistului, dar a fost rebotezat *Camera Utzon*. În această imagine din 2003, directorul Operei, Norman Gillespie, admiră, alături de arhitect, tapiseria de 14 metri care a costat 3,2 milioane de dolari.

APE MINERALE NATURALE

Apa. Este lichidul de care nu te poți lipsi. Apa Bucovina este o apă minerală naturală extrasă din adâncul munților Bucovinei.

Conținutul ei de minerale este echilibrat, fiind dozat pentru a asigura un produs sănătos și un gust excelent. Consumul de apă minerală naturală Bucovina reprezintă o certitudine a sănătății fiecăruia, fiind ideală pentru consumul zilnic.

 BUCOVINA[®]
www.apabucovina.ro

Garfield

"Garfield, the Movie" - SUA, 2004 - 83 minute ▶▶▶▶▶
Distribuit de: INTERCOMFILM ROMANIA

Istoria acestui cel mai cunoscut, leneș și simpatic motan din lume începe în anul 1978, atunci când, în câteva zile, apar niște „benzi desenate” semnate de **JIM DAVIS**: după numai cinci ani, ele își impun existența în peste

2.000 de publicații...! (eroul pisicesc este înregistrat chiar în *Cartea Recordurilor (GUINNESS BOOK)*, iar păpușile reprezentându-l și având ventuze pe lăbuțe - pentru a fi aplicate pe luneta automobilului - fac să crească spargerile autoturismelor - NU pentru a se fura valori și aparate de radio, ci doar pentru a sustrage... **păpușa în cauză!**)...

În delicioasa comedie de care ne ocupăm aici, eroul GARFIELD este **unicul „interpret”**

Horia Pătrașcu

realizat **pe calculator** (din restul distribuției fac parte oameni vii, actori cunoscuți, dar și personaje REALE, precum 35 de câini, 15 pisici, 3 șoareci dresați... etc.). Cu atât mai mare este contribuția lui **CHRIS BAILEY** (supervizorul efectelor de animație), într-un astfel de film, în care - de pildă! - urmărind botșorul unui câțel **ce vorbește**, și atent fiind la mișcarea buzelor sale... remarcă, uluit, că tipul chiar pronunță în limba engleză! Dar astea sunt fleacuri... (care au necesitat însă **ani buni de muncă!**). Un film isteț și reconfortant, în care slagăre moderne dansate de Garfield fac sala să se zguduie de răs... în sfârșit, un film despre **PRIETENIE** (sector în care, de cele mai multe ori, oamenii se dovedesc a fi cu totul derizorii... **față de necuvântătoare!**). ■

Regele Arthur

"King Arthur" - SUA, 2004 - 130 minute ▶▶
Distribuit de: GLOB COM MEDIA

Încep aceste rânduri cu numele producătorului: **JERRY BRUCKHEIMER**, pe care **vă rog să-l rețineți! De ce?! Pentru** simplul motiv că, până acum, filmele sale au adus încasări de peste **13,5 miliarde dolari**, de pe tot globul! (ceea ce ar însemna costul a circa trei nave spațiale lansate, șnur, de către americani). Are, oare, importanță, faptul că un producător anume a strâns o astfel de avere, datorită **POFTEI** spectatorilor de a mesteca (în afara altui produs, ce le stă mai la îndemână...!), **peliculă pe pâine?! NU ARE**, stimați sinceri și naivi prieteni...! Atunci - ce naiba are importanță?! (**vă veți întreba**). Păi, **uite ce are**: domnul **J.B.** - așezat lejer pe maldărul său de bani - face un film (folosind o echipă colosală, adică un regizor de renume, câțiva actori onorabili, o imagine și muzică de zile mari - a se vedea superba secvență a **bătăliei de pe gheață!**) - gestionând filmări spectaculoase, cu **gâmf, zbang, hârști, iauuu** etc. etc. - încercând să demonstreze - **CE?! Că una dintre Marile Legende ale Omenirii (în acest caz legenda Regelui Arthur și a Cavalerilor Mesei Rotunde) este un FALS!** Și că el, același **J.B.**, deține adevărul adevărat - adică acela că eroul este **real**, iar „aventura” sa ar fi avut loc cu... **multe**

secole înainte! Din acest moment (adică din capul locului), lucrurile se complică: acțiunea este plasată în Bretania, parțial cucerită de trupele romane (apar și saxoni, ba chiar se fac trimiteri la un soi de posibil imperiu rusesc - ?! - aflat pe undeva prin Asia...?!). Cu alte cuvinte - **celebru rege Arthur este contemporan cu Imperiul Roman...!**

În sfârșit: să zicem că asta ar fi o **licență**, admitem! Dar ce are comun Imperiul Roman de Apus (care a dispărut odată cu ODOACRU în jurul anilor 500 d.Hr. - conform tuturor dicționarelor lumii), cu... **PAPA de la ROMA** - pomenit des în film drept factor esențial în criminala desfășurare a acțiunii! - atunci când catolicii au apărut **mult mai târziu**, către anul 1000, din pricina „marii schisme”?! ■

Poate mă veți întreba: „Ei, și care-i problema?!” Păi, este: domnul BRUCKHEIMER bani gălă (folosind costume, recuzite și decoruri „**à la Gladiatorul!**”), bagă și discrete și periculoase șopârle împotriva lumii creștine în genere, și a catolicismului în special... (vezi ahamite replici din final - **n.a.**). **Cui folosesc...?!**

Cu atât mai mult cu cât „legendarii” eroi ai acestei pelicule imbecile - aflați, repet, la început de Ev Mediu - poartă haine **cusute la mașină**, sunt plini pe mușchi de **tatuaje albastre sofisticate**, iar luptătoarelor li s-au confecționat costume speciale... încât **să li se vadă buricul!**

Adică telea (ce să mai vorbim?!): „**TOP SEXY - 2004**”...! ■

Oops! Am încurcat borcanele!

"Crime Spree" - SUA, 2004 - 99 minute
Distribuit de: NEW FILMS ROMANIA

Întrucât atât COMEDIA (cât-cât) și POLICIERUL clasice și de tip american au cam sucombat în ultimii ani - îngropându-se până-n gât în vulgaritate, schematism, sex și repetarea până la greață a unor aceleași scene de violență! - se pare că producătorii de peste Ocean s-au hotărât să salveze aceste două genuri atât de populare căutând să împace, cum s-ar zice, și capra și varza...! Adică „au preluat” din Europa (și mai ales din Franța!), acea tendință de a realiza COMEDII POLIȚISTE **hejose**, bazate pe o poveste cât de cât LOGICĂ și pe care absolut toți eroii - extrem de simpatici, de altfel! - să fie cel puțin prostănaci, dacă nu **de-a dreptul imbecili...** Și, iată, vine acest domn **BRAD MIRMAN** (scriitor, scenarist și regizor), care aduce pe ecran povestea unor hoți francezi scrântiți cărora li se propune să efectueze un

„jaf perfect” taman la... Chicago: unde bieții oameni, din greșeală, dau lovitura în locuința **șefului mafiei din urbe...** De aici - încurcăturile: spărgătorii nu mai știu cum să părăsească America, iar mafioții cum să pună mâna pe ei (spre ai transforma, probabil, în pastă de dinți...!).

Distribuția filmului este impresionantă: **GÉRARD DEPARDIEU** (o emblemă a cinematografiei franceze contemporane), **KIEFER SUTHERLAND**, sau **HARVEY KEITEL** (neuitatul „anchetator” din *Cazul Furtwängler*) fiind numai câțiva. Remarcabilă, totodată, apariția într-un rol principal a lui **JOHNNY HALLYDAY** - fostul rocker al anilor '60!

"The Terminal" - SUA, 2004 - 128 minute
Distribuit de: RO IMAGE - 2000

Derutant și oarecum bizar acest ultim film (comedie?!), semnat de celebrul **STEVEN SPIELBERG**!... Păi, ia să vedem:

Aeroportul J.F. Kennedy, din New York - unul dintre cele mai mari aeroporturi ale lumii - verificat la sânge prin sute de mijloace video-electronice împotriva pătrunderii unor posibili teroriști... (un grup de turiști chinezi dând buzna către ieșirea pe pistă este remarcat imediat pe unul dintre ecrane: „Ai mai văzut asiatici fără a purta la gât un aparat de fotografiat...?”) Și sunt imediat umflați de poliția aeroportului, **chestie nostimă - n.a.** Sosește însă, iată, eroul: **VIKTOR** (venit din **KRAKOZIA**, o țară desigur imaginară - aluzie însă stranie la **CECENIA**), care **nu vorbește decât limba rusă (!?)**, hotărât să cunoască, în sfârșit, **America...** având asupra sa doar un „ghid de conversație” și câteva conserve alimentare; nenorocirea face ca în timpul zborului, în țara sa (fostă componentă a „relativ decedatei” Uniuni Sovietice),

Terminalul

să fi avut loc o **lovitură de stat teroristă**, astfel încât - până la lămurirea situației de acolo - pașaportul său **nu mai este valabil!** Și acum, începe băciul... Viktor nu poate fi nici admis în State, dar nici trimis înapoi; pentru clarificarea stării sale de fapt este interogată de câțiva ofițeri superiori ai marelui aeroport: ei bine, stimați spectatori, aceștia îl interoghează timp de 20 de minute (**pe film - n.a.**), fără a înțelege că sămanul **nu cunoaște decât rusă...**, sau, fără a încerca măcar să găsească un translator...! Apoi îl închid, peste noapte, într-o sală de așteptare mai mare decât aeroportul Băneasa... unde Viktor, spre a se putea odihni, sparge niște bănci producând un zgomot infernal... (firește - însă - nimeni nu aude nimic! **Pe aeroportul Kennedy!**)

Dar nu numai: a doua zi, e luat din nou la întrebări, practic de aceeași echipă de anchetatori... (printre care, nu vom ști de ce, se află mai mulți negri!) - care, tot în mod surprinzător, nu înțeleg că omul **habar n-are de engleză...** (în derularea scenariului, faptul este absolut penibil! -

n.a.). Ce urmează? Păi, ce să urmeze: numitul Viktor este „internat” de fapt în terminalul aeroportului... (care e un fel de oraș, în Marele oraș)... zace aici **nu doar săptămâni**, dar chiar și luni... învață limba engleză - ba cu „ghidul”, ba cu replicile înțeleghătoare ale unei stewardese de care se îndrăgostește instantaneu, iar ea, recprocă... și, uite-așa, **VIKTOR DESCOPERĂ AMERICA!**... Filmul devine nostim (mai ales în a doua sa jumătate când mai uți, dracului, de licențele și calambururile gratuite din prima sa parte), datorită remarcabilei sale distribuții: **TOM HANKS**, sensibil, singuratic, rafinat și adorabil ca întotdeauna - și **CATHERINE ZETA JONES** (soția lui **Michael Douglas**, pentru cei dornici de informații colorate): frumoasă, caldă, provocatoare.

Totuși, mă întreb: **ce-o fi fost în mintea lui Spielberg?** Un subiect ca ăsta se putea consuma oriunde - devenind poate chiar mai credibil - DE CE a ales aeroportul din New York pentru a face bășcălie...? DE CE eroii săi provin dintr-un fost stat sovietic, acuzat de terorism? Iată și o declarație de presă a domniei sale, apropos de acest ultim film al său: „Am vrut să fac un film care să te facă să râzi, să plângi și să gândești pozitiv despre lumea de azi!” Stau și mă întreb: ori acest genial „magician” al cinematografiei contemporane, coplesit poate de succes și onoruri!, a uitat de proprii săi spectatori - ori asistăm, neputincioși, la un tragic început de... **senilitate artistică?** ■

Băncile se apropie de

Băncile din România oferă servicii și produse bancare din ce în ce mai diversificate. Românii care unei bănci caută, cu siguranță, să obțină dobânda cea mai mare din piață și comisioanele de reț. Caută cele mai avantajoase condiții de creditare. Perioada îndelungată de rambursare și rata m adus și o veste bună. Banca Națională a României a redus rata dobânzii de referință la

Retail-ul, o prioritate pentru băncile din România

„Să ții banii la saltea” a rămas doar o simplă vorbă printre românii de rând. Puțini sunt cei care, în ultima vreme, nu au intrat în contact cu o instituție bancară. Și asta, nu pentru a admira luxul din interiorul clădirilor ci pentru a beneficia de serviciile și produsele oferite de acestea. Românii au căzut la pace cu sectorul în cauză și privesc băncile ca pe reali parteneri de încredere. Economii și le plasează în depozite pe termen, în lei sau în valută. Conform datelor publicate de Banca Națională a României (BNR), la jumătatea anului peste 60% din quantumul depozitelor pe termen erau constituite de populație. Împrumuturile pentru casă, mașină, bunuri de folosință îndelungată, excursii și chiar studii le fac acum tot de la bănci. Ca număr, clienții persoane fizice reprezintă în jur de 95 de procente. Românii au înțeles că aproape orice nevoie poate fi satisfăcută prin contractarea unui credit. Băncile oferă credite imobiliare/ipotecare, auto, pentru nevoi personale, pentru bunuri, pentru studii sau chiar pentru petrecerea vacanței mult visate. Cei care doresc să scape de grija banilor în buzunar își deschid conturi curente în lei și în valută sau își achiziționează carduri, de credit sau de debit, fiecare având avantajele lui. Compatrioții noștri care câștigă ceva mai bine sau pur și simplu reușesc să nu aloce consumului sută la sută din veniturile realizate își pot deschide depozite la termen în lei și în valută sau certificate de depozit. Băncile nu se limitează doar la împrumuturi sau credite. Contra unui comision acestea realizează transferuri, servicii de plată, *electronic-banking*, *internet-banking*, *mobile-banking*, plata taxelor, schimb valutar, scrisori de garanție, operațiuni de încasări și

plăți, păstrarea valorilor în casete și, nu în cele din urmă, pachete de servicii integrate. Dezvoltarea componentei de *retail* este o prioritate pentru băncile din România. Lupta pentru creșterea cotelor de piață pe segmentul populație este una reală. „Rezultatele semestriale sunt încurajatoare, rezultând din performanțele bune obținute atât pe piața persoanelor fizice, cât și pe cea a corporațiilor. Cotele de piață pe care le deținem în privința produselor și serviciilor pe care dorim să le dezvoltăm au rămas la un nivel ridicat. Avem în vedere demararea câtorva inițiative comerciale până la sfârșitul acestui an, inițiative care au drept scop creșterea numărului de clienți și, în egală măsură, fidelizarea acestora”, spune Patrick Gelin, Directorul General al BRD. Băncile duc o adevărată bătălie pentru a atrage de partea lor cât mai mulți români. Armele cu care acestea se luptă sunt costurile cât mai reduse și tratamentul aplicat clienților. Beneficiarii sunt cu siguranță românii de rând.

BCR, Banc Post și BRD sunt preferatele românilor

Dincolo de zâmbetul funcționarilor de la ghișeu și competența acestora, atuul unei bănci e dat de gama de servicii și produse pe care le oferă, accesibile unui segment cât mai larg de populație. „Rezultatele financiare obținute de bancă la sfârșitul primului semestru reflectă pertinenta strategiei de dezvoltare pe care mizăm, una bazată pe dezvoltarea permanentă a gamei de produse și servicii, dar și pe respectarea criteriilor de rentabilitate și prudențialitate”, susține Președintele Consiliului de Administrație al BRD – Groupe Société Générale,

Bogdan Baltazar, președintele Consiliului de Administrație al BRD – Groupe Société Générale, Nicolae Dănilă, președintele executiv al BCR și Elena Petculescu, președintele Banc Post, trei dintre „greii” sistemului bancar românesc

Bogdan Baltazar.

Deși în România au pătruns cele mai mari nume de pe piața bancară internațională, românii nu se prea înghesuie la ghișeele acestora. Slaba lor penetrare poate fi privită din cel puțin două perspective. Pe de o parte, se adresează în special segmentului de populație cu venituri peste media pe economie. Pe de altă parte, nu au împânzit țara cu sucursale și filiale. Din oferta de aproape 40 de bănci, autorizate de BNR să funcționeze, cei mai mulți români preferă băncile care au tradiție pe meleagurile

noastre. Unele dintre acestea au reușit chiar să spargă topurile internaționale în domeniu. BCR se situează pe locul șase între cele mai puternice bănci din Europa Centrală și de Est și pe poziția 372 în lume, în urcare cu 15 locuri în Top 1000 mondial față de 2003, potrivit clasamentelor publicate recent de prestigioasa revistă britanică *The Banker*. „Construim un parteneriat strategic cu clienții noștri, axându-ne pe crearea de valoare adăugată și pe protejarea intereselor acestora pe termen mediu și lung”, a afirmat Nicolae Dănilă, președintele executiv al BCR. Printr-o ofertă flexibilă de creditare și prin intermediul unei rețele de 164 unități operaționale, Banc Post conduce plutonul. Banca a fost desemnată de *Bucharest Business Week* în colaborare cu Asociația Română a Băncilor ca fiind cea mai performantă bancă în activitatea de *Retail Banking*. La sfârșitul exercițiului financiar ponderea creditelor în activele băncii era de aproximativ 45%. Viitorul pare și mai promițător. „Cifrele ambițioase incluse în Planul de Afaceri pentru următorii trei ani vor crea băncii premisele pentru ocuparea unei poziții de lider pe piața

omânii de rând

reuşesc să pună ceva deoparte şi doresc să-şi încredinţeze economiile în igere cele mai mici. De cealaltă parte, cei care doresc să se împrumute a a dobânzii dau nota maximă creditului bancar. Septembrie 2004 a 9,24% așa că băncile pot face creditul mult mai accesibil.

bancară din România şi a unui loc important în platforma ţărilor balcanice, ținând cont de investițiile realizate deja în zonă de acționarul nostru majoritar, EFG Eurobank Ergasias*, declară Elena Petculescu, președinte Banc Post.

Românii economisesc în lei dar se împrumută în valută

Pentru românii cu lichidități în exces și cu aversiune față de risc depozitele bancare reprezintă forma preferată de investi-

ție. Dobânzile real pozitive dar și relativa stagnare a cursului leu-dolar și a celui leu-euro au determinat o orientare către economisirea în lei. Depozitele bancare pe termen în lei sunt cele mai solicitate de către indivizii care se adresează băncilor pentru a le înmuia banii. Mai mult, prin Fondul de Garantare a Depozitelor din Sistemul Bancar (FGDSB) se garantează depozitele constituite de persoanele fizice la instituțiile de credit până la echivalentul a șase mii de euro. Plafonul de garantare va ajunge la începutul anului viitor la zece mii de euro, urmând să crească cu câte zece mii de euro anual, până în 2007. De cealaltă parte, românii care au nevoie de lichidități și se împrumută de la bănci o fac, cel mai adesea, prin contractarea unor credite în valută. Potrivit datelor publicate de BNR, creditele în valută înregistrează un procent de creștere superior împrumuturilor în moneda națională.

Motivul este simplu. Leul, prăfuit de inflație, este purtătorul unei rate a dobânzii superioară dolarului sau monedei europene. Contractantul unui credit în

valută evită povara usturătoare a dobânzilor mari ce trebuie plătite în prima parte a perioadei de rambursare dar riscă să suporte o eventuală explozie a cursului de schimb, mai ales dacă veniturile acestuia au fost negociate în moneda națională.

Contul în bancă trebuie cunoscut în format IBAN

De la 1 septembrie s-a schimbat numerotația conturilor bancare. Noile numere de cont au 24 de caractere. Vechile numere de cont nu mai pot fi folosite deoarece toate băncile au fost obligate să se alinieze la standardele europene. Prin introducerea noului sistem IBAN (International Bank Account Number) conturile deschise la băncile din țară vor avea aceeași formă cu cele deschise în orice bancă europeană. Codul IBAN se compune prin adăugarea a două caractere în fața numărului de cont deja existent. În noua formă, numărul de cont va conține codul de țară, cifra de control, formată din două caractere, un cod de identificare a instituției și a tipului de cont deschis de fiecare client. Majoritatea băncilor au lansat convertoare pe site-urile proprii astfel încât forma IBAN a contului poate fi afișată astfel.

text **Giani Grădinaru**
foto **Robert Hanciarac**

Cărămidă nouă, dă Doamne Amadeus!

La Gura Ocniței, aflată la 80 de kilometri de București, s-a deschis prima fabrică Wienerberger de cărămizi produse la cele mai pretențioase standarde internaționale. Firma funcționa deja de câțiva ani, dar până acum era axată pe import. Fabrica este amplasată „la sursă”, adică în vecinătatea unei rezerve de argilă care îi poate asigura existența cel puțin o sută de ani! Unitatea arată ca-n filme: totul e curat și automat, doar vreo zece muncitori pe schimb sunt necesari pentru o producție anuală de minimum 90 de milioane de bucăți pe an! Trebuie spus că inaugurarea s-a ridicat la nivelul performanțelor industriale. A fost absolut fastuos! În mijlocul peisajului sălbatic s-a organizat o recepție „de cinci stele” pentru vreo trei sute de oameni: mâncare și băutură la discreție, ospătați ireproșabili, traducători și căști pentru traducere simultană în trei limbi, proiecții de imagini, discursuri, efecte speciale și... trupa Amadeus!

Fashion

Inaugurăm, din acest număr, o rubrică nouă, care își dorește să vorbească, în primul rând, prin imagini. Și, pentru că imaginile vedetelor din reviste ne atrag privirea prin frumusețea deosebită (și desăvârșită!), ne vom apleca asupra lor în această ediție. Dar și asupra celor care produc imagini.

De multe ori, pentru realizarea acestora o echipă întreagă muncește câteva zile. Fotografii sunt de fiecare dată o prezență extrem de importantă, dar, de cele mai multe ori, numele lor și ale celorlalți rămân doar o însemnare într-un colț de pagină. Curiozitatea ne-a îndemnat să-i întrebăm pe câțiva dintre cei mai cunoscuți și mai apreciați fotografi de la noi cum lucrează, în ce măsură se implică în realizarea pictorialelor, cum se stabilește comunicarea cu modelul și cât de mult din ceea ce fac este artă.

victim

**Marius
Bărăgan:**

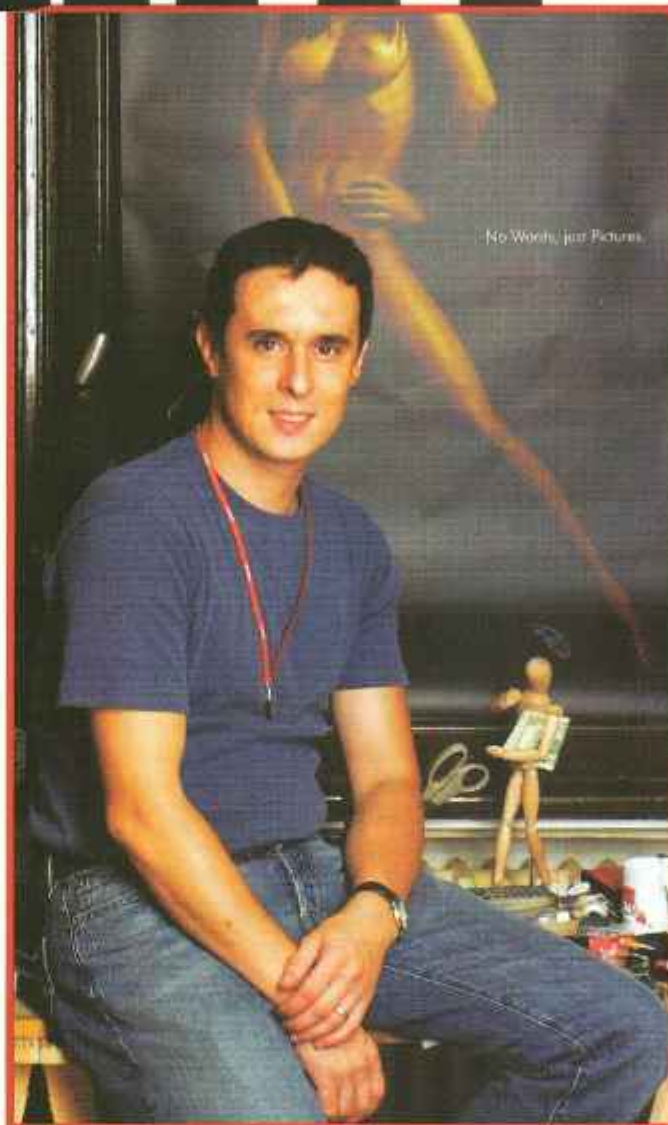
**„SPP-iștii
lui Iliescu
se uitau
cu binoclul
la shootingul
cu Monica
Bârlădeanu”**

Bărăgan Photography își are sediul într-un imobil vechi, dar cochet, din apropiere de Piața Rosetti din București. La fel este și înăuntru, în studioul unde Marius Bărăgan a fotografiat personaje cunoscute din showbiz-ul autohton precum Monica Bârlădeanu, Mihaela Rădulescu, Andreea Raicu sau Cătălin Botezatu. Din 1998 lucrează ca *freelancer* în firma al cărei slogan *No words. Just pictures* spune totul. Este o afacere de familie, deoarece aici este asociat cu fratele său, care se ocupă de partea managerială a afacerii și care, din când în când, vine la shooting-uri. În perioada 1990-1994, Marius a lucrat ca fotograf la *Academia de Arte* unde a intrat în contact cu studenții și profesorii cu care a legat ceva prietenii. Aici a învățat multe

despre cum să pozeze, și-a făcut o cultură vizuală care l-a ajutat mai târziu. După această perioadă l-a cunoscut pe Doru Amăriucăi, al cărui asistent a fost timp de șase luni. Dacă, la început, își dorea să immortalizeze obiecte și să lucreze numai pentru publicitate, după această experiență a dorit să facă fotografie de modă. A fost fascinat de manechinele care veneau în studio și de atmosfera de acolo. De atunci a vrut să facă și el parte dintr-o astfel de echipă care lucrează cu modelele. Își amintește că odată a venit Andreea Raicu acolo și toată lumea voia în jurul ei, numai el nu făcea nimic. Era o atmosferă care îl atrăgea și s-a gândit că asta i-ar plăcea să facă și i-a comunicat această decizie și prietenei sale de atunci care nu s-a

opus. S-a apucat serios de lucru din februarie 1999 și a început prin realizarea unor cataloage pentru agențiile de modeling. Îmi arată chiar o astfel de publicație din străinătate pe care mărturisește că a răsfoit-o de zeci de ori pentru a observa estetica feminină. „Fotografia reprezintă pentru mine relația cu lumea – cu întrebările și răspunsurile ce semnifică în fapt «a trăi», cu adevărat, ca artist”, declară artistul care a primit în 2003 premiul pentru excelență în fotografie, acordat de *Pantene Beauty Awards* iar în 2002 și 2003 premiul pentru cel mai bun fotograf de modă în cadrul *Bucharest Fashion Week*.

În prezent, fotografiază mai mult personaje și mai puțin obiecte. Are un aparat cumpărat

„Fotografii mele preferate sunt Marco Glaviano pentru senzualitatea fotografiilor, Richard Avedon pentru impecabilitatea imaginilor și Andreas Bitesnich pentru fotografiile nud.”

foto **High Life**

special pentru acest ultim tip de poze, care a costat foarte mult, dar pe care nu l-a folosit aproape deloc. Se stabilește tema, stilul alege hainele, găsește o locație, după care totul rămâne la latitudinea fotografului. Când începe sesiunea foto, toate deciziile sunt luate de el din punctul de vedere al luminii, al unghiului din care se immortalizează. Cam așa se desfășoară un shooting. Când este vorba de pictoriale, se implică rar în producția imaginii, începând cu castingul, dar o face când este vorba de reclamă. Comunicarea tacită dintre el și model se creează ușor, pentru că face multe glume și apoi depinde și de experiența fetei.

Își amintește cu zâmbetul pe buze despre ceea ce s-a întâmplat la sesiunile foto. „Vara trecută eram la Rex, făceam poze Monicăi Bărlădeanu. La un moment dat, a venit Iliescu să ia masa și toți SPP-iștii se uitau cu binoculul la ea. Îți dai seama cum a fost?“, mă întreabă el în final. Dar nu se oprește aici cu povestitul și spune mai departe: „În 1999 eram în Tunisia, făceam un calendar pentru Cătălin Botezatu într-un spațiu numit *El Jam*. Este un loc asemănător Colosseumului și toți turiștii care veneau acolo se uitau la noi și ne fotografiau. Și tot în Tunisia, în acest an, am fotografiat-o pe Julia pentru *High Life*. Leșeam pe plajă la ora patru dimineața, era foarte frig. În multe zile a plouat și nu am putut lucra.“ Mult timp și-a dorit să o fotografieze pe Mihaela Rădulescu și în urmă cu ceva timp i s-a împlinit dorința. „Am mers pe o plajă cu scoici. Ea era cu mașina și a intrat adânc cu mașina în scoicile alea, s-a împotmolit și a trebuit să vină armata să ne scoată de acolo. Așa a fost prima mea sesiune foto cu ea“, își amintește el. Nu dă voie persoanelor să vină cu idei proaste și, foarte important, urăște pozițiile de fotografiere care imită divele din anii '60. „Fotografia de modă din zilele noastre nu mai este o simplă fotografiere a frumuseții feminine, din contră, imaginea trebuie să transmită ceva“, este de părere Marius. I s-a întâmplat chiar să refuze să lucreze cu anumite persoane, așa cum s-a întâmplat cu Daniela Gyorfi. Până în prezent, creațiile sale au apărut în *Viva*, *FFM*, *Beau Monde*, *High Life*, *Avantaje* și *ToMania*, iar în 2002 a avut expoziția numită *Atitudine*. A realizat cataloage și calendare pentru *Tina R*, *Xavier Laurent*, *Mobexpert* sau agenția *MRA*. În prezent, vedeta cu care lucrează cel mai mult și pe care a immortalizat-o în peste două mii de ipostaze este fiica sa, Alexa.

text **Raluca Șeinoiu**

foto **Marius Bărăgan**

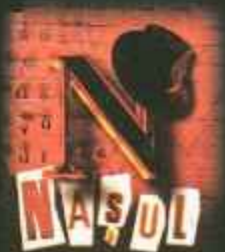

De LUNI până JOI
de la **22.30**

**NU PIERDE
NAȘUL!**

RADU MORARU
și invitații săi
într-un
TALK-SHOW EXTRAORDINAR

NUMAI pe B1TV!

Ne-am hotărât, împreună cu Andreea Bănică, să ne întâlnim pentru interviu la *Yacht Club*, de lângă *Lacul Tei*. A venit cu prietenul ei Lucian, impresarul trupei *Blonde*, și cu prietenul personal, *fashion editor-ul FHM*, Ciprian. A adus cu ea șase sacose cu haine, farduri, pantofi, podoabe și alte lucruri din „zestrea” unei sedințe foto profesionale. Lucian a plecat la treburile lui, dar Ciprian a rămas de veghe la imaginea Andreei. Vrenea a ținut cu noi și Andreea a dat tot ce poate fotografiei, timp de două ore și jumătate. Fără inhibiții și complexe, dar cu decență, și-a schimbat vestimentația în condiții pe care alte vedete nu le-ar fi acceptat. Apoi, ne-am așezat cuminti la o terasă și am discutat.

Andreea Bănică

„Aveam
complexul
fundului
bombat,
dar acum sunt
mândră de el”

Folclorul contraatacă

Dacă Andreea a reînceput seria emisiunilor tv la Antena 1 din 5 septembrie încoace, alături de Ionuț Dolănescu, acest lucru nu înseamnă că a renunțat la *Blondi*. „Avem multe de făcut în această toamnă, trebuie să ne onorăm contractele, vine campania electorală. Mulți amatori doresc din răspuțeri destrămarea trupei noastre și probabil de aceea s-au și vehiculat foarte multe zvonuri cum că ne-am despărțit, din invidie, din egoism, probabil.”

Nici vara asta Andreea nu a avut vacanță. „De trei ani de zile țin după o vacanță și tot nu am, măcar zece zile să plec. M-am plâns și lui Lucian și managerului Radu Groza. Degeaba. Adevărul este că de mine depind mai mulți oameni, iar eu, la rândul meu, depind de ei. A fost o vară încărcată. Noi am avut spectacole multe anul acesta, în weekend-uri mergeam prin țară.” Cea mai plăcută amintire a Andreei din această vară o reprezintă nimeni altul decât Ciprian: „Mi-am făcut un bun prieten – Ciprian. Ne-am împrietenit de la prima vedere, l-am întâlnit la o sedință foto, el este stilist de me-serie și ne-am plăcut reciproc foarte tare. Nu aveam stilist, nu descoperisem persoana potrivită. Colaboram într-adevăr cu Maria Hohan pentru videoclip-uri, dar nu-mi găsisem o persoană apropiată. Știi cum e, când îți găsești un stilist, îți găsești și prietenul din stilist, pentru că altfel nu ai cum să colaborezi, trebuie să-ți permiți mai multe chestii. De atunci mergem peste tot împreună, mereu, el are grijă cum mă îmbrac, ce încălț, ce mi-am pus la ochi.”

Sinceră, comunicativă, Andreea Bănică mai are o calitate – e fidelă. De zece ani este alături de Lucian și declară că este unica ei relație. „Ne-am întâlnit în liceu. Eu eram clasa a zecea, el era clasa a noua. Eu eram la secția limbi străine, el fa informatică, după aceea el și-a schimbat opțiunea, a dat la facultate la Drept, așadar va fi avocat. Prima dată țin minte că a pus ochii pe mine vărul lui. De fapt amândoi erau îndrăgostiți de mine. Am încercat o lună de zile să fim prieteni eu și vărul lui, dar nu a mers. Lucian și-a dat seama că eu sunt făcută pentru el. Au urmat zile întregi de cuceriri, cadouri, gesturi frumoase. Prima dată mi-a oferit un maimuțoi și am făcut un pact: «de câte ori ne certăm

să vii la mine cu un maimuțoi». Și venea cu maimuțoiul fie ploaie, fie vânt, fie ninsoare. Nu am mai primit de mult un maimuțoi! Îi atrag atenția.” Deși recunoaște că-i sare țandăra repede, la fel de rapid îi și trece. Nu a fost niciodată geloasă fiindcă Lucian nu i-a dat motive să fie, deși uneori...

Blondă, bine proporționată și foarte sexy, Andreea Bănică este convinsă că în viață te ajută foarte mult aspectul fizic. „Ar fi o prostie să spui că aspectul fizic nu te ajută, pentru că e vizibil, TE AJUTĂ! Întrucât am avut și talent și o prezență agreabilă, a fost mai ușor să pășesc pe urmele unei cariere frumoase. Nu am avut

niciodată complexe. Poate când eram mai mică aveam un complex că fundulețul îmi era mai bombat și atunci mi se părea tot timpul că îl vedeam la spate ieșit în relief, dar acum sunt foarte mândră că am un posterior bine proporționat. Probabil mai eram complexată uneori că nu am avut întotdeauna hainele care-mi plăceau mie, dar în general nu mi-am făcut mari probleme.” Este posibil ca tocmai acest posterior buclucăș să fi atras atenția celor de la Playboy care i-au propus să pozeze pentru respectiva revistă acum patru ani.

Int. Alice-Claudia Gherman

Foto: Robert Hancianec

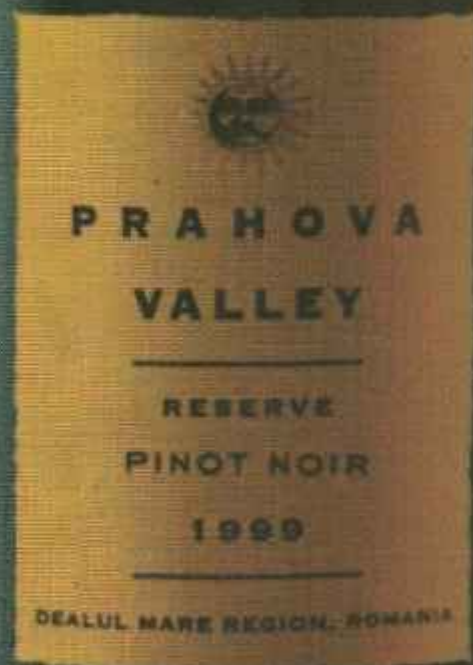
Originară din Eforie Sud, Andreea Bănică s-a făcut simțită prezența în lumea vedetelor odată cu trupa *Blondi* și în mod special prin emisiunea *Folclorul contraatacă* de la Antena 1. Foarte multă lume o cunoaște îndeosebi datorită emisiunii tv. „Mai nou, oamenii îmi spun pe stradă: «Uite-o pe fata de la *Folclorul contraatacă*! Tu ești fata de la *Folclorul*?» Dar lumea îmi spune și «Uite-o pe Andreea de la *Blondi*!». Cel mai mult mă mândresc când oamenii îmi spun «Uite-o pe Andreea Bănică!», mă simt extraordinară.”

PRAHOVA VALLEY

VINURI FINE

www.prahova-wine.ro

Reduceri de Mustang

Compania Ford a anunțat că dorește ca noul Mustang să fie oferit la un preț fără concurență. Practic, americanii vor avea la dispoziție o mașină sport de 210 cai putere la mai puțin de 19.500 de dolari. Modelul 2005 al Fordului Mustang rămâne cea mai ieftină mașină sport cu tracțiune pe spate. Prețul său variază între 19.420 dolari (motor V6 - 210 CP) și 24.995 dolari (motor V8 - 300 CP).

Mustang-ul este parte din cea mai agresivă campanie de lansări de noi modele din istoria Ford. Până în această toamnă 60% dintre mașinile produse de compania americană vor fi modele noi sau cu îmbunătățiri substanțiale. Pe lângă „căluș”, sunt anunțate modificări la Focus, Escape, Ford GT ș.a.

Cel mai accesibil Mustang, modelul V6 Coupé Deluxe, are un motor de patru litri (nu vă gândiți la economie de combustibil) și jante de 16 inch din aluminiu. Interiorul este dotat în conformitate cu standardele actuale: aer condiționat, oglinzi și geamuri electrice, închidere centralizată și radio cu CD. Mustangul GT pune la dispoziția celor care au aproxima-

prețuri la

tiv 25.000 de dolari un motor V8 de 4,6 litri și 300 de cai putere. Motorul cu trei supape pe cilindru este cuplat la o cutie de viteze manuală cu 5 trepte. În plus față de fratele mai ieftin, GT-ul are jante de 17 inch din aluminiu și o mulțime de opționale de la tapiterie din piele până la cutie de viteze automată cu cinci trepte.

Bolidul Aston Martin

Divizia de curse Aston Martin a făcut publice noi detalii despre modelul DBR9, care este conceput pentru a relansa marca în lumea curselor auto în 2005.

Această nouă mașină de curse, bazată pe ultimul model sport lansat de Aston Martin, DBR9, este pregătită de partenerii Aston Martin Racing, Prodrive. Ei sunt responsabili cu design-ul, dezvoltarea și managementul programului de curse DBR9.

Primul DBR9 este construit chiar în aceste

luni și va alerga în sezonul competițional 2005 în câteva competiții internaționale printre care și faimoasa cursă de 24 de ore de la Le Mans. Trei echipe de curse Aston Martin vor fi apoi desemnate să concureze în cele mai importante competiții auto internaționale. Echipele vor fi independente și vor beneficia fiecare de două mașini și de sprijinul complet al Aston Martin Racing.

Aston Martin Racing promite de asemenea să producă și un număr limitat de modele

DBR9 pentru clienții săi cei mai importanți. Aceste mașini vor fi create după aceleași specificații ca și mașinile oficiale.

Directorul de produs Jeremy Main afirmă că: „Design-ul modelului DBR9 permite o transformare perfectă în mașina de curse care este DBR9”.

Din păcate, Aston Martin ține încă ascunse specificațiile acestei mașini impresionante, dar nu putem să ne așteptăm decât la un produs de excepție din partea englezilor. Dorința lor de a se impune în cursa de duranță de la Le Mans trebuie susținută printr-un automobil puternic, dar mai ales fiabil.

Mai multă putere

Volvo dorește să-și întărească poziția pe piața SUV-urilor de lux și confruntat cu concurența de la BMW și Mercedes oferă modelului XC90 un motor V8 nou de 315 CP.

V8-ul marchează un moment istoric în evoluția companiei înființată în 1927 care până în acest moment nu a mai produs un astfel de propulsor. Necesitatea sa a fost simțită mai ales pe piața nord-americană, acolo unde este comercializată 60% din producția lui XC90. O cerință absolută pentru noul motor a fost aceea de a putea fi instalat transversal în compartimentul motor, exact ca la celelalte modele ale producătorului suedez. Principalul motiv nu este legat de tradiție ci de siguranța pasagerilor. Pentru acest deziderat proiectanții au creat un design extrem de compact cu cilindrii așezați la un unghi de doar 60 de grade, față de soluția clasică având un unghi de 90 de grade. Dezechilibrul inerent unei astfel de soluții este compensat de un ax contrarotativ.

Motorul de 4,4 litri este construit parțial din aluminiu și cântărește doar 190 kg. Emisiile se încadrează în limitele de poluare stabilite de normele americane ULEV II. Acest standard nu a fost încă atins de nici un alt motor V8 pe benzină.

XC90 se poate lăuda acum că ajunge de la 0 la 100 km/h în doar șapte secunde. Viteza maximă este limitată electronic la 210 km/h. Datele preliminare arată un consum mixt de aproximativ 13 litri la sută de kilometri.

Special pentru acest motor, suedezii au

dezvoltat o nouă cutie de viteze automată cu șase trepte și sistemul de tracțiune integrală electronic denumit *Instant Traction*. Cutia este de tipul *Geartronic*, ceea ce înseamnă că doriții pot schimba treptele și în mod manual. Pentru a fi mai ușor de recunoscut, noul XC90 beneficiază de roți mai mari și de un sistem de evacuare cu două țevi de eșapament.

pagină 140
Mugurel Mărgărit

Alo!

Vremurile când telefonul mobil era un simplu dispozitiv de comunicare au apus. Acum, dacă ești în căutarea unui mobil trebuie să iei în calcul numărul de culori al ecranului, sunetele polifonice, multitudinea de acronime disponibile: GPRS, CSD, MMS, și mai ales aspectul.

Hard-disc în telefon

Samsung Electronics a lansat primul telefon mobil capabil să înmagazineze 1,5 GB de date. Este prevăzut cu un hard-disc în miniatură cu o diagonală de doar 2,5 cm. Dotările mai cuprind o cameră video digitală de un megapixel, ecran color 320x240 pixeli, mp3 player și agendă de întâlniri. Funcția de înregistrare video este completată de un microfon puternic asemănător celor de pe camerele video tradiționale. Melodiile polifonice sunt rediate prin intermediul a două difuzoare. Samsung SPH-V5400 va fi disponibil pe piața din Coreea încă din luna septembrie, iar prețul se situează în jurul sumei de 800 dolari.

Telefonul de afaceri

Piața telefoanelor mobile inteligente, așa numite *smartphones*, s-a îmbogățit luna aceasta cu un nou pretendent la titlul de cel mai util telefon. Nokia 9300 continuă tradiția

seriei 9000 care se adresează oamenilor de afaceri mereu în mișcare ce vor să combine telefonul cu calculatorul. 9300 beneficiază de un design îmbunătățit care îl face mai subțire și mai atrăgător. Dotările cuprind, pe lângă compatibilitatea cu multi-

ple rețele, un ecran cu 65.000 de culori, infraroșu, Bluetooth, mp3 player, suport pentru e-mail, navigare pe Internet și aplicații de tip office. Telefonul are o memorie de 80 MB care poate fi extinsă cu ajutorul unui card MMC până la 2 GB. Prețul este pe măsură. Se pare că Nokia își propune să-l comercializeze în jurul sumei de 850 dolari.

Scoica mobilă

Modelul Siemens CFX65 este destinat consumatorilor tineri. Design-ul adoptă soluția constructivă de tip „scoică”, permițând un ecran de dimensiuni mari și o tastatură ușor de utilizat. Antena este frumos disimulată sub forma unei bucle, o idee originală Siemens. Greutatea este de doar 88 de grame. Ecranul interior poate să redea 65.000 de nuanțe de culoare, iar rezoluția de 160x128 pixeli este suficientă pentru a afișa cu fidelitate fotografi-

ile. Ca orice mobil de generație nouă care se respectă, CFX65 are o cameră foto VGA (rezoluție 640x480 pixeli) integrată. Noutatea este reprezentată de zoom-ul digital 4x și mai ales de flash-ul încorporat.

Siemens CFX65 este disponibil în două variante de culoare: cameleon – care își schimbă culoarea în funcție de lumină – și albastru perlat. Autonomia declarată de producător este de până la opt zile în stand-by și 200 minute de convorbire.

Câștigătorul concursului organizat de Editura Niculescu, din perioada 8-9/2004, este Bogdan Ulum, Iași

CONCURS

Premiu:
Cărți în valoare de
500.000 lei

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției: București, Piața Presei nr. 1, cod 013701, sectorul 1. Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți. Data limită de trimitere a scrisorilor dumneavoastră este 20 octombrie 2004, data poștei.

Concurs sponsorizat de EDITURA NICULESCU

Niculescu

Renault Mégane Estate

un break generos și dinamic

Mégane II Estate, varianta break a familiei *Mégane* ce cuprinde în total șapte caroserii, e acum comercializat în România.

În România, varianta break a familiei *Mégane* I a fost modelul de import cel mai vândut din categorie, fiind comercializat în peste 2.400 de exemplare. Acest lucru ne îndreptățește să credem că și *Mégane Estate*, beneficiind de toate inovațiile Renault în materie de siguranță și confort, va avea cel puțin aceeași istorie, a declarat Nicolas Ianculescu, director general Renault România.

Mégane Estate este disponibil pe piața românească în două motorizări pe benzină (1.6 16V 115 CP; 2.0 16 V 136 CP), două turbo diesel

de ploaie, Sistem de supraveghere a presiunii în pneuri, ștergătoare parbriz cu senzori de ploaie, senzori de lumină pentru aprinderea automată a farurilor, funcția *Follow me home*.

Dezvoltat pe platforma comună programului *Mégane* II, **Mégane Estate** dispune de aceleași echipa-

mente de siguranță activă și pasivă, prezente deja pe modelul *Mégane* bicorp (5 stele la testele de siguranță Euro NCAP).

Vehiculul dispune, printre altele, de ABS cu repartitor electronic de frânare EBV, AFU (Asistența la frânarea de urgență), airbag-uri frontale adaptabile pentru șofer și pasager, airbag-uri laterale torace pentru locurile din față și airbag-uri laterale cap pentru locurile din față și spate, direcție asistată electric variabilă.

Printre atuurile acestui model cu alura unui vehicul din segmentul

superior se înscriu ampatamentul (printre cele mai mari din categorie), un spațiu mărit pentru genunchi de care beneficiază pasagerii din spate, cel mai mare din segment, ușile din spate, prelungite semnificativ față de cele ale berlinei, favorizează și mai mult accesul la bord. De asemenea, **Mégane Estate** beneficiază de un volum de încărcare de 520 litri, mai mult cu 35 litri decât versiunea precedentă.

Mai multe detalii, pe site-ul www.renault.ro.

Mégane Estate, demn succesor al *Mégane Break*, se remarcă atât prin design, cât și prin generozitatea și funcționalitatea spațiului.

Aceste calități sunt completate de cel mai bun nivel de siguranță din categorie, grație sistemului Renault de Protecție de a treia generație care previne, corectează și protejează toți ocupanții.

Ca și celelalte modele ale familiei *Mégane*, **Mégane Estate** beneficiază de echipamente inteligente cum ar fi: cardul Renault pentru deschidere și demaraj, faruri cu Xenon cu senzori

Common rail (1.5 dCi 80 CP; 1.9 dCi 120 CP) și trei echipări diferite. Prețul CIP al unui **Mégane Estate** începe de la 11.926 euro.

Plaja la Marea Egee 175 euro

Circuit autocar 9 zile

Orase vizitate: Salonic, Paralia

Servicii incluse in pret: transport cu autocar minim 2*; 7 nopti cazare in camere duble, hotel 2*, demipensiune, excursie la Salonic, asistenta turistica

Vacanta pe Coasta Adriatica 330 euro

circuit autocar 10 zile

Orase vizitate: Budapesta, Rimini

Servicii incluse in pret: Transport cu autocar minim 2*; cazare 9 nopti loc in camera dubla: 2 nopti Elap (langa Budapesta (echivalent 2* Romania) si 7 nopti cazare in Rimini hotel 2*, 7 demipensiuni la restaurantul hotelului din Rimini, ghid atestat.

Vacanta de vis pe Costa Brava 430 euro

circuit+sejur autocar 14 zile

Orase vizitate: Budapesta, Venetia, Milano, Calella, Nice, Cannes, Viena

Servicii incluse in pret: Transport cu autocar minim 2*; cazare 11 nopti, loc in camera dubla; 4 nopti la hoteluri echivalent 2* Romania si 7 nopti la hotel Santa Fe 3* in Calella, 7 demipensiuni (mic dejun si cina) la restaurantul hotelului din Calella 3*, ghid atestat

Coasta de Azur

Cazari hoteluri de 3* si 4* de la 60 euro

Preturi persoana/ noapte - hotel 3*

Situate fie in inima Cannes-ului langa Croisette, foarte aproape de plaja, fie in centrul Nicei sau aproape de Promenades de Anglais, hotelurile de 3* si 4* va ofera o atmosfera unica dispunand de camere spatiosae decorate in culori paste de un rafinament aparte.

Rezidente Maeva de la 13 euro

Preturi persoana/ noapte

Rezidente Maeva va ofera o gama diversificata a structurilor de cazare, de la studiouri junior pentru copii, pana la studiouri si apartamente ce se adapteaza foarte bine unei structuri de familie, dispunand de bucatarie complet utilitata

Romantic Travel Studio

Calea Mosilor 145 /2/ Bucuresti

Tel: 210 15 16, 211 32 18 Fax: 211 07 03

Romantic Travel Sediul Central

Str. Mihail Georgescu nr. 24/ 2/ Bucuresti

Tel: 326 04 35/ 36/ 37/ 38/ 39/ 40;

Fax: 326 30 36

office@romantic.ro

rezervari on-line: www.romantic.ro

Plajele celebre ale Europei

Romantic Travel

Răsfățați-vă în Budapesta!

CEARDAȘ, PAPRIK

Poate că în nici o capitală a Europei nu vă veți simți atât de bine primiți ca la Budapesta. Palatele impresionante, fascinantele croaziere pe Dunăre, mâncarea, băutura și apele termale sunt argumentele unui turism de cea mai bună calitate.

Metropola de circa două milioane de locuitori este împărțită de Dunăre în două orașe: Buda, cu case medievale, biserici și catedrale, și Pestă, cu bulevarde elegante și clădiri impresionante, legate între ele prin cele opt poduri. Puncte de atracție: Clădirea Parlamentului, Podul cu lanțuri, Opera, Bastionul pescarilor, băile termale și altele. Panorama Dunării face parte din patrimoniul mondial UNESCO, motivul se înțelege lesne dacă ai ocazia s-o admiri în cursul serii când totul este luminat.

Cea mai frumoasă panoramă asupra orașului este oferită de o plimbare pe Dunăre. Poți alege o croazieră pe timpul zilei și vei putea admira inclusiv Insula Margareta, sau poți opta pentru croaziera de noapte când minunăția de lumini oferă un spectacol unic. În timpul croazierelor poți asculta chiar în limba română (alături de altele 29 de limbi) legendele Dunării și ale obiectivelor turistice pe lângă care trece vaporul. Gazdele te vor servi, la alegere, cu un pahar de vin, bere sau suc. Vapoarele te așteaptă în dreptul Hotelului Marriott și costă 3.600 de forinți, croaziera de zi, și 4.200 de forinți, cea de noapte.

A, GULAȘ

Gundel, Somloi, Gesztenyepure

Vizitatorii care vor să încerce bucătăria tradițională ungurească au la dispoziție toate tipurile de restaurante, de la cele de lux până la „împinge tava”, și „la pachet”. Meniurile din cele peste 1.000 de restaurante existente numai în Budapesta sunt atât în ungurește cât și în engleză și germană și conțin deopotrivă specialități ungurești și mâncăruri din bucătăria internațională.

Primul lucru pe care îl știu turiștii despre bucătăria ungurească este gulașul, care nu este o tocăniță, așa cum cred mulți, ci o supă groasă puternic condimentată și preparată cu multă artă. De asemenea, trebuie să încerci ciorba de pește, pulul cu paprika, grill-ul mixt de știucă și biban, și obligatoriu ficatul de gâscă. Oricum ar fi, prăjit sau la grătar, cald sau rece, acesta este de neuitat.

Deserturile au nevoie de un capitol special. Cel mai delicios este ștrudelul, clătitele Gundel, gogoșile Somloi și Gesztenyepure (prăjitură de piure de castane acoperită cu frișcă). Specialitățile mai includ paste sărate sau dulci, dintre care recomandăm cu căldură specialitatea Turos Csusza (paste cu brânză de vaci și cremă acrișoară).

Vinul Tokaji a devenit celebru și a primit denumirea de Vinul Regelui deoarece era vinul

preferat al regelui Louis al XIV-lea, Regele Soare, căruia i s-a spus cu această ocazie și Regele Vinurilor. Vinurile din Regiunea Balaton se bucură de asemenea de reputație internațională: Villany-Siklos, vinurile de Eger și Eger Bikaver (Sânge de Taur). Dintre toate vinurile din regiunea Eger, acesta a rămas celebru, cu toate că sunt alte vinuri, precum Leanyka, Tramini, Riesling Italian, care se fabrică în cantități mult mai mari.

Sunt multe legende care se leagă de numele acestui vin din regiunea viticolă Eger. Cea mai cunoscută este legată de asediul Castelului Eger în 1552. Conform poveștii, turcii pregăteau un ultim atac asupra fortăreței, când castelanul Istvan Dobo a adus câteva câni de vin roșu pentru soldații săi. Luptătorii islamici, care nu erau familiarizați cu tăria și curajul care sunt stocate în vinul roșu, au tras concluzia că lichidul roșu care a întărit forța inamicilor lor unguri era sânge de taur și nu vin roșu.

Budapesta e la baie!

Abundența apelor curative în Budapesta este fără egal. Capitala cu cele mai multe izvoare termale medicale din lume, Budapesta și-a câștigat titlul de Orașul Termal în 1934. Din vremea celtilor și a romanilor se foloseau izvoarele cu apă fierbinte din Buda, iar piscinele și băile termale datând dinainte de ocupația turcă sunt încă în uz și astăzi. Vechimea lor se vede în arhitectura băilor: bogăția culorilor și formele Art Nouveau. Izvoarele naturale (în total 118 surse diferite) scot la suprafață zilnic 30.000 de metri cubi de apă la temperaturi de 26-70 grade Celsius. Există acum 24 de băi termale, băi publice, piscine în interior și în exterior, 10 dintre acestea au capacități medicale speciale și valoare terapeutică. Cea mai cunoscută este Baia Termală și Piscina Gellert. Actuala clădire a băii este și hotel. Izvorul termal de aici a erupt în 1918 și a fost deschis publicului la 26 septembrie, în același an. Aici vin în special turiști străini care au probleme reumatismale, pentru fizioterapie și pentru inhalatii. În plus, aici se pot face băi de soare pe terasele din jurul piscinelor cu apă termală, destinate exclusiv femeilor. Acestea sunt deschise din aprilie până spre sfârșitul lui septembrie. Clienții hotelului frecventează de obicei și băile termale. Vinerea și sâmbăta seara se poate înota în piscinele acoperite până spre miezul nopții.

text și foto. Ciprian Enea

Heliotrop

pentru o toamnă însoțită

Moda sezonului toamnă-iarnă 2004/2005 este prin excelență retro. Colecțiile marilor creatori aduc în actualitate valori deja verificate. Colecția de mantouri *Heliotrop* are o multitudine de croiuri. Unele amintesc de clasicul tradițional englezesc, altele sunt kimono sau raglan. Dar dominantă colecției este linia precisă, impecabilă, întreruptă rareori doar de alăturarea unui element structurat cu unul fluid pentru realizarea unor forme mai speciale. Linia simplă și în același timp expresivă caracterizează stilul Casei *Heliotrop*, o linie care pune în valoare silueta asigurând în același timp confortul. Materialele sunt de foarte bună calitate, stoffe fine din lână și cașmir. Culoarele sunt în tonuri de bej până la brun, tonuri de gri, liliachiu și violet *Heliotrop*, roz, alb, negru. Detaliile rafinate fac parte din echilibrul compozițional, din jocul creației de înaltă clasă.

Decupai talonul și trimite-l pe adresa redacției:
București, Piața Presei nr. 1, cod 013701,
sector 1

Termen de trimitere a talonelor:
20 octombrie 2004

Heliotrop
CONCURS

Întrebare concurs: Care sunt culorile preferate în această toamnă de *Heliotrop*?
Premii: două mantouri, trei compleuri, două perechi de pantaloni, trei bluze

CONCURS

Cristodina
Popovici
președinte
de juriu
Ploiești

adidas
Popovici
Cristian,
București

Leustean
Aurelian,
jud. Gorj

Negruti
Octavian,
Târgu-Mureș

Crem
Cafe:
Andrei N.
Stelian,
jud. Calărași

Sara Blu'

Dacă un prieten își serbează ziua de naștere sau mergeți la o nuntă și nu știți ce daruri să faceți, dacă pur și simplu doriți să vă decorați casa cu obiecte de calitate și cu bun gust realizate, întotdeauna un drum la magazinele Sara Blu' reprezintă soluția ieșirii din impas.

Set de vase și ramă fotografie din lemn de mango

Vaza mare

Preț 1.738.000 lei

Vaza mică

Preț 1.043.000 lei

Rama foto

Preț 604.000 lei

Set de căni pentru ceai (12 persoane)

Preț 16.289.000 lei

Set de farfurii pentru desert (12 persoane)

Preț 4.290.000 lei

Set farfurii de masă (12 persoane)

Preț 20.531.000 lei

Vaze din ceramică românească, pictate manual

Preț între

441.000 și

622.000

lei

Set de căni pentru ceai

(12 persoane/cu decor verde) Preț 7.429.000 lei

Set tacâmuri Bugatti pentru pește

Preț 7.581.000 lei

Lumânări și suport pictat manual

Preț între 681.000

și 743.000 lei

Porțelan de Bohemia

Set de trei platouri din ceramică roșie

Preț 2.405.000 lei

Veioze din ceramică Italia

Preț

9.259.000/

8.410.000 lei

Leonardo

Ghete sport negre, cu șiert

Preț 1.999.000 lei

Ghete elegante maro

Preț 2.999.000 lei

Pantofi Sabatini

cu vârful plat

Preț 2.699.000 lei

Pantofi cu șiret din piele și păr sintetic

Preț 2.499.000 lei

Ghete negre elegante

Preț 2.899.000 lei

Pantofi Lorenzi

Preț 4.399.000 lei

Ghete de iarnă, maro închis

Preț

2.199.000

lei

Mobexpert

Îți face cunoștință
cu Tenerife

Mobilier realizat din panouri aglomerate de lemn cu acoperire celulozică, finisaj wenge în combinație cu roșu.

Dulap două uși culisante: geam roșu, dim. 266 x 65 x 256 Hcm

Preț 1.099 euro

Pat 165x195: dim. 182 x 215 x 83 Hcm – Preț 489 euro

Noptieră: dim. 73 x 50 x 36 Hcm – Preț 84 euro

Comodă patru sertare: dim. 120 x 47 x 84 Hcm – Preț 199 euro

Prețul patului nu include salteaua și somiera.

Arctic

O nouă
gamă,
o nouă
culoare

Sub sloganul *Descoperă noua culoare Arctic* s-a lansat gama de televizoare Arctic, care cuprinde zece modele, cu diagonale între 37 și 74 de cm. Evenimentul a fost un spectacol plin de culoare, dar și de informații utile, animat de actorul Marius Florea Vizante, imaginea acestor produse, care a povestit cum a fost la filmarea spoturilor, unde el are rolul unui prezentator în luptă cu niște televizoare vechi.

Gipo Pescar

Lansetă Shimono Exage Telefly

Produs pentru pescuit la muscă, fibră de carbon, 2,70

Preț 5.159.000 lei

Mulinetă
Abugarcia 502,
un produs
Cardinal

Șase rulmenți,
margine tambur
depusă catalitic

Preț 990.000 lei

(gama de prețuri la produse similare se situează între 50.000 și 43.000.000 lei)

Din Himalaya

munții se văd mici

Urcați pe munte? Atunci neapărat trebuie să vizitați Himalaya. Magazinele Himalaya. Găsiți aici tot ceea ce aveți nevoie: cort, rucsac, schiuri, corzi, biciclete, pălării, mănuși ș.a.m.d.

Rucsac
Solitaire

Confectionat din cordura, dotat cu buzunare și compartimente, capacitate 80 de litri

Preț
2.749.000 lei

Preț 5.799.000 lei

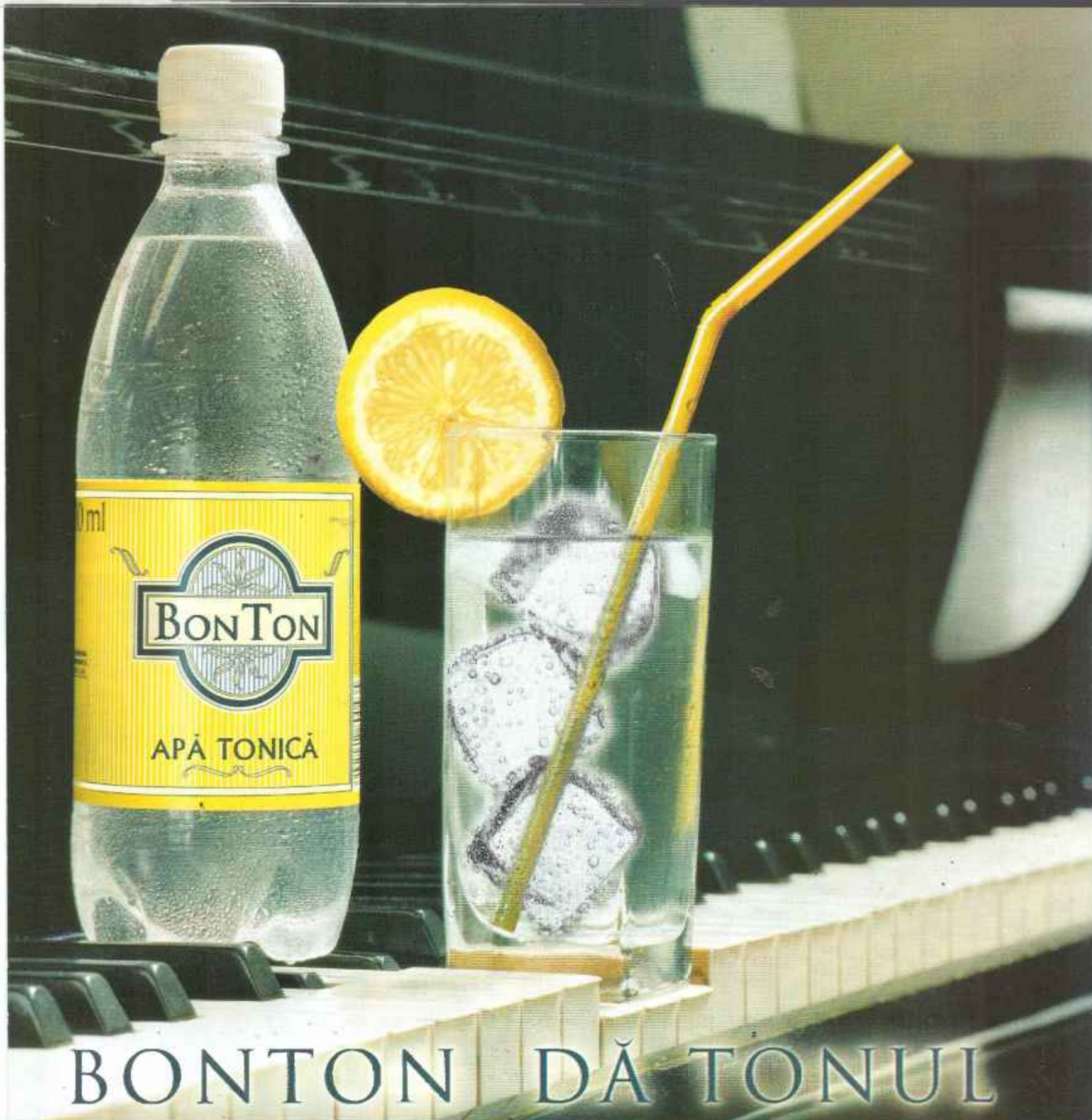
Cort Alpine 2 de la Rock Empire

Dotare: două intrări; capacitate 2 persoane+1; bețe de aluminu, ideal pentru cele patru anotimpuri.

Cort Hibou
pentru
2+6
persoane

Preț 499.000÷16.500.000 lei

BONTON DĂ TONUL

APA TONICĂ DE LA BUCOVINA

BonTon dă tonul bunei dispoziții. BonTon este mai mult decât o apă tonică: e o stare de spirit efervescentă. E o băutură care, în proporțiile potrivite, dă tonul amar-dulce-aerisor al cocktailurilor. Se combină și se combină cu tot ceea ce este de bun gust. E de bon-ton să bei BonTon!

Laboratoarele vitale

Fares, remedii pentru sănătate

Spre finalul zilelor de vară, e imposibil să nu râvnim la voluptatea unui ceai cu miros de toamnă. Dar câtă importanță acordă consumatorul român modului în care sunt cultivate, recoltate și prelucrate produsele acestora? Răspunsul este simplu: din păcate puțină sau foarte puțină. Mulți producători încă se folosesc în comercializarea plantelor medicinale de culturile provenite din flora spontană, extrem de periculoasă din pricina substanțelor necorespunzătoare. Există încă persoane neavizate care culeg diverse plante „medicinale” de pe marginea drumului, pe care, apoi, încearcă să le valorifice. Acesta este un pericol real pentru populație. Laboratoarele **Fares Bio Vital** privesc cu mare grijă tot procesul de cultură, recoltare și prelucrare al plantelor medicinale și aromatice.

Preocupările pentru cultivarea, strângerea și prelucrarea plantelor medicinale datează în ținutul Orăștiei din timpuri străvechi. În această zonă există o tradiție îndelungată. Unul dintre personajele de seamă care a însemnat cu adevărat ceva pentru valorificarea calitatilor excepționale, binefăcătoare ale plantelor este Andrei Farago, născut în 1886 la Caransebeș. Își face studiile farmaceutice la Viena, având și grad de ofițer în armata austro-ungară. La 22 de ani vine la Orăștie, se căsătorește cu fiica lui Josef Graffius și preia prima farmacie înființată de farmacistul Graffius în anul 1697. Din acest moment, și dr. Andrei Farago și activitatea sa legată de studiul sau cultura plantelor medicinale în sistem organizat încep să fie recunos-

cute cu adevărat. Acest lucru nu se întâmplă numai la nivelul României, dar și la Viena, unde Farago este perceput ca „Primul cultivator de plante medicinale din România”. După ce și-a câștigat respectul și prețuirea comunității științifice din țară și din Europa, farmacistul a fondat în 1929 la Orăștie societatea *Digitalis*, având ca obiective principale cultivarea și recoltarea plantelor medicinale și obținerea de produse naturale pentru piața internă și externă. În 1934 i se acordă prin decret regal medalia „Meritul Comercial și Industrial-clasa I” pentru rezultatele deosebite ale companiei *Digitalis*.

Apoi societatea a fost naționalizată și ulterior a fost inclusă în trustul *Plafar* pentru că, după decembrie 1989, să se despartă din acest trust sub numele de

Fares S.A.

Astăzi Fares S.A. este o companie privată care deține, conform studiului din anul 2002 al Comisiei Naționale de Statistică, jumătate din producția de plante medicinale și aromatice din România. Lăsând la o parte aceste date, specialiștii de aici se îngrijesc să păstreze tradiția cultivării și prelucrării plantelor medicinale și aromatice de pe cele peste 150 de hectare de plantații.

Gama de produse include atât ceaiuri cât și suplimente alimentare, creme și unguente, soluții și medicamente din plante, aromaterapie, culturi de plante medicinale, tincturi și extracte vegetale care au fost premiate la expozițiile de la Viena, Leipzig și Milano.

Tratament pentru insomnii, stresului, răceală, „picioarelor grele”

Respectarea rețetelor și calității produselor este scopul în sine al celor de la Fares. Unul dintre exemple este noua gamă de ceaiuri pentru afecțiuni minore. Această gamă cuprinde șase sortimente de ceaiuri care sunt destinate îngrijirii unor probleme întâlnite frecvent, precum: stresul, insomniile, digestia proastă, răceala, senzația de „picioare grele”, reducerea greutății corporale. Aceste probleme sunt cauzate de factorii nocivi din mediul ambiant, alimentația nesănătoasă, sedentarismul, statul în picioare și stres. Această gamă este o soluție eficientă și accesibilă ca preț celor care doresc să-și amelioreze starea fizică pe cale naturală. Infuzia de ceai *Antistres*, relansat cu o nouă formulă și o nouă

Insulina vegetală

Inventată de un român, „Insulina vegetală” a convins juriul Salonului Internațional al Invențiilor de la Geneva că dr. farm. Ovidiu Bojor poate primi „Diploma și Medalia de Aur”. Aceasta intervine în metabolismul glucidic, având acțiune hipoglicemiantă. Fiecare extract conține extract pur de *Momordica charantia*, pulbere fină de fructe de afin și pulbere de rădăcină de morcov. Acest produs se adresează în special persoanelor care suferă de diabet tip II, și ca adjuvant în diabetul de tip I. Diabetul de tip II este o formă mai ușoară, în care bolnavul nu este dependent de insulină, dar celălalt caz este o formă mai gravă a bolii, insulino-

dependentă. Beneficiind de un studiu clinic care i-a dovedit eficacitatea, *Insuveg* este singurul medicament care, pe lângă acțiunea hipoglicemică, mai are în compoziție două plante (afinele și morcovii) care ajută la prevenirea dereglărilor de vedere, tipice pentru suferinții de diabet.

Dr. Bojor este unul dintre oamenii de la Fares care își asumă cu toată seriozitatea rolul de îndrumător într-ale cultivării plantelor aromatice și medicinale. Din aceste plante se obțin produsele fitoterapeutice cu caracter complex și se adresează nu numai unui organ afectat, ci întregului organism.

prezentare, reunește plante tradițional recunoscute pentru însușirile lor relaxante și calmante. Ea ajută la alungarea pe cale naturală a stării de oboseală mentală și stres, fiind utilă și contra migrenelor și durerilor de cap.

O băutură cu gust plăcut, tonică și revigorantă, care favorizează refacerea echilibrului hidric al organismului este cea preparată din ceaiul numit *Silueta Perfectă*. Ideal pentru cura de slăbire, acesta reunește plante ce sunt utilizate tradițional pentru excelența lor capacitate de drenaj. Răceala și gripa din timpul sezonului rece pot fi ținute la distanță cu o cană în care ați înmuiat un pliculeț de *Ceai Răceală și Gripă*. Menta, fructele de anason, frunzele de rozmarin, cicoarea și busuiocul din gama *Digestie Ușoară* ajută la digestie dacă sunt consumate după fiecare masă.

Senzația de disconfort ce apare după o zi de stat în picioare poate fi înlăturată cu o infuzie din fructe de măceș, frunze de ginkgo biloba, iarbă de sulfina și frunze și flori de păducel care se găsesc în ceaiul *Picioare Ușoare*.

Băută seara înainte de cu care, o ceașcă de *Visc plăcute* vă va ajuta să aveți un somn liniștit datorită conținutului de foi de păducel, mușetel, lavandă și soc.

Creme care ajută la cicatrizare, răni, eczeme

Cremele și unguentele Laboratoarelor Fares Bio Vital se acresează în princi-

pal la patru tipuri de afecțiuni: probleme dermatologice (răni, eczeme), probleme circulatorii (varice, flebite, hemoroizi), probleme reumatismale și cele ale sistemului osos (fracturi, entorse, luxații). Beneficiile produselor sunt: concentrația mare, folosirea la prepararea lor a unui raport optim din anumiți solvenți care asigură o extracție completă a substanțelor active din plante și țesutul dermato-

extracte să acționeze eficient în sindrom varicos, insuficiență venoasă cronică, flebite, hematoame, echimoze și fragilitate capilară. Pentru a trata durerile reumatice este bine să folosiți unguentul *Bio Mobil* care are efect de stimulare a circulației

sangvine, antiinflamator și analgezic. Uleiurile concentrate de gălbenele, sunătoare și muguri de plop, precum și uleiul esențial de coada

șoricelului transformă unguentul cicatrizant într-unul cu proprietăți antiinflamatoare, antiseptice și dezinfectante. Balsamul pe bază de extract de sulfina are un efect imediat la cei suferinzi de varice și flebită, pătrunzând rapid în piele.

"Omul sfârșește locul, dar numai la locul potrivit"

Această moștenire de neprețuit lăsată de dr. Farago a fost preluată în zilele noastre de oamenii grupului Fares. Dacă îi întâlnești o dată, apoi ai vrea să le spui să rămână lângă tine, pentru totdeauna. Găsești în felul lor de a vorbi, de a trata lucrurile, aceea curățenie tot mai rar întâlnită în timpurile noastre. Sunt oamenii care privesc această afacere ca pe o misiune pe care o au de îndeplinit, aceea de a ajuta la alinarea unor suferințe.

pagini realizate de **Raluca Șeinioiu**

„Tricolorii”

Momentul adevărului

În urmă cu doar trei-patru ani, riscul de a fi pus la stâlpul infamiei era deosebit de mare pentru acela care ar fi îndrăznit să anticipeze situația din prezent a echipei naționale.

Numai „știința” lui Mutu (căzut pe gazon) de a obține o lovitură liberă, pe care a transformat-o, ne-a salvat de la o remiză cu Macedonia

Blestemul lui Pițu

Calificările „pe bandă” la turneele finale (trei la campionatele mondiale și două la cele europene) obținute în ultimul deceniu al secolului trecut, prezența pe locuri fruntașe în clasamentul FIFA – Coca-Cola (am cochetat chiar cu poziția a treia!), coeficienții care ne plasau în postura capilor de serie la alcătuirea grupelor preliminare și a celor de la competițiile majore menționate, evoluțiile „tricolorilor” din „generația de aur” – toate acestea îi făceau pe diriguitorii fotbalului nostru să doarmă liniștiți. Dar eternitatea nu s-a născut în România și i-a fost dat, paradoxal, celui supranumit „Regele Hagi”, să se afle la cârma reprezentativei care avea să rateze participarea la „mondialul” asiatic din 2002. A fost un prim șoc, însă cauzele acestei nerealizări au fost puse pe seama unor întâmplări colaterale, într-atât ne obișnuisem cu succesele. Am suferit imediat un nou fiasco, deși la comanda „naționalei” revenise generalul Anghel Iordănescu. Acum toate tunurile s-au pus pe seama ostilității arbitrajelor și a faptului că turismul financiar ne-a împiedicat să fim părtași la „europenele” lusitane din vara aceasta. Prin declarațiile sale acuzatoare, președintele F.R.F., Mircea Sandu, aproape că reușise să stârnească mânia oficialilor UEFA.

Făcând o întoarcere în timp, trebuie să spunem că Victor Pițurcă este ultimul

selecționer care a obținut o calificare – și încă *en fanfare* – nouă victorii și un egal în preliminariile pentru EURO 2000. Anumite jocuri de culise, în spatele cărora s-au aflat, după unele mărturii, cei doi „cumnăți Gică” – Hagi și Popescu – au făcut ca la întrecerile din Belgia și Olanda „tricolorii” să fie conduși de Emeric Ienei. Cu vreo lună și ceva în urmă, „Pițu” își amintea: (Pe Hagi) „l-a supărat o declarație a mea. I-am spus că, atunci când noi câștigam în Portugalia cu șapte debutanți, el stătea la televizor și vedea meciul. (...) Dumnezeu este sus și le vede pe toate. De atunci, naționala nu s-a mai calificat la nici un turneu final.” (Trebuie să precizăm că era vorba de repartizarea sumelor convenite fiecărui jucător, proporțional cu numărul de minute jucate.)

Spre Weltmeisterschaft 2006

Declinul fotbalului nostru la nivelul primei reprezentative survine într-un moment în care vecinii noștri balcanici obțin rezultate remarcabile: Turcia – medalie de bronz la C.M. 2002, iar Grecia și-a adjudecat recent titlul european. Este o demonstrație care contrazice teoria potrivit căreia la masa celor bogați nu au acces țări cu o anvergură economică mai modestă.

După ce și-a exprimat regretul că nu-l mai poate încorpora pe armeanul Artiom Karamian, se pare că Anghel Iordănescu în tot mai mult în serios naturalizarea nigerianului Abiodun Agunbiade (21 de ani) care evoluează pe un post deficitar la „națională”, cel de mijlocăș dreapta

Elenii, în special (e-adevărat, cu un antrenor german, Otto Rehnhagel), au dovedit că prin efortul întregului colectiv de jucători pot fi învinse valorile individuale adverse care trebuie respectate dar nu pentru a se inhiba ci pentru a se ridica la valoarea acestora și a le da o replică pe măsură, fără complexe. La noi, în schimb, nu au mai conținut lamentările pe seama arbitrajelor nefavorabile și a terenurilor impracticabile, uitându-se – apropo de acest ultim aspect – că și partenerile au evoluat în aceleași condiții. Dar atunci când în dispută cu principalele contracandidate la calificare, Danemarca și Norvegia, nu obținem decât două puncte din 12 posibile, ce pretenții să mai avem? Desigur, a fost vorba și de neșansă – vezi secunde fatale din prelungirile meciului de la Copenhaga – dar oare nu ne-am fi furat

Gigantul atacant ceh Jan Koller (în plan secund) se va afla față în față cu fragila defensivă a „tricolorilor”

Bogdan Stelea are de ce să fie bosumflat: nevoit să plece de la Salamanca (Segunda División), o vreme rămas fără echipă, recrutat de Dinamo dar neagreat de fanii „câinilor roșii”, – a pierdut postul de titular în poarta echipei naționale

singuri căciula? Așa cum am fost pe cale să o facem umare „amicalului” din 28 aprilie cu Germania, pe care am surclasat-o cu un neverosimil 5-1. A urmat trezirea la o realitate nu prea roză, victoriile chinuite cu 2-1 din partidele oficiale cu Finlanda și Macedonia, grație însă unor realizări individuale ale lui Adrian Mutu sau Daniel Pancu.

Globalizarea

La circa două luni după finala Euro 2004, au debutat întrecerile din grupele preliminare ale C.M. 2006. În afară de Germania, gazda competiției și calificată din oficiu, sunt angrenate 51 de „naționale”. Parcă nicăieri fenomenul de globalizare nu este mai pregnant ca în fotbal, UEFA acceptând recent Kazahstanul ca membră în UEFA. Sfidarea limitelor geografice ale bătrânului continent este evidentă – și asta după ce Armenia, Georgia sau Azerbaidjan fac parte din același organism. Să nu mai vorbim de prezența unor principate ca San Marino și Andorra (acesta în grupă noastră), cărora li se adaugă Insulele Feroe, Liechtenstein, Luxemburg (ultimele două în grupa a 3-a, cu Portugalia și Rusia), Cipru sau Malta.

Șansa a treia

România a fost repartizată în grupa 1, după victoria cu Finlanda avansând de pe locul 35 pe 32 în clasamentul FIFA – Coca-Cola. Princi-

Macedonia 88, Armenia 119 și Andorra 148. Chiar numai prin prisma acestei ierarhii, oricât de imperfectă ar fi, rezultă că misiunea „tricolorilor” nu este una dintre cele mai ușoare. Și totuși, într-un cotidian am găsit o declarație surprinzătoare a lui Mircea Sandu: „În acest moment spun că suntem peste Cehia și Olanda, suntem favoriții acestei grupe.” A urmat victoria din deplasare cu amatori din Andorra, un meci „de serviciu”, și s-ar putea spune că suntem în grafic. Clasamentul are următoarea alcătuire: 1. ROMÂNIA 9 puncte (3 meciuri), 2. Finlanda 6 (3), 3. Macedonia 3 (2), 4. Olanda 3 (1), 5. Cehia 0 (1), 6. Armenia 0 (2), 7. Andorra 0 (2).

Un meci de șase puncte

După cum se observă, „favoritele” au susținut o singură partidă, în confruntarea directă „portocala” impunându-se cu 2-0 în fața cehilor. Un adevărat „moment al adevărului” pentru reprezentativa României va fi, pe 9 octombrie, la Praga. Viitoarele noastre gazde vin după un eșec în primul derby al grupei, dar trebuie să spunem că o contribuție hotărâtoare în stabilirea scorului la Amsterdam a avut-o arbitrul german Markus Merk, elevii lui Karel Bruckner fiind prejudiciați evident în două situații. Apelând la un concept din logică, dihotomia ne învață că ori „tricolorii” vor avea o misiune îngreunată având în vedere că vor tre-

bui să facă față unei formații care va ținti victoria cu orice preț, ori tocmai în aceste condiții vor putea să speculeze anumite situații din jocul mai avântat al adversarilor și să obțină un rezultat pozitiv. Un meci de șase puncte, cum se spune. În aceeași zi au loc și partidele Macedonia-Olanda, Finlanda-Armenia.

Defensiva, călcăiul lui Achile

La debutul și pe parcursul acestor preliminari, Iordănescu s-a văzut confruntat cu o adevărată penurie de jucători din compartimentul defensiv. Astfel, la accidentarea căpitanului Cristian Chivu s-a adăugat aceea a lui Mirel Rădoi, în timp ce Florin Șoavă, Cosmin Bărcăuan și Adrian Iencsi sunt mai mult rezerve la echipele lor de club, iar Cosmin Contra nu mai intră în vederile selecționerului. De altfel, în toate cele trei meciuri de până acum am primit câte un gol, până și cu andorrezii! Situația este și mai delicată în ceea ce privește pe „stranieri”: cu trei săptămâni înaintea confruntării, doar trei români au fost titulari față de 15 ai cehilor. Și în ceea ce privește atacul, lucrurile nu stau prea bine: Adrian Mutu mai mult lustruiește banca de rezerve la Chelsea sau este trimis în tribună, pe când Marius Niculae, revenit după o lungă absență, s-a accidentat din nou.

Să fim totuși optimiști gândindu-ne că, poate, nu am jucat grozav în compania unor adversari modești întâlniți până acum și că generalul va ști să sune mobilizarea la Praga în fața lui Karel Poborsky, Jan Koller, Milan Baros, Marek Jankulovski, Petr Cech ori, nu se știe, Pavel Nedved.

Text: **Pompiliu L. DUMITRESCU**

Foto: **AP, EPA Rompres**

Caracteristica lunii octombrie

Faptul că Balanța va găzdui nu mai puțin de patru planete, va determina o creștere a interesului către relațiile partenariale. Posibilitatea de implicare în colaborări va fi mult peste nivelul obișnuit.

Cristina Vanea

Berbec (21.03. - 20.04)

Implicare într-o colaborare avantajoasă. Relația cu partenerul, ameliorată într-o oarecare măsură. N-ar fi exclus nici ca acesta să aibă unele realizări. Evitați impulsivitatea, ați putea face greșeli care costă.

Taur (21.04 - 20.05)

La serviciu va fi greu, mult de lucru. Atmosfera va fi plăcută, colegii vă vor aprecia inițiativele și veți reuși să fiți eficient. Sănătatea va trebui supravegheată pe tot parcursul intervalului. Un plus de popularitate în rândul persoanelor de sex opus.

Gemeni (21.05 - 21.06)

Divertisment mai mult ca de obicei. Nu vor lipsi ocaziile de a vă petrece timpul liber în compania prietenilor și a ființelor iubite. Energie la limita superioară, așa că veți face față unor activități mai dificile. În cămin ați putea cumpăra un obiect de decor.

Rac (22.06 - 22.07)

Nu sunteți în forma cea mai bună; iritarea, neliniștea vă caracterizează pe tot parcursul lunii. Discuții cu ceilalți membri ai familiei legate de proiecte comune. Nu e cazul să vă ambați, totul iese cum vă doriți.

Leu (23.07 - 23.08)

Mental, funcționați la limita superioară. Minte e plină de idei, dar dacă vă grăbiți ați putea face greșeli. Activități intelectuale vă vor permite să vă remarcați. E posibilă multă alergătură pentru rezolvarea unor chestiuni minore.

Fecioară (24.08 - 22.09)

Situația financiară vă va preocupa în mod special. Cheltuieli mari, dar vă descurcați. Unul dintre părinți sau o altă rudă apropiată va avea un câștig care se va răsfărca și asupra buzunarului dv. Activitățile sociale vă vor favoriza.

Balanță (23.09 - 23.10)

O perioadă agitată: o mulțime de evenimente nu vă vor lăsa timp să respirați. De energie nu veți duce lipsă. Veți avea tendința însă de a vă risipi în tot felul de activități minore. Posibile pierderi de bani.

Scorpion (24.10 - 22.11)

Dacă aveți de gând să vă implicați în activități la limita legalității, luați-vă toate măsurile de precauție, deoarece este posibil să aveți și o surpriză mai puțin plăcută. Fiți foarte atent la sănătate.

Săgetător (23.11 - 21.12)

Întâlniri cu prietenii, vizite sau activități culturale. În plan social, o reușită. Nu va fi o problemă să obțineți sprijinul celor din jur pentru a vă pune proiectele în practică.

Capricorn (22.12 - 20.01)

Chestiunile profesionale, prioritare. O nouă activitate, pentru care va trebui să faceți eforturi mari. Evitați discuțiile în contradictoriu cu superiori ierarhici. Dacă aveți de gând să plecați la drum, conjunctura astrală vă va avantaja.

Vărsător (21.01 - 18.02)

Canalizați-vă energia spre activități concrete, altfel nu veți reuși mare lucru. Situația financiară se îmbunătățește. Primiți un cadou sau un acord pentru un împrumut. În plan profesional, mici schimbări.

Pesci (19.02 - 20.03)

Câștigați din colaborări și parteneriate. Fiți fermi! Nu trebuie să vă încredeți în orice vorbă amabilă; există cineva care încearcă să vă tragă pe sfoară și este cazul să fiți ceva mai precaut.

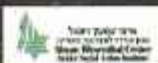
Gustav Segal i-a ținut la piept pe cei dragi

pană în ultimul moment

Gustav Segal a murit gândindu-se la familia sa. Povestea lui este în același timp și povestea celor peste 9.000 de evrei uciși cu brutalitate la Iași în vara anului 1941. Tragedia acestor oameni trebuie spusă până la capăt. La fel cum ura celor care i-au ucis trebuie arătată tuturor. Pentru ca asemenea lucruri să nu se mai poată întâmpla niciodată. Dacă deții informații despre cei implicați în săvârșirea acestor crime din România sau a altor crime din perioada Holocaustului, contactează-ne la 0800.800.125 (linie gratuită) sau la adresa Str. Mendele nr.1, 92147, Ierusalim, Israel. Orice informație care va conduce la aducerea în instanță, condamnarea și pedepsirea ucigașilor sau colaboratorilor lor, va fi răsplătită cu 10.000\$.

Dr. Efraim Zuroff

Aryeh Rubin

Boala Alzheimer întunecă bătrânețea

Uitarea este un fenomen normal, dar în momentul în care uitările devin frecvente, afectându-ne activitățile zilnice și relațiile cu cei din jur, există posibilitatea ca aceste pierderi de memorie să reprezinte începutul uneia dintre cele mai frecvente forme de demență, boala Alzheimer. Cauzele afecțiunii sunt necunoscute. Se estimează că în România există între 250.000 și 350.000 de persoane cu demență (Alzheimer sau alt tip de demență). Oricine poate fi afectat de demență indiferent de sex, nivel educațional sau stil de viață. Boala Alzheimer conduce la pierderea independentei și autonomiei persoanei. Printre primele simptome în cazurile de Alzheimer se numără: tulburări de memorie, dificultăți în îndeplinirea sarcinilor obișnuite, tulburări de vorbire, dezorientare în timp și spațiu, tulburări de gândire și judecată, dificultăți în gândire abstractă, obiectele sunt puse în locuri neadecvate, modificări ale dispoziției și comportamentului, modificări de personalitate, pierderea inițiativei. Factori de risc pentru Alzheimer sunt: vârsta, antecedente familiale, boala Parkinson, Sindromul Down, traumatisme craniene, hipotiroidism, boli vasculare. Deși boala Alzheimer nu este tratată definitiv, aplicarea unui tratament adecvat cu Aricept (donepezil) dă autonomie persoanei mai mult timp.

Să nu-i uităm pe cei ce uită! Acesta este sloganul campaniei de educare și informare asupra bolii Alzheimer, lansat de către Societatea Română Alzheimer (SRA) și Pfizer România, producătorul Aricept, de Ziua Internațională Alzheimer. Campania va dura opt luni și are ca țel educarea publicului larg cât și a pacienților suferinzi de această boală și a medicilor de familie pentru ca ei să recunoască semnele precoce ale bolii. Campania cuprinde tipărirea și distribuția de materiale informative, înființarea liniei telefonice gratuite 0800.88.44.22, informații despre cel mai apropiat loc unde bolnavii se pot adresa pentru diagnostic și tratament. Site-ul SRA: www.alz.ro oferă permanent informații complete pentru cei interesați. (A.G.)

Premieră ecologică la București

Printr-o investiție de 1,5 milioane de euro în tehnologie de ultimă oră, compania Holcim a inaugurat prima stație ecologică de betoane la Chitila, lângă București. Este cea de-a opta de acest gen din rețeaua pe care Holcim o deține în România. Stația este operațională pe tot parcursul anului, fiind echipată cu un sistem de încălzire a aerului și a apei, ceea ce va permite producerea betonului în condiții optime și pe timp rece. Tehnologia de ultimă oră permite reducerea emisiilor de praf, zgomot și reciclarea reziduurilor de beton proaspăt. (R.Ș.)

Noul Power Mac G5.

Disponibil în limita dorinței de a vă schimba perspectiva.

NouMax

Str. J.S. Bach, Nr. 1A, Sc. B, Ap. 20, Băneasa, Sector 2.
Tel: (021) 230 7057, (021) 231 0361,
Fax: (021) 230 2704, E-mail: nmax@fnet.ro

Authorized Dealer
and Service Provider

Pentru că vindem computere diferite, am învățat să fim alfel. Să fim simpli, eficienți, de încredere. Alfel spus, am învățat să fim la înălțimea computerelor pe care le promovăm.

Și la înălțimea așteptărilor clienților noștri. Dacă vrei un computer diferit, servicii deosebite sau pur și simplu o informație apurtă, alege un dealer care gândește altfel.

GUVERNUL
ROMÂNIEI

Ministerul
Transporturilor,
Construcțiilor
și Turismului

Autoritatea Națională pentru Turism

Program social

Vacanță la țară

partener: Asociația Națională de Turism Rural, Ecologic și Cultural

750.000 lei
pachet/persoană
pensiune 2 flori

950.000 lei
pachet/persoană
pensiune 3 flori

Argeș
Alba
Buzău
Brașov
Covasna
Cluj
Dâmbovița
Gorj
Iași
Maramureș
Prahova
Neamț
Suceava
Tulcea
Vâlcea
Vrancea

☎ 021-223.70.24, www.antrec.ro

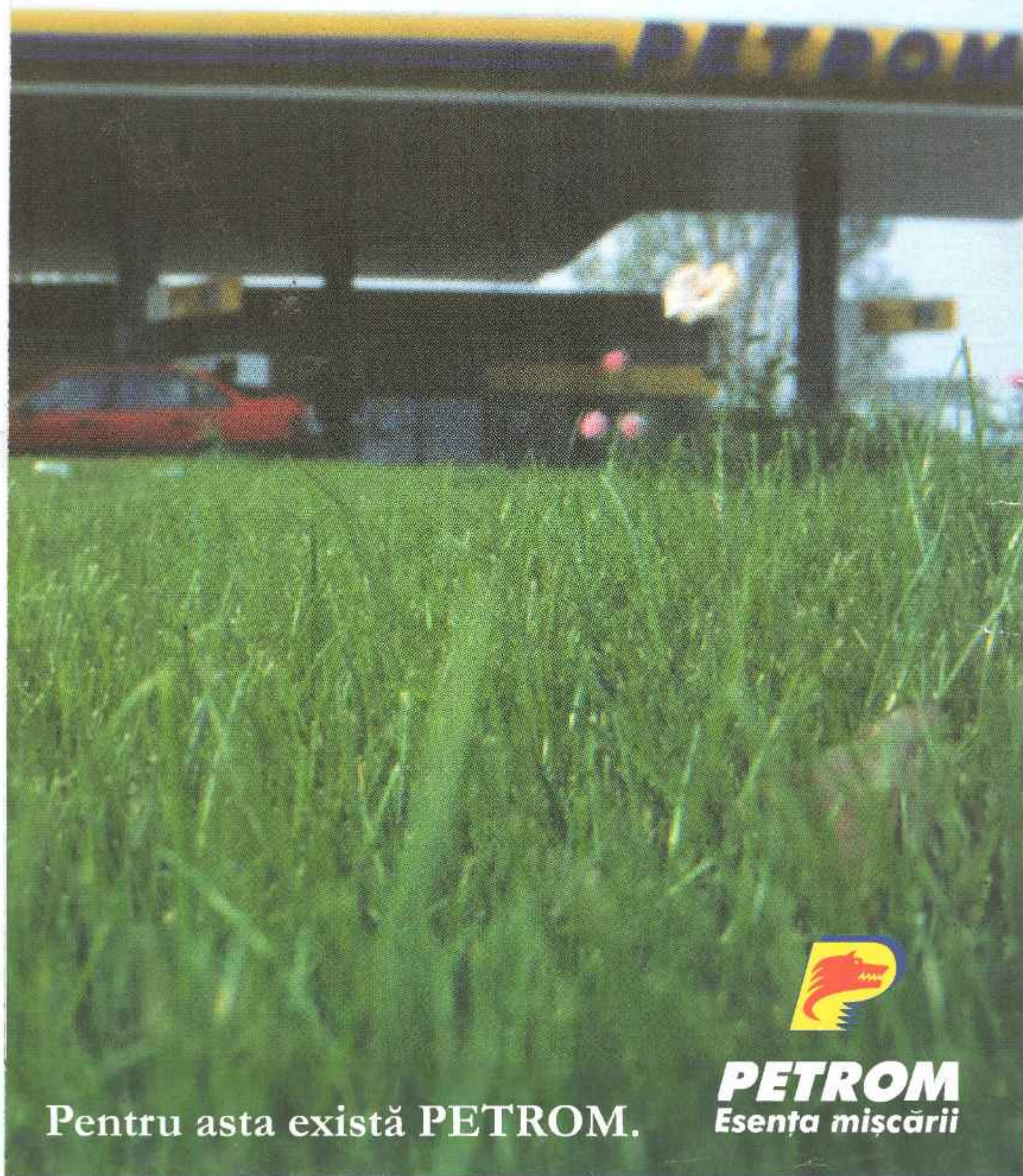

Q. 30

Fără școală!

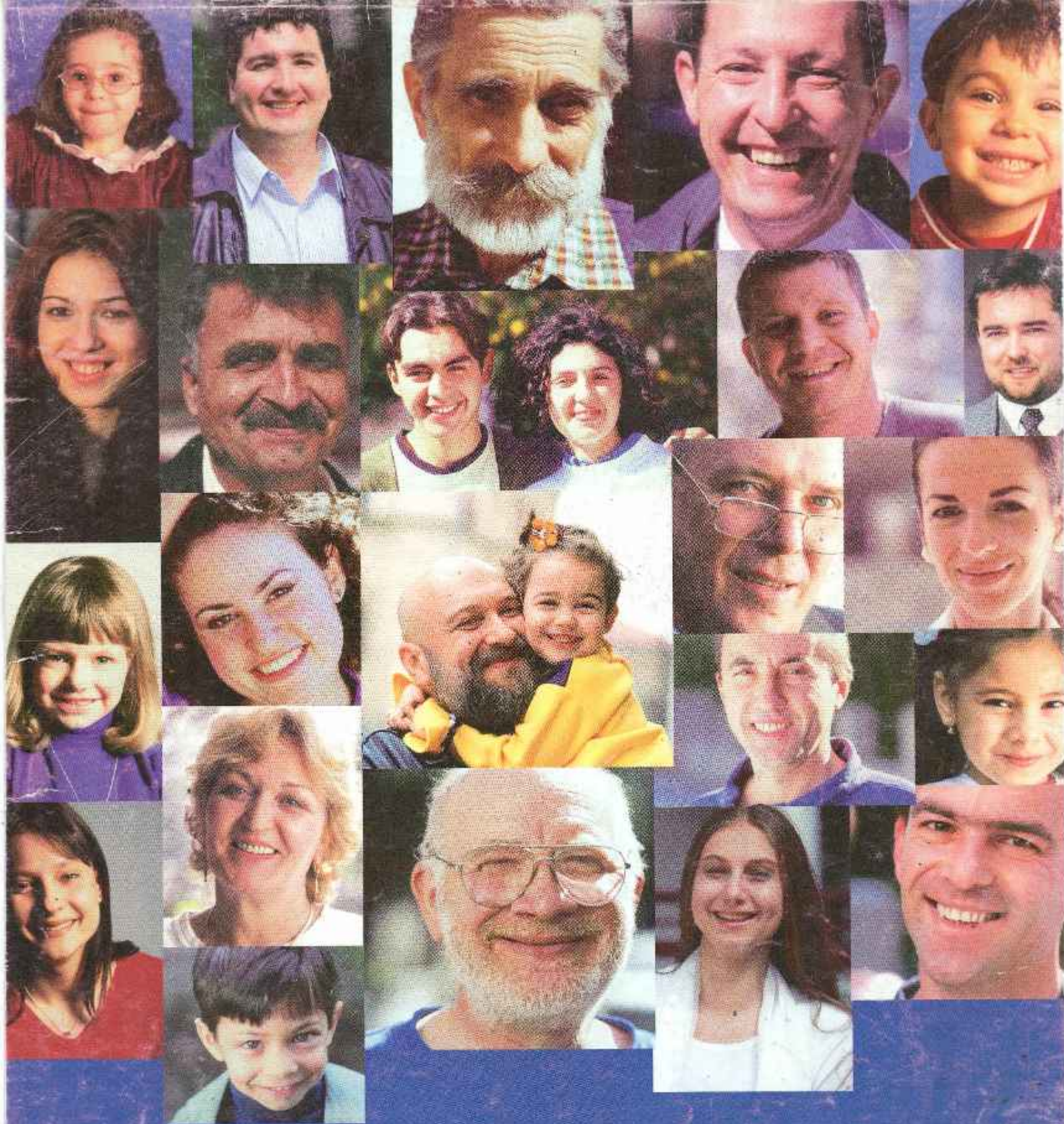
Benzina nu există în natură.

Pentru asta există PETROM.

PETROM
Esența mișcării

BANC POST
O bancă a tuturor